Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 4 Huhtikuun 23 p:nä № 4

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 4 (141) HUHTIKUUN 23 p. 1935

Maailman proletariaatin vallankumouksellisten voimien mobilisoimispäivä

TOUKOKUUN 1 päivä on internationalistisen proletaarisen solidaarisuuden päivä, proletaarisen vallankumouksen voimien mobilisoimis- ja katselmuspäivä.

Toukok. 1 p:n viettämisestä työväen kansainvälisenä mielenosoituspäivänä teki II Internationale päätöksen I kongressissaan Parisissa heinäkuussa v. 1889. Toukok. 1 p:nä v. 1890 työläiset monissa maissa lähtivät tätä päätöstä noudattaen kaduille, joten siis tänä vuonna tulee kuluneeksi 45 vuotta ensimmäisestä kansainvälisestä toukok. 1 p:n viettämisestä. II internationalen opportunistiset puolueet poistivat kumminkin toukok. 1 p:n vietolta vallankumouksellisen sisällön, muuttivat taistelumielenosoitukset rauhallisiksi juhlamenoiksi. Vain Leninin ja Stalinin johtama bolshevikkien puolue, yhdistäen lippunsa alle kansainvälisen proletariaatin eturivin ainekset, taisteli aina toukok. 1 p:n viettämisen puolesta työväenluokan mobilisoimispäivänä vallankumoukselliseen taisteluun kapitalismia vastaan. Bolshevikkien johdolla tuli toukok. 1 päivästä maailmansodan vuosina taistelupäivä imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen puolesta, taistelupäivä sosialishovinismia ja II internationalen opportunistien inhoittavaa petturuutta vastaan, taistelupäivä proletaarisen maailmanvallankumouksen puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta.

Neljäkymmentä viisi vuotta on historiassa mitätön ajanjakso. Ja kumminkin: minkä valtavan matkan on kansainvälinen työväenliike, opportunismin turmiollisesta vaikutuksestakin huolimatta, tuona aikana kulkenut: Kun työläiset v. 1890 lähtivät kaduille lähinnä 8 tunnin työpäivän puolesta, niin tänään työväenluokka kuudesosalla maapalloa viettää 18 kerran toukok. 1 p:ää itse hallitsemassaan maassa, voittoisasti rakentaen luokatonta sosialistista yhteiskuntaa, ja kapitalistisissa maissa on vallankumouksellisilla työläisillä taistelulipussaan neuvostovallan tunnus, kapitalismin kukistamisen ja proletariaatin diktatuurin tunnus. Maailma on Lokakuun vallankumouksesta v. 1917 lähtien ollut jakaantuneena kahteen osaan, sosialistiseen ja kapitalistiseen. Ja hetki hetkeltä käy yhä selvemmäksi sosialistisen maailman etevämmyys, sen nousu ja kasvu, ja toisaalta kapitalistisen maailman rappio ja luhistuminen.

Uuden maailman, Neuvostoliiton, työtätekevät rakentavat luokatonta yhteiskuntaa. Vuosi vuodelta, kuukausi kuukaudelta kohoaa sosialismin mainio rakennus, elämä kaikilla aloilla versoo ja kasvaa. Joka kerta, kun Neuvostoliiton työtätekevät toukok. 1 p:nä astuvat punaisten lippujen alle, voivat he katsoa kulkemaansa taisteiun tietä kasvavin ylpeyden tuntein. Joka vuosi

kasvavat, käyvät yhä suuremmoisimmiksi työväenluokkamme voitot.

Kuinka valtavat tosiaankin ovat meillä viime vuosina tapahtuneet muutokset, kuinka valtava todellakin on kasvumme! Mitä esimerkiksi osoittaa luokkasuhteiden kehitys maassamme? V. 1928 oli työläisten osuus koko väestöstä 17,3 %, kollektivistien vain 2,9 %, yksityistalonpoikain (ilman kulakkeja) 72,9 % ja porvaristoon kuuluvien ainesten 4,5 %. V. 1934 oli väestöstämme työläisiä 28,1 %, kollektivisteja 45,9%, yksityistalonpoikia 22,5 % ja porvaristoon kuuluvia aineksia 0,1 %. Tuotannollisista perusfondeista meillä kuului v. 1925 sosialistiselle sektorille 48,8%, kapitalistiselle sektorille 6,5 % ja yksityisen pientalouden sektorille 44,7 %. V. 1934 olivat vastaavat luvut tuotannollisten perusfondien omistukseen nähden 95,81 %, 0,09 % ja 4,10 %. Eivätkö nämä numerot ole varsin kaunopuheisena ja vakuuttavana todisteena sosialismin asemien järkkymättömästä kasvusta ja lujittumisesta maassamme?

V. 1935 alussa oli 4/5 talonpoikaistalouksista liittynyt kollektiivitalouksiin, ja 9/10 maan koko kylvöalasta kuului kollektiivitalouksille ja neuvostotiloille. Maataloudessamme työskentelee nykyisin n. 300 tuh. traktoria, ja tänä vuonna antavat traktoritehtaamme yksistään kone-traktoriasemille 68500 traktoria, kun v. 1930 maataloudellamme oli kaiken kaikkiaan 72—100 tuh. traktoria. Sosialistisen suurmaatalouden ansiosta olemme viljakasvien satoisuuden alalla sivuuttaneet tsaarin Venäjän parhaimmatkin, poikkeukselliset saavutukset. Karjataloudessa on v. 1934 saatu aikaan huomattava käänne ja kehittyy karjataloutemme nyt voimakkaan nousun merkeissä.

Entä sosialistinen teollisuus? V. 1930 oli valuraudan tuotanto meillä 13 tuh. tonnia vuorokaudessa, mutta tämän vuoden I neljänneksellä se on ollut 33—35 tuh. tonnia. Erittäin merkillepantavaa on, että teräksen tuotanto on alkanut saavuttaa valuraudan tuotannon. Auto- ja traktoritehtaat täyttivät ylittäen tämän vuoden I neljänneksen suunnitelman, valmistaen maallemme lähes 27 tuh. traktoria ja yli 20 tuh. autoa. Huomattavasti on kasvanut kevyt teollisuus, jonka useimmilla aloilla tämän vuoden I neljänneksen suunnitelma niin ikään on täytetty ja ylitetty. Vaunu- ja veturiteollisuuden, värimetallurgian, kemiallisen teollisuuden, sähköteollisuuden ja useilla muilla teollisuusaloilla on myöskin huomattavia saavutuksia viime aikoina ja varsinkin tämän vuoden I neljänneksellä.

Maamme työväenluokka on jättänyt taakseen 8-tunnin työpäivän; teollisuudessa on siirrytty 7 tunnin ja eräillä aloilla 6 tunnin työpäivään. Kansantalouden voimakas kasvu tekee muutenkin mahdolliseksi työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin entistä nopeamman kohottamisen. Tämän vuoden alussa voitiin maassamme poistaa korttijärjestelmä leivän ja eräiden muiden elintarpeiden myynnissä. Maataloustuotteiden ja yleisten kulutustarpeiden tuotannon suuri lisääntyminen, tuotantokustannusten alentuminen ja neuvostokaupan kehittyminen on johtanut eri tarvikkeiden hintojen jatkuvaan huomattavaan alenemiseen, mikä vastaavasti on kohottanut työläisten realipalkkaa. Samalla työläisten yhteiskunnallinen huolto jatkuvasti paranee ja työttömyyden painajainen jää työtätekevien mielissäkin yhä kaukaisempien muistojen joukkoon.

Luokkavoimain suhteessa maassamme sosialismin kasvun ja lujittumisen suuntaan tapahtuneet suuret muutokset ovat tehneet mahdolliseksi neuvostodemokratian edelleen laajentamisen. Neuvostojen VII edustajakokouksen päätös muutoksista perustuslakiimme on koko maailmalle uutena todistuksena siitä, että vain proletariaatin diktatuuri avaa ja takaa työtätekeville joukoille tien todelliseen demokratiaan.

Kaikkien voittojemme perustalla saattoi tov. Molotov neuvostojen VII edustajakokouksessa todeta: „NEPin Venäjästä on tullut sosialistinen Venäjä!" Sosialismi, joka ensimmäisille toukok. 1 p:n mielenosoittajille 45 vuotta sitten oli etäinen tulevaisuudenkuva, on kuudesosalla maapalloa muuttunut todellisuudeksi!

Puhuessaan NKP(b):n KK:n tammikuun täysi-istunnossa v. 1933 I viisivuotissuunnitelman tuloksista tov. Stalin osoitti eräänä tärkeänä saavutuksena olevan sen, että I viisivuotissuunnitelma jakoi kapitalistisen maailman kahteen leiriin, että on „erimielisyyksiä ja hajaannusta porvarillisissa piireissä, joista eräät ovat sillä kannalla, että Neuvostoliitto muka epäonnistuneine vijsivuotissuunnitelmineen tuhoutuu, mutta toiset nähtävästi kannattavat kauppatoimintaa Neuvostoliiton kanssa, luottaen luultavasti siihen, että viisivuotissuunnitelman voitoista voivat hekin jonkinverran hyötyä".

Toisen viisivuotissuunnitelman kahden ensimmäisen vuoden aikana tuo hajaannus on, uusien valtavien menestystemme vuoksi, edelleen kasvanut. Yhä useampien kapitalistisen maailman edustajien on, samalla kun ilmoittavat, etteivät he suinkaan ole neuvostojärjestelmän kannattajia, pakko tunnustaa sosialismin maan suuret saavutukset, pakko todeta se tosiseikka, että Neuvostoliitto on muodostunut mahdiksi, joka on vakavasti otettava huomioon. Samalla on tietysti yhä voimakkaampana kasvanut se myötätunto, mitä maailman työtätekevät aina ovat tunteneet neuvostojen maata kohtaan.

Vastakohtana sosialistisen maailman nousulle kapitalistinen maailma edelleenkin elää omalaatuisensa depression kautta, „joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun, kukoistukseen, mutta ei myös palautua sitä laskun alimpaan pisteeseen" (Stalin). Kapitalistisen talouden kaikkein alimpana laskukohtana on toukokuu v. 1932, jolloin maailman teollisuuden kokonaistuotanto (ilman Neuvostoliittoa) oli 62 % kriisinedellisestä (v. 1928) tuotannosta. V. 1934 toukokuussa teollisuustuotannon indeksi kohosi 83:een, joulukuussa laski 82:een ja tämän vuoden tammikuussa kohosi jälleen 84:ään. Teollisuuden kasvu on hidasta, epätasaista ja pahoin horjahtelevaa, ja samalla, mikä on kapitalismin nykyiselle tilalle hyvin luonteenomaista, peruspääomien uusintaminen on perin vähäistä ja työttömien lukumäärä on pienen laskun jälkeen jälleen viime aikoina kohonnut. Kapitalismi on voinut siirtyä tuotantonsa alimmasta kaudesta omalaatuiseen depressioon vain työtätekevien joukkojen voimistetun riiston ja puristuksen pohjalla. Sen seurauksena on työväenluokan ostokyvyn alentuminen ja työtätekevän talonpoikaiston jatkuva köyhtyminen ja asemiltaan sortuminen, mikä kaventaa kapitalistisen teollisuuden sisäisiä markkinoita ja luo vaikeita esteitä siirtymiselle omalaatuisesta depressiosta mihinkään vakavampaan nousuun.

Pitkittyvän pulakauden vuoksi kärjistyy edelleen poliittinen tilanne kapitalistisissa maissa. „Taistelun kärjistyminen ulkomarkkinoista", luonnehti kapitalistisen maailman tilannetta tov. Stalin XVII puoluekokouksessa, „vapaakaupan viimeisten jätteiden hävittäminen, ehkäisevät tullit, kauppasota, valuuttasota, dumping ja monet muut samantapaiset toimenpiteet, jotka ilmaisevat äärimmäistä nationalismia talouspolitiikassa, ovat kärjistäneet äärimmilleen eri maiden väliset suhteet, ovat luoneet maaperän sotilaallisille yhteentörmäyksille sekä asettaneet päiväjärjestykseen sodan keinona maailman ja vaikutusalueiden uudelleen jakamiseksi voimakkaimpien valtioiden eduksi Viime aikain tapahtumat, varsinkin. Saksan julkinen ja kiihkoisa aseistautuminen, ovat edelleen suuresti lisänneet kansainvälisen tilanteen jännittyneisyyttä. Eräänä nykyisen tilanteen erikoisuutena on myös se, että eräät kapitalistiset valtiot, tietysti omien kapitalististen etujensa vuoksi, eivät ole tällä hetkellä halukkaita alottamaan taistelua maailman uudestijaosta. Toiset valtiot taas avoimesti hiovat aseitaan, varustautuvat kuumeisesti ja etsivät mitä tahansa aihetta voidakseen alottaa aseellisen taistelun maailman uudestijakamisesta. Taistelussaan rauhan puolesta Neuvostoliitto ottaa huomioon nämä kapitalististen valtioiden eri ryhmittymien ristiriidat ja on valmis kannattamaan niitä voimia, jotka eivät tällä hetkellä halua rikkoa rauhaa. Neuvostoliiton merkitys taistelussa rauhan puolesta on muodostunut niin suureksi, että se ja sen valtavuus on tunnustettava ka-

pitalistisenkin maailman taholta. „Tavattoman tärkeä tosiasia on se", kirjoitti äskettäin Herriot, „että SNTL astui Kansainliittoon edistääkseen rauhan puolustamista Länsi-Euroopassa." „Samalla tulee kansainvälisen politiikan painopiste", kirjoitettiin lähellä Tshekko-Slovakian hallitusta olevassa lehdessä *Lidove noviny* Itä-Kiinan rautatietä koskevan sopimuksen johdosta, „siirtymään Länteen, missä Neuvostoliitolla tulee olemaan mahdollisuus jatkaa työtään rauhan puolesta kaikkien kansojen hyväksi". Samantapaisia lausuntoja on viime aikoina esiintynyt usein eri maiden porvarillisissa lehdissä. Se on myöskin todiste Neuvostoliiton voiman ja mahdin suuresta kasvusta.

Ulkopoliittisten ristiriitojen ohella kasvavat kapitalistisessa maailmassa sisäiset ristiriidat, sovittamaton vastakohtaisuus työn ja pääoman välillä. Kymmenien miljoonien työttömyys, kurjuus ja nälkä, työväenluokkaan kohdistettu tehostettu riisto, talonpoikaiston huomattavain kerrosten köyhtyminen ja tuhoutuminen — kaikki se vallankumouksellistaa joukkoja. Kymmenet ja sadat miljoonat työtätekevät alkavat nähdessään toisaalla Neuvostoliiton jatkuvan kasvun ja lujittumisen ja toisaalla kapitalististen talousmetodien vararikon ja fasismin verisen ikeen, vapautua demokraattisista harhoista, alkavat ymmärtää, ettei ole muuta tietä kapitalistisesta orjuudesta, sorrosta ja riistosta, työttömyydestä ja nälästä vapautumiseen kuin se tie, mitä kulkivat Venäjän työläiset bolshevistisen puolueen johdolla — proletariaatin diktatuurin, neuvostovallan pystyttämisen tie.

Miljoonille paljastuu nyt sosialidemokratian petollisuus. Tosiasiat osoittavat, että se muka porvarillisen demokratian kautta kulkeva „rauhallinen tie sosialismiin", josta sosialidemokratia on saarnannut, saattaa työtätekevät raivokkaan fasismin alaisuuteen, vie heidät äärimmäiseen orjuutukseen ja oikeudettomuuteen. Sitä selvemmäksi käy toinen tie, vallankumouksellisen taistelun tie, bolshevismin tie.

Sosialidemokratian johtajat jatkavat kumminkin inhoittavaa petostaan. Toiset heistä siirtyvät avoimesti fasistien leiriin. Toiset yrittävät kaikin tavoin peitellä ja salata kaikkialla kehittyvää ja käynnissä olevaa porvariston fasistista päällekarkausta työtätekeviä vastaan. Eräät taas tekeytyvät „vasemmistolaisiksi" ja yrittävät näennäisesti jyrkillä fraaseilla ja ohjelmilla huiputtaa joukkoja, edelleen säilyttää vaikutuksensa työläisiin. Kaikki ne parhaansa mukaan ponnistelevat estääkseen työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen selviintymisen ja järjestymisen taisteluun fasismia vastaan. Kumminkin kasvaa sosialidemokraattisissakin työläisjoukoissa taistelutahto. Yhteisrintama-ajatus saa niiden keskuudessa yhä laajemman kantavuuden. Se on johtanut siihen, että eräissä maissa on sosdem puoluejohtojen ollut pakko joukkojen painostuksen vuoksi käydä yhteistoimintaan kommunistien kanssa, puhumattakaan yksityisistä sosdem. järjestöistä, joita eri maissa yhä lukuisammin liittyy vallankumouksellisen taisteluyhteyden rintamaan.

V. 1890, työläisten valmistautuessa ensi kerran taistelupäivänsä, toukokuun ensimmäisen, viettoon, porvaristo eräissä maissa kielsi mielenosoitukset. Nyt ovat mielenosoitukset kielletyt useimmissa porvarillisissa maissa, mielenosoittajia varten ovat valmiina kaikki fasisti- ja poliisijoukkioiden murha-aseet. Jokainen yritys toukokuun ensimmäisen päivän viettämiseksi kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen voimain tarkastamisen ja vallankumoukseen valmistamisen mielessä merkitsee yhteenottoja, katutaisteluita. Mutta kaikesta huolimatta tullaan tätä päivää viettämään kaikkialla kapitalistisessa maailmassa, kaikesta huolimatta tulee siellä liehumaan vallankumouksen punainen lippu. Ja tämän lipun alle käy ei ainoastaan työväenluokan vallankumouksellinen etujoukko, kommunistit, vaan yhä lukuisammin myös sosialidemokraattiset ja puolueettomat työläiset, jotka ovat tulleet näkemään, että vain vallankumouksellisessa yhteistaistelussa kommunistien johdolla on pelastuksen tie. Toukokuun ensimmäinen muuttuu yhä suuremmille joukoille

todelliseksi vallankumoukselliseksi taistelupäiväksi.

„Lännessä sanovat työläiset, että SNTL:n työväenluokka on maailman proletariaatin iskuprikaati. Se on sangen hyvä. Se merkitsee, että maailman proletariaatti on edelleenkin valmis tukemaan SNTL:n työväenluokkaa voimiensa ja mahdollisuuksien mukaan. Mutta se asettaa meille vakavia velvollisuuksia. Se merkitsee, että meidän on näytettävä työllämme oikeutetuksi kaikkien maiden proletaarien iskuprikaatin kunniallinen nimi. Se velvoittaa meidät siihen, että työskentelisimme paremmin ja taistelisimme paremmin sosialismin lopullisen voiton puolesta maassamme, sosialismin voiton puolesta kaikissa maissa."

Nämä toveri Stalinin sanat, jotka hän lausui XVII puoluekokouksessa, on pidettävä mielessä. Voittomme ovat suuret. Mutta yhtä kaikki olemme vasta alussa. Meidän on päästävä ja me voimme päästä vielä paljon suurempiin voittoihin, jotta sosialistinen isänmaamme kävisi yhä kukoistavammaksi, jotta työtätekevän kansan yleinen hyvinvointi kohoaisi ennenkuulumattoman korkealle, jotta takapajuisimmallekin työläiselle kapitalismin maailmassa kävisi selväksi, että kommunismin tie, neuvostovallan tie vie työtätekevät rikkaaseen, onnelliseen elämään. Taistelumme toisen viisivuotisen kolmannen vuoden ja sen II vuosineljänneksen tuotantosuunnitelmien laadullisen ja määrällisen täyttämisen ja ylittämisen puolesta, kollektiivitalouksien edelleen lujittamisen ja kevätkylvöjen nopeasti ja kunnollisesti suorittamisen puolesta, uittojen aikanaan päättämisen puolesta — kaikki se on taistelua sosialismin voiton puolesta maassamme ja koko maailmassa.

Sosialismin maailman ja kapitalismin maailman välillä on sovittamaton ristiriita. Neuvostomaan voiman mahtava kasvu pidättää kapitalistista maailmaa hyökkäyksestä maatamme vastaan. Mutta toisaalta kasvava vastakohtaisuus kapitalistisen ja sosialistisen maailman välillä työntää eräitä kapitalistisia piirejä ja maita yhä kiihkeämmin valmistamaan hyökkäystä Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostomaan työtätekevien on tässäkin tunnettava velvollisuutensa itseään ja kansainvälistä työväenluokkaa kohtaan, heidän on oltava joka hetki valmiit ase kädessä puolustamaan sosialistista synnyinmaataan, kaikkien maitten työläisten yhteistä sosialistista isänmaata kansainvälisen kapitalismin rosvohyökkäyksiä vastaan.

Luokkavihollinen on lyöty, mutta ei lopullisesti tuhottu. Sen jätteitä on siellä ja täällä valmiina tilaisuuden tullen harjoittamaan naamioitua tuhotyötään. Käyttäen hyväkseen kaikkia keinoja, työtätekevien eräiden kerrosten keskuudessa vielä ilmeneviä yksityisomistuksellisia katsantotapoja, uskonnollisia käsityksiä, natsionalismia ja muita menneisyyden peruja, koettavat ne katalasti häiritä sosialistisen rakennustyön edistymistä. Näitä luokkavihollisen yrityksiä vastaan on aina pidettävä silmät auki, terästettävä luokkavalppautta, voimistettava kulttuurista joukkotyötä työtätekevien joukkojen keskuudessa, kasvatettava näitä joukkoja vallankumouksellisen internationalismin hengessä, neuvostopatriotismin hengessä, yhä enemmän osallistettava niitä yhteiskunnalliseen toimintaan, neuvostoelinten työhön, neuvostovallan hallintaan, nostatettava niitä taisteluun kaikkea sosialismin rakentamisen jarruna ja luokkavihollisen suojana olevaa byrokratismia ja luutuneisuutta vastaan.

Neuvostoliiton työväenluokka on saavuttanut kaikki suuret voittonsa bolshevistisen puolueen johdolla, ennen kaikkea sen horjumattoman taistelukykyisyyden, sen rivien rautaisen yhtenäisyyden, sen ja joukkojen eroittamattoman yhteyden ansiosta. Bolshevistisen puolueemme edelleen lujittaminen, yhä laajempien työtätekevien joukkojen tiivistäminen sen ympärille on vastaistenkin voittojemme ensimmäinen ehto. Loppunsa eteen saatettu luokkavihollinen vihaa puoluettamme nyt kiihkeämmin kuin koskaan ennen. Se on valmis mihin tahansa tekoihin puolueen vahingoittamiseksi, niinkuin

tov. Kirovin murha mieliinpainuvalla tavalla osoitti. Siksi vaaditaan nyt entistä lujempaa tiivistymistä puolueen ympärille, entistä valppaampaa taistelua puolueen rivien yhtenäisyyden ja puoluekurin ehdottoman noudattamisen puolesta.

Kasvumme valtavat mittasuhteet ja luokattoman yhteiskunnan suurenmoinen rakentamistehtävä asettavat puoluejärjestöillemme ja jokaiselle puolueen jäsenelle vakavia velvoituksia. Jokaiselta kommunistilta vaaditaan entistä enemmän hyvän johtajan kykyä ja taitoa, jotta hän omassa ympäristössään voisi täyttää ne tehtävät, mitä toisen viisivuotisen poliittinen perustehtävä — kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä lopullinen hävittäminen, luokkaeroa ja riistoa synnyttävien syiden täydellinen poistaminen, kapitalismin jätteiden poistaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa ja maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi — hänelle asettaa. Kysymykset puoluejärjestöjen sisäisestä elämästä, niiden organisatio- ja poliittisesta kasvatustyöstä saavat nyt suuren merkityksen. Jokainen kommunisti on aatteellisesti siten varustettava, että hän kykenee täyttämään paikkansa puolueettomien joukkojen kasvattajana ja johtajana, eturivin taistelijana sosialismin puolesta.

Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin lipun alla on bolshevistinen puolueemme johtanut maamme työtätekevät joukot voittoon. Tämän lipun alla on kommunistinen maailmanpuolue, Kommunistinen internationale, johtava työtätekevät joukot voitokkaaseen sosialistiseen vallankumoukseen kaikkialla maailmassa.

Puolueen järjestö- ja poliittisen kasvatustyön tehtävistä

YRJÖ KARPPANEN

PUOLUEEMME Leningradin kaupunkikomitean maaliskuun täysiistunnon päätös puolueorganisatoorisen ja poliittisen kasvatustyön tehtävistä on erinomaisen tärkeä puolueasiakirja, jonka merkitys ei rajoitu suinkaan pelkästään Leningradin kaupungin puoluejärjestöä koskevaksi. Sillä on suuri merkitys kaikille puolueemme järjestöille sentähden, että siinä selkeästi tuodaan esille perussyyt puoluetyössämme esiintyviin virheisiin, jotka eivät ole ominaisia yksinomaan Leningradin puoluejärjestölle, ja annetaan kehitelty laaja ohjelma kaiken puoluetyön elävöittämiseksi ja parantamiseksi.

Monien puoluejärjestöjemme ja niiden eri renkaiden työssä esiintyvät suuret heikkoudet ja virheet, jotka asianomaisessa päätöksessä tuodaan esille, pohjautuvat perussyiltään niihin valtaviin muutoksiin maamme luokkakokoonpanossa, joita tov. Molotov kirkkaasti valaisi Neuvostojen VII edustajakokouksessa. Juuri muutamien viimeisten vuosien aikana ovat nämä muutokset olleet ratkaisevan syvälliset. Jo määrällisesti on työväenluokka maassamme kasvanut valtavasti. Talonpoikaiston valtava enemmistö on kollektivisoitunut ja näin liittynyt sosialismin rakentajain valtaisaan armeijaan. Täyskollektivisoinnin pohjalla on suoritettu kulakiston luokkana likvidointi, yksityistalouden ala on kaventunut aivan vähäiseksi verrattuna maamme talouden sosialistiseen osaan ja kapitalistiset ainekset eritoten tungetut taloudessamme mitättömään asemaan.

Tämä sosialismin väkevä, kaiken vastustuksen murtava voittokulku pitkin koko rintamaa, vihollisluokkien viimeisten taloudellisten asemien rusentaminen maamme sisällä, on ollut

se yleispohja, jolta lähtien monet puolueen jäsenet ovat kerrassaan väärän ja vaarallisen johtopäätöksen tehden johtuneet suuriin virheisiin käytännöllisessä puoluetyössä. Puoluejärjestöjen visseihin renkaisiin tunkeutuu tältä pohjalta opportunistisen huolettomuuden ja itsetyytyväisyyden aineksia ja mielialoja: «voitto on saavutettu, vihollisen voimat mitättömät, luokkataistelun kysymykset joutavat taka-alalle». Yleissyynä virheisiin puoluetyössä on nimenomaan se, ettei nähdä eikä ymmärretä luokkataistelun koko terävyyttä nykyisellä kaudella.

Tällaisista mielialoista on puolueemme johto jatkuvasti varoittanut mitä vakavimmin, tähdentäen vallankumouksellisen valppauden ensiluokkaista välttämättömyyttä ja tuomiten jyrkästi omahyväisen opportunistisen huolettomuuden. Muistutamme tässä miten tov. Stalin luonnehti luokkataistelukysymystä maassamme puheessaan KK:n ja KKK:n täysi-istunnossa tammikuulla 1933:

"On otettava huomioon, sanoi hän — että neuvostovallan mahdin kasvu tulee voimistuttamaan kuolevien luokkien viimeisten jätteiden vastarintaa. Nimenomaan sentakia, että ne tekevät kuolemaa ja elävät viimeisiä päiviään ne tulevat siirtymään toisista hyökkäyksen muodoista toisiin, räikeämpiin hyökkäysmuotoihin, vedoten väestön takapajuisiin kerroksiin ja mobilisoiden niitä neuvostovaltaa vastaan. Ei löydy sellaista ruokottomuutta ja parjausta, mitä nämä entiset ihmiset eivät sinkoisi neuvostovaltaa vastaan ja joiden taakse ne eivät yrittäisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä pohjalla voivat virota ja alkaa liikkua eserrien, mensheviikkien, keskuksen ja syrjäkulmien porvarillisten natsionalistien vanhojen vastavallankumouksellisten puolueiden murskatut ryhmät, voivat virota ja alkaa liikkua trotskilaisten ja oikeistouklonistien vastavallankumouksellisten oppositsioniainesten sirpaleet. Se ei tietysti ole pelottavaa. Mutta kaikki se on otettava huomioon, jos tahdomme tehdä lopun näistä aineksista nopeasti ja ilman erikoisia uhreja".

Järkyttävä muistutus tämän ajatuksen totuudesta, muistutus siitä, että lyötynäkin luokkavihollinen sitä katkerammin väijyy tilaisuutta saada tehdä vielä kuollessaankin niin paljon pahaa kuin mahdollista puolueelle ja sosialismin maalle oli trotskilais-zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen terroristijärjestön suorittama toveri Kirovin katala murha. Kovin kalliisti täytyi meidän vielä kerran maksaa siitä luokkataistelun tinkimättömästä opetuksesta, että kaikkinaiset omahyväisen huolettomuuden mielialat ja luokkavalppauden heikentyminen ovat karkeimpia rikoksia vallankumouksen asiaa kohtaan.

Arvioidessaan vihollisluokkien jätteiden voimia maan sisällä emme saa missään tapauksessa huolettomina vain todeta niiden häviävää vähäpätöisyyttä prosenteissa ilmaistuina vallankumouksen voimiin verraten, vaan on selkeästi arvioitava mitä niiden prosenttien takana on, miten monta tuhatta ja kymmentätuhatta nuo prosentit tai prosentinosat edustavat noiden luokkien jäseniä. Kuin salaman valaisemana näimme Leningradin kaupungin puhdistuksen yhteydessä miten yhden ainoan suurkaupunkimme huokosiin ja koloihin oli pureutunut sadoittain kukistettujen valtaluokkien huippukerrosten edustajia, jotka olivat täällä lymyilleet ja väijyneet yli seitsemäntoista vallankumousvuotta! Sitä paitsi emme saa hetkeksikään unohtaa, että me elämme kapitalistisen maailman ympäröimänä; tuo ympäristö yrittää elvyttää ja pitää yllä kapitalismin jätteitä ihmisten tietoisuudessa ja rakentaa vastavallankumouksellista yhteisrintamaa luokka-asemastaan suistettujen riistäjäluokkien edustajain kanssa maamme sisällä.

Jos saavuttamaimme suurvoittojen johdosta menee pää pyörälle, jos itsetyytyväisinä, huolettomina ja hyväuskoisina jäädään töllistelemään, niin vihollinen lyö.

Nyt jos koskaan, juuri sosialismin rakennustyössä saavuttamiemme historiallisten voittojen pohjalla ja puolueemme edessäolevain tehtäväin ratkaisemisessa pitää puolueen, sen jokaisen jäsenen, olla kaikissa suhteissa täysin taistelukykyinen. Puolueen

rooli taistelussa kapitalismin jätteiden lopulliseksi hävittämiseksi niin maamme taloudesta kuin ihmisten tietoisuudestakin, kasvaa yhä suuremmaksi. Tähän työhön tarvitaan puolueen kaikki voimat ja tällöin nousee erinomaisen vaativana kysymys puolueen jäsenten kasvatuksesta, puoluekaadereista. Jokaisen kommunistin on kasvettava kommunistisen tietoisuuden juurruttajaksi suurten joukkojen keskuuteen, joukkojen opettajaksi ja johtajaksi. Kirovin katalan murhan opetusten yhteydessä todettiin erinomaisen selvästi, miten suuria virheitä ja heikkouksia on puoluejärjestöissä edelleenkin puolueorganisatoorisessa työssä ja kommunistien puoluekasvatuksessa. Täytyy suoraan sanoa, että toveri Stalinin XVII puoluekokouksessa tällä alalla merkitsemät tehtävät eivät ole tulleet bolshevistisesti täytetyiksi.

Leningradin kaupunkikomitean maaliskuun täysi-istunto osoittaa, että puoluejärjestöjen toiminnassa havaittavien virheiden ydin on se, että monet puoluejärjestöt ovat nostaneet yleensä työssänsä etualalle taloudelliset ja neuvostokysymykset, kun taas järjestöjen sisäinen organisatoorinen työ ja kommunistien bolshevistinen kasvatus ovat jääneet toiselle tilalle. Puoluekomiteain työjärjestyksessä ovat taloutta, tuotantoa ja neuvostoelämää koskevat kysymykset yleensä valta-asemassa, kun taas varsinaisia puolueen sisäisiä kysymyksiä käsitellään vähän, ne ovat työnnetyt taka-alalle.

Oli aika, jolloin puoluejärjestöjen tosiaan oli välittömästi käytävä käsiksi kaikkiin tuotannon ja neuvostotyön kysymyksiin aivan yksityisseikkoja myöten. Mutta nyt on puolue kasvattanut näille aloille ammattitaitoiset peruskaaderit. Kerrassaan tuomittava käytäntö on nyt se, että puoluejärjestö asiallisesti joutuu käytännöllisessä työssänsä anastamaan talous- taikka neuvostojärjestöjen sijan nyt, jolloin on välttämätöntä ja mahdollista kiinnittää erinomaista huomiota puolueen sisäiseen organisatio- ja kommunistien kasvatustyöhön. Sillä nimenomaan puoluejärjestön järjestöllinen kehittyneisyys ja kommunistien kasvattaminen kyvykkäiksi tosibolshevikkeina täyttämään etujoukkoroolinsa, se ja vain se lopulta ratkaisee taistelumme menestyksen ja takaa voiton.

Suureen virheeseen johduttaisiin, jos tätä päätöstä, jossa nimenomaan osoitetaan muiden kuin varsinaisten puoluekysymysten parissa liiallinen askartelu virheeksi — jos tätä päätöstä tulkittaisiin siten, että puoluejärjestöt kokonaan painautuvat nyt puolueen sisäisiin asioihin ja luopuvat «sekaantumasta» taloudellisten ja neuvostoelinten työhön sillä tavalla, että puolueen ohjaus ja johto niistä suljettaisiin pois. Yhtä virheellistä ja tuomittavaa on vanhan käytännön jatkaminen, se että puoluejärjestöt ottavat taloudellisten ja neuvostoelinten sijan, hukkuvat niiden työhön, ottavat niiltä edesvastuun tehtäväin suorituksesta ja näin tehden laiminlyövät puolueen sisäisen rakennustyön ja kommunistien kasvattamisen. Sellainen käytäntö merkitsee sitä, että unohdetaan luokkataistelukysymykset, ei ymmärretä luokkataistelun koko terävyyttä nykyisellä kaudella, joka vaatii suurta taistelukykyä koko puolueelta, jokaiselta sen alajärjestöltä ja jokaiselta kommunistilta, vaatii erikoista varuillaoloa, erikoista vallankumouksellista valppautta, ei opportunistista huolettomuutta ja omahyväisyyttä.

Toisena tärkeänä syynä puoluetyön heikentymiseen on ollut puoluekaaderien osastojen puuttuminen puoluekomiteoissa, mikä on johtanut siihen, että puoluekaaderien kasvatusta, niiden valintaa ja toimiinnostamista ei ole kyllin tyydyttävästi hoidettu. Puolueaktiivin kasvattaminen, sen tunteminen, sieltä kaaderien nostaminen on ensiarvoisen tärkeä tehtävä. Tälle työlle oli luotava organisatooriset muodot. Keskuskomitean päätöksellä on muodostettu puoluekaaderien osastot kaupunkikomiteain ja kaupunkien piirikomiteain yhteyteen.

Nämä osastot tekevät mahdolliseksi päästä siitä muodollisesta ja monasti edesvastuuttomasta käytännöstä puoluekaaderien valinnassa ja eri toimiin nostamisessa, mikä tähän saakka on sangen yleistä ollut. Jokaisen puoluekomitean on hyvin tunnettava ei vain ne työntekijät, jotka nyt johtavat puoluetyön eri aloja, vaan tunnettava myös aktiivinsa, tiedettävä ketkä siellä jo ovat kasvaneet vaativampiin tehtäviin. Vain siinä tapauksessa, että tosiaan tunnemme aktiivin, tunnemme kaaderimme, voimme välttyä epäonnistuneista puoluekaaderien sijoittamisista, joka nyt on johtanut sellaiseen työllemme vahingolliseen tilaan, että epäonnistuneen ja sopimattoman sijaan valitaan tavantakaa uusi yhtä vähällä tuntemuksella. Kerrassaan vääriä ovat sellaiset käsitykset, ettei puoluetyö vaatisi tekijältään vissejä avuja, taitoja, kykyjä, «ammattitaitoa».

Juuri puolueaktiivin kasvattamiseen kiinnittää Leningradin puoluekomitean päätös erikoista huomiota. Se aktiivi pitää saada mitä läheisimmin osallistumaan puoluekomiteain jokapäiväiseen työskentelyyn. Kuitenkin on monien puoluejärjestöjen käytännössä ollut suuria virheitä tässä suhteessa. Aktiivia ei ole läheskään riittävästi mobilisoitu työhön. Aktiivin kokouksilla ei monasti ole puolue-elämässä ollut sitä osaa mikä niillä tulee olla. Monet puoluekomiteat ovat heikentäneet aktiivin kokousten merkitystä, tehden niistä puoluekomiteain täysi-istuntojen lisäkkeen. Ja tätä käytäntöä on jatkunut tähän asti huolimatta siitä, että puolueen keskuskomitea jo viime vuoden lopulla tekemässään päätöksessä tällaisen tuomitsee ja osoittaa miten se ei ole lainkaan bolshevististen perintätapojen mukaista, vaan heikentää aktiivin moraalispoliittista merkitystä. Keskuskomitea korostaa nimenomaan, että kaupunkijärjestöjen aktiivilla pitää olla oma erikoinen paikkansa meidän puolueemme elämässä; sitä ei suinkaan kutsuta koolle pelkän paraatin vuoksi muodollisesti hyväksymään puolueen keskuskomitean täysi-istuntojen päätöksiä, vaan näitä päätöksiä todella pohtimaan. Vanhan bolshevistisen käytännön juurruttamista korostaa Leningradin komitea päätöksessään. Aktiivin pitää elävästi tuntea poliittinen merkityksensä ja vastuunalaisuutensa päätösten täytäntöön panossa. Sen pitää todella pohtia puolueen ja asianomaisen puoluejärjestön tärkeitä kysymyksiä ja kasvaa uusien, pätevien, puolueen elämän täysin tuntevien voimien lähteeksi.

Puoluejäsenten bolshevistisessa kasvatuksessa on alajärjestöjen puoluekokouksilla erinomaisen tärkeä sija. Nämä puoluekokoukset on valmistettava hyvin. Kokousten työn keskeisimpänä sisältönä tulee olla puolueorganisatoorinen ja kommunistien aatteellisen kasvatuksen työ, puolue-elämän tärkeät kysymykset, asianomaisen puoluejärjestön elämää koskevat kysymykset. Sääntönä on pidettävä sitä, että kokoukset ovat suljettuja ja on niissä kysymykset pantava todella vakavan pohdinnan alaiseksi, ja päätöksissä otettava huomioon puolueen jäsenten puheenvuoroissaan lausumat ehdotukset. Puoluekokoukset eivät saa muodostua ahtaita talous- tai muita sellaisia kysymyksiä käsitteleviksi, vaan niiden on tultava kommunistien aatteellisen tason kohottajiksi ja kasvattajiksi.

Yleensä on puoluekomitean sillä tavalla järjestettävä järjestöllinen ja propagandatyö, että ne ratkaisevasti edistäisivät puoluejäsenten laajojen kerrosten oma-alotteisuuden nousua ja elävän puoluetyön vilkastumista. Täytäntöönpanon tarkastus on kohotettava korkeammalle tasolle.

Täysi-istunto osoittaa päätöksessään, että puoluejärjestöissä ei ole vielä läheskään saatu lopetetuksi kanslíamaisbyrokraattista ja muodollista puoluetyön ohjauksen käytäntöä. Tosibolshevistisen, marxilaisen käytännön sijasta puoluejäsenten ja puolueaktiivin kasvattamiseksi, jokapäiväisen huolekkaan puoluejäsenten kasvatustyön sijasta on puoluejärjes-

töissä vielä paljon paperijohtoa ja hallinnollista määräämistä. Sama on laita monasti puolueopiskelussa. Se on muotovirallisuuteen kangistunutta. Täysi-istunto osoittaa, että kulttuurija propagandatyössä tuntuu puoluevalistustyölle vahingollinen tendenssi irroittaa leninismin propaganda tämän päivän poliittisista taistelutehtävistä, tendenssi koteloitua «puhtaan» akateemisen tieteen piiriin. Bolshevismille vieras skolastiikka ja akatemismi ovat levinneet huomattavan laajalle puoluekoulujen ja opiskelukerhojen työssä. Samoin kaavoihin kangistuneet koulumetoodit ovat niissä juurtuneet. Varsinaisen kerho-opiskelun elävät muodot, elävä keskustelu, joka juuri hioo ja tarkistaa opiskelijan käsityksiä ja avartaa hänen näköpiiriään ja tekee mahdolliseksi käsiteltävänä olevan kysymyksen sitomisen tämänpäivän taistelukysymyksiin, ovat jääneet taka-alalle. Puolueopiskeluverkoston työskentelyä ovat puoluekomiteat tarkkailleet suureksi osaksi vain muodolliselta puolelta. Selvitetty vain miten monta puoluejäsentä kerhossa opiskelee, miten käyvät opiskelutilaisuuksissa j.n.e. Vähän on tosiaan perehdytty puolueopiskelun laatuun, sen sisältöön, propagandistin valmentuneisuuteen. Ja tuloksena luonnollisesti on ollut, että opiskelun laatu on monasti jäänyt alhaiseksi, propagandistien valintaan ei ole kiinnitetty riittävää huomiota ja kommunistien aatteellinen aseistaminen ei ole tapahtunut sillä tavalla kuin määrällisten osoittimien on luultu esittävän.

Koko puoluetyön kohottamiseksi korkeammalle tasolle, jokaisen puoluejäsenen taistelukyvyn ja vallankumouksellisen luokkavalppauden tehostamiseksi, rauhoittuneisuuden ja omahyväisyyden ainesten täydellisesti hävittämiseksi puoluejärjestöjen elämästä on puoluejärjestöjen saatava ratkaiseva parannus aikaan nimenomaan puoluejäsenten marxilais-leniniläisessä kasvatuksessa. Täysi-istunto painostaa sitä, että varsinkin on puolueemme historian opiskelussa saatava jyrkkä käänne parempaan. Jokaisen puolueen jäsenen on tunnettava puolueemme historian perusteet. Ilman puoluehistorian syvällistä opiskelua, jos ei tunne minkälaisia ryhmityksiä vastaan taistellen puolue on voittonsa saavuttanut, niin ei voi myös omaksua leniniläis-stalinilaista teoriaa, ei voi selkeästi seurata puolueen päivänpolitiikkaa eikä oppia paljastamaan luokkavihollista minkä naamarin taa se kätkeytyisikin. Puoluehistorian opiskelussa on ollut laajalti vallalla se kokonaan väärä käytäntö, että puolueemme historian sitä osaa, joka koskee aikaa lokakuun vallankumouksen jälkeen, ei ole käsitelty, tai on sitä käsitelty perin pintapuolisesti. Puoluehistorian opiskelijat ovat monissa tapauksissa päässeet yhtenä opiskelukautena vain lokakuun vallankumoukseen saakka ja sitten taas seuraavana vuonna alkaneet alusta. Näin on nimenomaan puolueemme historian kaikkein sisältörikkain ja kaikkein valtavin taistelukausi jäänyt käsittelemättä. Täysi-istunto painostaa, että puolueen historian opiskelussa lokakuun jälkeiseen aikaan on kiinnitettävä erikoista huomiota. Puolueen jäsenten on tunnettava hyvin tuo puolueemme valtavin taistelukausi, jokaisen puolueen jäsenen ja jokaisen puoluetyöntekijän sitäkin enemmän on tunnettava kaikki puolueemme historiassa esiintyneet puoluevastaiset ryhmät, niiden käyttämät otteet ja taktiikka puolueen linjaa vastaan käymässään taistelussa ja sitäkin perusteellisemmin opiskeltava ja tunnettava miten puolue on nuo ryhmät voittanut. Ei riitä se, että puolueen jäsenet tietävät, miten puolue on taisteluissansa saanut voiton kadeteista, eserreistä, menshevikeistä ja anarkisteista. On tunnettava myös miten puolue on taistellut ja voittanut trotskilaiset, «demokraattiset sentralistit», oikeistouklonistit, oikeistolais-vasemmistolaiset oppositsioneerit ja zinovjevilaiset, tuon puolueemme historiassa vertaansa löytämättömän katalan ryhmän, joka teki kaksinaamaisuudesta johtavan peri-

aatteensa ja luisui vastavallankumouksellisen terrorismin suohon. Erinomaista huomiota on kiinnitettävä puoluehistorian opiskelun ohjaajain valintaan ja valmennukseen.

Edelleen, kysymys nuorisosta. Tehdäkseen kuolevanakin niin paljon pahaa sosialismin maalle kuin suinkin, siirtyy luokkavihollinen yhä uusiin ja uusiin hyökkäysmuotoihin. Se väijyy heikkouksia rintamassamme ja iskee siellä, missä emme ole kyllin valppaita. Se yrittää tärvellä lapsia, se yrittää vahingoittaa ja myrkyttää kasvavaa nuorisoamme. Ei ihme jos se sillä rintamalla on nyt aktivisoitunut. Meidän nuorisomme ei tunne sitä olotilaa, mistä lokakuun vallankumous teki lopun meidän maassamme, se ei voi, kuten vanhempi työtätekeväin polvi, oman kokemuksensa pohjalta verrata sosialistista nykyisyyttä kapitalistiseen entisyyteen. Sen johdosta se ei niin elävästi tajua saavutustemme koko valtavuutta ja on taipuvainen suurentelemaan puutteitamme ja vaikeuksiamme. Ja tätä käyttää laskeva luokkavihollinen hyväkseen tehdäkseen pahaa siellä, missä me sen kipeimmin tuntisimme. Emme suinkaan me valita sitä, ettei meidän nuorisomme harteita ole kapitalismin ies painanut, päinvastoin tiedämme, että se on ollut sille mitä suurin onni, se on raskaitten taisteluittemme paras palkka. Mutta meidän jokaisen puoluejäsenen pitää elävästi ymmärtää, että meillä on mitä edesvastuullisin ja mitä suurinta huolenpitoa vaativa tehtävä kasvattaa tuohon uuteen polveen, parhaaseemme mitä meillä on, lähtemätön viha kapitalistista järjestelmää vastaan ja rajaton rakkaus sosialismin asialle. Taistelu nuorisosta on ankaraa taistelua luokkavihollisen kanssa. Jos me teemme siinä virheitä, jos me jätämme tyhjäksi paikan, niin yrittää paikan vallata vihollinen. Sentähden täysi-istunto painostaa, että kommunistien parhaat voimat, puoluejärjestöjen parhaat propagandisti-organisaattorit on annettava kommunistisen nuorisoliiton tueksi nuorison kasvatustyöhön.

Puolue-elämän tulee pulputa voimakkaana, elämäntäyteisenä ja tällaiseksi se voi tulla vain siten, että kerta kaikkiaan luovutaan muodollisista, virallisen muotokankeista johtamismenetelmistä ja otetaan käytäntöön elävät bolshevistiset johtamismenetelmät. Siihen päästään kun puoluejärjestöillämme on koetellut, hyvinvalitut ja valmennetut puoluetyöntekijävoimat, propagandistit, agitaattorit, kun yhteys puoluekomitean ja puolueen aktiivin ja joukkojen välillä on hyvä, kun puoluekomiteat tietävät, miten järjestö elää ja kun toimeenpanon tarkastus tulee todella eläväksi jokapäiväiseksi käytännöksi.

NKP(b):n Leningradin kaupunkikomitean täysi-istunnon päätös ei nosta suinkaan pelkkiä osakysymyksiä. Se on suuri työohjelma puoluejärjestöjen koko puolueorganisatoorisen ja poliittisen kasvatustyön kaikinpuolisesti parantamiseksi. Jokaisen puoluejäsenen on velvollisuus siihen perinpohjin tutustua *) ja käydä tosi bolshevistisesti sen käytännössä toteuttamiseen.

Meidän puolueemme on luja ja vankka. Sillä on erinomaiset kaaderit, sillä on miljoonain työläisten ja kollektivistien rajaton luottamus. Puolueemme edessä on valtavat historialliset tehtävät. Näiden tehtäväin ratkaiseminen vaatii, että puoluejärjestöt takaavat järjestölliselle ja kasvatukselliselle työlleen bolshevistisen aatteellisuuden ja bolshevistisen laajuuden, juurivat pois järjestöjemme eräissä renkaissa esiintyvät opportunistisen hyväuskoisuuden ja huolettomuuden elementit. Täten mahtavan puolueemme voima kasvaa yhä tehokkaammaksi, kommunistien etujoukkorooli yhä vaikuttavammaksi, ja yhä vankemmaksi lujittuu proletariaatin diktatuuri, yhä haavoittumattomammaksi voittava sosialismin maailma.

*) Päätös on suomenkielisenä julkaistu Vapaudessa ja Punaisessa Karjalassa. Se on saatavana myös kirjasena. — Toim.

Kevätkylvökamppailun tehtävistä Neuvosto-Karjalassa

P. POLIVAKIN

NEUVOSTO-KARJALAN maatalous on puolueen ja hallituksen voimakkaalla avulla päässyt selläiseen tilanteeseen, että tänä vuonna 1935 se ottaa vastaan kevätkylvökamppailun paljon paremmin varustettuna teknillisessä suhteessa kuin edellisinä vuosina. KTA:ien, neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien yleinen traktorimäärä on 2.624 hevosvoimaa, vastoin 1.385 hv v. 1934.

On päästy huomattaviin saavutuksiin kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellisen lujittumisen alalla.

Karjalan kollektiivitalouksiin kuuluu 29.052 talonpoikaistaloutta eli 71,3% talouksien yleisluvusta, sitä vastoin kuin viime vuonna oli 62,3%.

Tämä on takeena siitä, että Karjalan maataloudella ovat olemassa kaikki välttämättömät edellytykset kevätkylvöjen mallikelpoista suorittamista varten, kollektiivisen suurviljelyksen jatkuvalle kehittämiselle, satoisuuden kohottamiselle ja ennenkaikkea viljelysmaiden laajentamiselle, ottamalla viljelykselle uusia maita.

Kevätkylvöjen alkamiseen on enää jälellä mitättömän lyhyt aika, mutta kylvövalmistelut kulkevat perin epätyydyttävästi. Vilja- ja palkokasvien siemenvarastot kollektiivi- ja yksityistalouksien sektorissa oli huhtikuun 1 päivään mennessä muodostettu vasta 86,6 %:lla. Täydelliset siemenvarastot kummassakin sektorissa olivat vasta Karhumäen, Sorokan ja Kemin piireissä.

Kollektiivitalouksien sektori on melko hyvin suoriutunut siemenvarastojen muodostamisessa enemmistössä piirejä ja myöskin kokonaisuudessaan tasavallassa, täytettyään suunnitelman huhtikuun 1 päivään mennessä 99,6 %:lla, mutta yksityistalonpoikien sektori jää sietämättömästi jälkeen, ollen sillä mainittuun päivään mennessä siemenvarastojen muodostaminen täytetty yleensä tasavallassa vasta 57,3 %:lla. Kerrassaan toimettomina tässä asiassa ovat olleet Äänisentakaisen ja Petrovskin piirit. Äänisentakaisessa piirissä olivat yksityistalonpojat muodostaneet tarvittavasta siemenviljavarastosta vasta 18,8 % ja Petrovskin piirissä — 26,8 %.

Siemenperunain varustamisen suhteen ovat asiat vieläkin huonommin. Suunnitelma on täytetty vasta 76,8 %:lla; kollektiivitaloudet ovat täyttäneet 87,4 % ja yksityistaloudet 48,2%.

Kollektiivitaloussektorissa on siemenperunavarastot muodostettu vasta Kiestingin, Petrovskin, Repolan, Louhen, Puudoshin, Kontupohjan ja Sorokan piireissä. Yksityissektori on tehtävänsä täysin täyttänyt vasta Rukajärven ja Soutjärven piirissä.

Enemmistö piireistä ei ole toteuttanut kaikkein alkeellisimpia ja yksinkertaisimpiakaan toimenpiteitä satoisuuden kohottamiseksi. Kollektiivitaloudet ovat siemenen lajittelun suorittaneet vasta 67 %:lla, lannanajon talvisuunnitelmasta on täytetty 70,6 %. Tästä ovat kollektiivitaloudet täyttäneet 90,4 % ja yksityistaloudet — 30,5 %.

Maatalouskalujen ja -koneiden korjaustyöt kulkevat kovin hitaasti. Kone-traktoriasemat eivät vielä tähän mennessä ole solmineet tuotannollisia sopimuksia kollektiivitalouksien kanssa.

Osoitetut tosiasiat toteavat, että useissa piireissä puolue-, neuvosto- ja maaelimet eivät kiinnitä vastaavaa huomiota maatalouden johtamistehtäviin.

Neuvosto-Karjalan on tänä vuonna laajennettava kylvöalaa kollektiivitalouksien ja yksityistalouksien sektorissa 5.665 ha:lla, mikä on pääasiallisesti suoritettava ottamalla uutismaita viljelykselle. Tehtävä on tärkeä ja

erittäin vakava, ja se vaatii huomattavaa energian käyttöä. Tärkeintä on se, että tämä työ tulee suoritetuksi ajallaan ja nopealla tempolla, niin että raivatut uutismaat saadaan valmistetuksi kevätkylvöjä varten.

Kaikesta tästä huolimatta Karjalan maa-asiain kansankomissariaatti tässä kysymyksessä, mikä ratkaisee kylvösuunnitelman määrällisen täyttämisen, rajoittui vain siihen, että lähetti piireille uutismaiden kyntösuunnitelmat.

Kevätkylvöt on piakkoin alettava, mutta kylvövalmisteluissa on, kuten näemme, vielä paljon keskeneräisyyksiä. Jos kollektiivitalouksien sektorissa kylvövalmistelujen alalla asiat ovatkin vielä enemmän tai vähemmän tyydyttävässä kunnossa, niin yksityissektori on kylvövalmisteluissaan ilmeisessä repeämässä. Mutta tätäkään sektoria ei voida aliarvioida, sillä siihen vielä kuuluu 29 % Karjalan talonpoikaistalouksista.

Neuvosto-Karjalan puolue-, neuvosto- ja maaelinten sekä koko kollektiivitalouksien yhteiskunnallisuuden suoritettavana on mitä vakavin tehtävä: on mahdollisimman lyhyessä ajassa likvidoitava repeämät kevätkylvövalmisteluista, että kylvötöihin voitaisiin ryhtyä täysissä varusteissa.

Valtavana vipusimena kollektivistien aktiivisuuden mobilisoimiseksi, työkurin ja vastuun kohottamisessa ja valtion antaman kylvösuunnitelman täydellisesti, hyvin ja aikanaan täyttämisessä ovat maatalousartteli en stalinilaiset säännöt. Kysymys on vain siitä, että nämä säännöt täydellisesti ja oikealla tavalla käytännössä toteutettaisiin.

Että tilanne kylvövalmistelujen alalla tulisi korjatuksi, että kylvösuunnitelman menestyksellinen täyttäminen ja korkean sadon saaminen tulisi taatuksi, on suoritettava seuraavat toimenpiteet:

Aivan lähipäivinä on varastoitava riittävät määrät eri viljelyskasvien siemeniä, lajiteltava ne, tarkastettava itäväisyys, huonosti itävät siemenet on vaihdettava lajisiemeniin — kaikissa sektoreissa.

Rekikelin kestäessä viimeisiä päiviä on suoritettava loppuun lannanajo, ajettava pelloille ja laidunmaille riittävät määrät aidanseipäitä ja riukuja, kylvettävä mineraaliset lannoitusaineet yms.

Korjattava kaikki korjausta tarvitsevat maatalouskoneet ja työvälineet, tarkastamalla korjaustöiden laadun.

Kone-traktoriasemien on suoritettava loppuun traktorien ja traktorikoneiden korjaustyöt.

Traktoreita varten on hankittava kevätkylvöjen ajaksi riittävä määrä polttoainetta.

KTA:ien on solmittava tuotannolliset sopimukset kollektiivitalouksien kanssa.

Viivyttelemättä eristettävä sairaat ja heikot hevoset, asettamalla ne erikoishoitoon ja lisäruokinnalle.

Ehdottomasti noudatettava NKP (b):n KK:n kesäkuun täysi-istunnon päätöstä tammahevosten vapauttamisesta raskaista töistä.

Kaikissa kollektiivitalouksissa on varattava hevosten rehufondit kevätkylvöjen ajaksi: 2 sentneriä kauroja ja 5 sentneriä heiniä päätä kohti, luovuttamalla nämä rehumäärät prikatiirien huostaan heidän henkilökohtaisella vastuullaan.

Jokaisessa arttelissa on komplektoitava tuotannolliset prikaadit, kiinnitettävä niille maatalouskalut ja viljelyspalstat, prikaatien johtoon — prikatiireiksi — on asetettava maatalouden ja metsätöiden parhaita iskureita, jotka on tarkistettu kollektiivitalouksien tuotannollisessa työssä ja taistelussa luokkavihollisia vastaan.

Työ on prikaateissa järjestettävä koeteltujen metoodien — sosialistisen kilpailun ja iskuruuden — pohjalle.

Heti kohta maan paljastuttua lumesta on ryhdyttävä uutismaan raivaukseen, johon on mobilisoitava kaikki mahdolliset voimat ja varat niin itsestään kollektiivitalouksista kuin myöskin metsäteollisuuspiireis-

tä keskinäis-sopimusten pohjalla, järjestämällä tämän työn siten, että jo ennen maanpinnan viheriöimistä saataisiin uutismaiden kyntösuunnitelma kokonaisuudessaan täytetyksi. Koska kevätviljelyksille aiottujen uutismaiden kyntö tulee kestämään 5—7 päivää, vaatii sen menestyksellinen suorittaminen mitä huolellisinta valmistautumista.

On jo ennakolta määriteltävä kynnettävät palstat, kiinnitettävä niille kyntäjät, traktorit y.m. On taidokkaasti ja aivan täydellisesti sovellutettava yhteen hevosten ja traktorien työ. Maatalousspesialistien on määriteltävä ja suositeltava kollektiivitalouksille uutispalstoille sopivia viljelyskasveja.

Puolue-, neuvosto- ja maaelinten velvollisuutena on harkita avunantoa jälellejääneille ja vasta perustetuille kollektiivitalouksille kylvötöiden valmisteluissa ja suorituksessa.

Kollektiivitalouksien, joiden jäsenjoukossa on kommunisteja, on oltava eturiveissä taistelussa korkean satoisuuden puolesta, ensimmäisinä kollektivistijoukkojen kasvatustyössä muihin kollektiivitalouksiin verrattuna ja ensimmäisinä taistelussa sosialistisen maanviljelyksen kehittyneen tekniikan omaksumisen puolesta.

Puolue- ja neuvostojärjestöjen on sijoitettava voimansa siten, että kevätkylvöjen valmistuksen sekä suorituksen kaikki ratkaisevat prosessit tulisivat turvatuiksi johdolla ja näiden järjestöjen vaikutuksella. On järjestettävä selostavaa poliittista joukkotyötä kollektivistien ja työtätekevien yksityis talonpoikien keskuudessa, käyttäen tähän tarkoitukseen kollektivisti-iskurien II yleisliittolaisen edustajakokouksen päätöksiä ja maatalousarttelien uusia mallisääntöjä, jotka muodostavat voimakkaan välineen kollektiivitalouksien ja kollektivistien kohottamiseksi varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään.

Puolue- ja neuvostojärjestöjen on järjestettävä kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikien joukkoja vallankumouksellisen luokkavalppauden voimistamiseen, jatkuvaan leppymättömään taisteluun erilaisia sabotaashiyrityksiä vastaan kevätkylvövalmisteluissa ja niiden suorituksessa, säälimättä paljastamaan ja torjumaan hajallelyödyn luokkavihollisen toiminnan, jonka perut yrittävät estää sosialismin voittokulkua.

Täyttäen puolueen ja hallituksen päätöksiä ja tov. Stalinin ohjeita noudattaen on Neuvosto-Karjalan asetuttava eturiveihin kevätkylvöjen mallikelpoisessa suorituksessa ja korkean sosialistisen sadon saamisessa.

Sosialistisesta isänmaasta[1]

A. UGAROV

TYÖVÄENLUOKAN SOSIALISTINEN ISÄNMAA

VALLOITTAMALLA poliittisen vallan työväenluokka saa itselleen oman maansa, oman isänmaansa. Työväenluokan muuttuminen vallassaolevaksi luokaksi, joka päällikkönä ja johtajana ottaa itselleen vastuunalaisuuden koko yhteiskunnan, koko maan tulevasta kohtalosta, muuttaa perinpohjaisesti proletariaatin suhteen isänmaahan, kotimaahan, asettaa sen eteen aivan uudella tavalla kysymyksen isänmaan puolustamisesta, sodasta y. m. s. Voittoisa Lokakuun vallankumous v. 1917 lujitti meidän maassamme proletariaatin diktatuurin.

Brestin rauhaa koskevissa artikkeleissaan ja puheissaan Vladimir Iljitsh v. 1918 moneen kertaan huolellisesti selitti voittaneen proleta-

1) Kirjoituksen alkuosa julkaistu lehtemme 3. numerossa.

riaatin suhdetta isänmaahan. Artikkelissa Raskas, mutta välttämätön läksy Vladimir Iljitsh kirjoitti:

„Me olemme puolustuksen kannattajia, nyt, marraskuun 7 päivästä (lokakuun 25 päivästä) v. 1917 pitäen, me olemme tästä päivästä isänmaan puolustuksen puolesta. Sillä me olemme teoilla osoittaneet väliemme katkaisemisen imperialismin kanssa. Me olemme rikkoneet ja julkaisseet likaiset ja veriset imperialistiset salaliittosopimukset. Me olemme kukistaneet oman porvaristomme. Me olemme antaneet vapauden meidän sortamillemme kansoille. Me olemme antaneet kansalle maat ja työläiskontrollin. Me olemme Venäjän Sosialistisen neuvostotasavallan puolustuksen puolesta“ [1]).

Vähän myöhemmin Vladimir Iljitsh esittää saman ajatuksen seuraavin sanoin:

„Me olemme puolustuksen kannattajia marraskuun 7 päivästä (lokakuun 25 päivästä) v. 1917. Me olemme „isänmaan puolustuksen“ puolesta, mutta se isänmaallinen sota, johon me käymme, on sotaa sosialistisen isänmaan puolesta, sosialismin puolesta isänmaana, Neuvostotasavallan puolesta sosialismin yleismaailmallisen armeijan joukko-osastona“ [2]).

Lokakuun vallankumouksen ensi päivistä pitäen bolshevikien puolue kasvattaa maamme työtätekeviä joukkoja tietoisuuteen siitä, että tästä alkaen he ovat saaneet isänmaan ja heidän on kaikessa taistelussaan ja työssään pidettävä isänmaan puolustusta vallankumouksen yhtenä tärkeimpänä perustehtävänä [3]).

[1]) Lenin, XXI nide, sivu 291.

[2]) Lenin. „Meidän päiviemme tärkein tehtävä“, XXII nide, sivu 378. Harvennus minun — A. U.

[3]) Tästä huolimatta muutamat porvarilliset sanomalehtimiehet, joita ei voida syyttää lukutaitoisuudesta bolshevismin kysymyksissä, koettavat viekkaasti selittää sosialistisen isänmaan petosta koskevan asetuksen julkaisemisen milteipä perinpohjaiseksi muutokseksi bolshevikien katsantokannassa isänmaahan nähden.

Tämä bolshevismin periaatteellinen kanta on saanut ilmaisunsa myöskin näiden päivien lainsäädännössä. Helmikuun 21 päivänä 1918, sen jälkeen, kun Saksan imperialismi, huolimatta neuvostohallituksen suostumuksesta rauhansopimuksen allekirjoittamiseen, alkoi kehittää hyökkäystä, kansankomissaarien neuvosto julkaisi asetuksen „Sosialistinen isänmaa on vaarassa“. Tämä asetus oli perustana proletaarisen vallankumouksen voimain järjestämiseksi vastarinnan tekemistä varten imperialismille.

Koko historiallisen kehityksen kuluessa yhteiskunnan luokkarakenne määrittelee isänmaan luokkaluonteen. Isänmaa on vallassaolevan luokan aineellisten etujen ja sen ideologian puolustaja ja ilmaisija.

Luokkaluonteeltaan tyäväenluokan isänmaa on sosialistinen, ensiksi sentähden, että yhdessä maassa voittanut proletariaatti toteuttaa sosialistista vallankumousta ja sen taisteluohjelmana on luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentaminen; toiseksi sentähden, että proletaarinen valtio esiintyy yleismaailmallisen sosialismin johtavana joukko-osastona.

Samalla tavalla kuin porvarillinen isänmaa edusti määrättyä yhteiskunnallista järjestelmää — kapitalistista järjestelmää, — samoin sosialistinen isänmaa merkitsi uuden yhteiskunnallistaloudellisen järjestelmän — sosialistisen järjestelmän — syntymistä ja ilmestymistä historian näyttämölle.

Luonnollisesti tämä ei lainkaan merkinnyt sitä, että Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeisenä päivänä uusi, sosialistinen talousmuoto olisi heti ottanut valtapaikan maan taloudessa.

Lokakuun vallankumous loi Sosialistisen neuvostotasavallan; työläistalonpoikaisen hallituksen ottaessa ensi askeleitaan se merkitsi sitä, että kommunistisen puolueen johtama neuvostovalta ottaa toteuttaakseen vallankumouksellisen siirtymisen kapitalismista sosialismiin. Pankkien, rautatei-

den ja suurteollisuuden kansallistuttaminen, maan kansallistuttaminen ja ulkomaankaupan monopoolin asettaminen olivat niinä aineellisina edellytyksinä, jotka avasivat mahdollisuuden sosialismin menestykselliselle rakentamiselle ja samalla olivat sosialistisen isänmaan aineellisena, taloudellisena perustana.

Sentähden sodat, joita maamme työväenluokan piti käydä Lokakuun vallankumouksen jälkeen, olivat sosialismin isänmaan puolustamista ja suojelemista, sosialistisen vallankumouksen saavutusten puolustamista ja suojelemista kansainvälisen imperialismin ja sisäisen suurtilallis - porvarillisen vastavallankumouksen hyökkäyksiä vastaan.

Koko historia proletariaatin taisteluun asti sosialismin puolesta on ollut eri luokkien taistelun historiaa, luokkien, joista jokainen pyrki pystyttämään ja saattamaan ikuiseksi ylivaltansa toisiin nähden. Jokainen niistä esitti ahtaat luokkaetunsa koko kansakunnan, koko kansan etuina.

Niin menettelivät Rooman patriisit ja ratsumiehet, kun he kävivät ryöstösotia Afrikassa, Vähässä Aasiassa, Galliassa y. m. Niin menettelivät keskiajan feodaalit. Ja niin menettelee vihdoin porvaristo, joka lujittaa herravaltansa feodaalisen järjestelmän raunioilla.

Aivan toinen tilanne muodostuu proletariaatin valtaan tulon jälkeen. Työväenluokka ei pyri ikuistamaan ylivaltaansa toisiin luokkiin nähden. Sen toiminta on suunnattu yksityisomistuksen — kaiken luokkavallan perustan — hävittämiseen, luokkien hävittämiseen. Sen luokkaedut käyvät yhteen koko kansan historiallisesti oikein ymmärrettyjen etujen kanssa.

Ollen sosialismin aseenkantaja, kansajoukkojen johtaja, opettaja ja järjestäjä, sosialistisen yhteiskunnan rakentaja ja järjestäjä, proletariaatti ei ole porvariston tavoin vihamielisessä suhteessa väestön enemmistöön. Työväenluokan isänmaa on sanan todellisessa, syvässä mielessä koko kansan, mitä laajimpien työtätekevien joukkojen isänmaa; proletariaatti on niiden johtajana vapaustaistelussa, joka johtaa vuosisataisen orjuuden hävittämiseen.

Sosialismi on yhteiskunnallisen talouden ainoa muoto, jossa toteutuu työtätekevien joukkojen todellinen vapautuminen. Sosialistinen vallankumous „ohimennen" ratkaisee täydellisemmin, kuin mitä ennen on nähty, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tehtävät (maa- ja kansallisuuskysymykset y. m.), liittäen tällä perustalla pikkuporvarillisen demokratian laajat joukot ja ensikädessä talonpoikaiston lujaan liittoon työväenluokan kanssa.

Tämän perustalla työväenluokan sosialistinen isänmaa tulee olemassaolonsa ensimmäisistä päivistä alkaen kaikkien työtätekevien kansanjoukkojen isänmaaksi. Proletariaatin johdolla ne taistelevat rajattomalla innolla neuvostovallan puolesta, joka on antanut niille rauhan, maan, kansallisen vapautumisen.

Vuosien 1917/1921 kansalaissodassa ei sosialismin tunnus ollut laajoille työtätekeville talonpoikaisjoukoille välittömänä liikkeellepanevana voimana niiden taistelussa; ne taistelivat tilanherroilta otetun maan säilyttämisen puolesta, hillitöntä suurvaltalaista shovinismia, suurtilallis-porvarillista vastavallankumousta vastaan.

Ne tunnustivat tässä sodassa työväenluokan johdon, ja siten niiden taistelu objektiivisesti oli sosialistisen vallankumouksen ja proletariaatin sosialistisen isänmaan suoranaista tukemista.

Neuvostoliitto ei ole vain ohjelmansa, maan sisäisiin tehtäviin nähden työväenluokan sosialistinen isänmaa, vaan on se sitä myöskin vallankumouksemme kansainvälisen merkityksen takia, sen osuuden ja paikan takia kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä. Neuvostovalta, neuvostomaa esiintyy historian näyttämöllä aivan alusta pitäen sosialismin maailmanarmeijan johtavana joukko-osastona, alistaa sisä- ja ulkopolitiikan palvelemaan kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen etuja.

Jo Kommunistista internationalea perustettaessa Vladimir Iljitsh korosti, että „III Internationalen luonteenomainen piirre tuli heti näkyville siinä, että uusi, kolmas „Työläisten Kansainvälinen Yhdistys" on nyt jo alkanut vississä määrin olla yhtä Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton kanssa" [1]).

Huolimatta vastavallankumouksellisen trotskismin likaisesta parjauksesta Neuvostomaa ei ole koskaan tuntenut kansallista rajoittuneisuutta, ja Leninin — Stalinin puolueen johtamana on se kyennyt aina näkemään kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen konkreettisen kehitysprosessin, kansainvälisen työväenliikkeen konkreettisen tien kohti voittoaan maailman porvaristosta.

Nyt tuskin enää tarvitsee tarkemmin osoittaa, että meidän neuvostovaltiomme on kansainvälisen kommunismin kaikkein mahtavin voima, että sen mahdin lujittaminen on ei vain Neuvostoliiton, vaan myöskin koko maailman työtätekevien pyhä velvollisuus.

Työväenluokan sosialistisen isänmaan kehitys eroaa perinpohjaisesti porvarillisen isänmaan historiallisesta tiestä. Porvarillinen isänmaa oli porvarillisen yhteiskunnan syntymisen ja yhteenliittymisen historiallinen muoto. Se merkitsi vierasmaalaisen ikeen hävittämistä, feodalismin ja itsevaltiuden kukistamista, uusien monimiljoonaisten kansallisuuksien heräämistä itsenäiseen poliittiseen elämään. Mutta porvarillisen isänmaan jokainen täistedes ottama askel saattoi sen jyrkästi vihamieliseen suhteeseen kansanjoukkoihin, jotka vielä eilen muodostivat sen taistelijain armeijan. Porvarillinen isänmaa muuttui yhä enemmän mitä syvimmäksi valheeksi ja laajojen työtätekevien joukkojen pettämiseksi. Porvarillisessa isänmaassa, joka oli koko kansakunnan lippuna taistelussa feodalismia vastaan, puhkeaa jo porvariston ylivallan pystyttämisen jälkeisenä päivänä kiivas luokkataistelu porvariston ja sen haudankaivajan—proletariaatin—välillä.

Kapitalismin kehitys hävittää ja saattaa kurjuuteen mitä laajimmat talonpoikaisjoukot.

Jokainen porvariston vallassaolon päivä syventää kuilua porvariston elinehtojen ja kansan (työläisten ja työtätekeväin talonpoikain) olemassaolon ehtojen välillä, siksi kunnes lopulta tämä ristiriita löytää ratkaisunsa proletariaatin voittoisassa kansalaissodassa.

Porvarillisessa isänmaassa suurvaltalainen kansallisuus on ylivallassa muihin nähden ja sortaa vähemmistökansallisuuksia. Ulkopolitiikassa porvarillinen isänmaa nopeasti astuu siirtomaiden ja puolsiirtomaiden monimiljoonaisten kansanjoukkojen avoimen rosvoamisen ja sortamisen tielle.

Taloudelliselta luonteeltaan kapitalismi pyrkii kansallisten rajojen murtamiseen, mitä kaikinpuolisimpaan taloudellisen elämän kansainvälistyttämiseen, kansainvälisten markkinain luomiseen, luonnonrikkauksien kansainväliseen hyväksikäyttöön j. n. e. Mutta tämä prosessi tapahtuu yksityisten kapitalististen valtioiden voimistumiseen, niiden kilpailun kärjistymiseen, maailman jakoon ja uudestijakoon, niiden harjoittaman siirtomaiden ja puolsiirtomaiden satamiljoonaisten työtätekevien joukkojen riistoon sisältyvien riistoriitojen kautta.

Kapitalismi on tullut mitä suurimmaksi taantumukselliseksi pahaksi, mitä raskaimmaksi onnettomuudeksi kansanjoukoille, kansallisten liikkeiden tukahduttajaksi siirtomaissa ja puolsiirtomaissa.

Jouduttuaan XX vuosisadan alussa korkeimmalle ja viimeiselle imperialistiselle kehityskaudelleen kapitalismissa paljastuvat mätänemisen, luhistumisen ja hajoamisen piirteet.

„Kansojen vapauttajasta, jona kapitalismi oli taistelussa feodalismia vastaan, on imperialistinen kapitalismi tullut niitä suurimmaksi kansojen sortajaksi. Kapitalismi on muuttunut pro-

[1]) Lenin. Kolmas internationale ja sen paikka historiassa" XXIV nide, sivu 247.

gressiivisesta reaktionistiseksi (taantumukselliseksi—Suom.), se on kehittänyt tuotannollisia voimia siinä määrin, että ihmiskunnan on joko siirryttävä sosialismiin, tahi vuosia, vieläpä vuosikymmeniäkin kärsittävä „suurten“ valtain aseellista taistelua kapitalismin keinotekoisesti säilyttämiseksi siirtomaiden, monopoolien etuoikeuksien ja kaikenlaisen kansallisen sorron avulla“ [1]).

Imperialistinen kausi saattaa äärimmäiseen rajaan ja jännittyneisyyteen luokkavastakohdat porvarillisten kansallisten valtioiden sisällä, voimistaa ennennäkemättömässä määrin koko rintamalla kansallista sortoa, saattaa liikkeelle kymmeniä ja satoja miljoonia ihmisiä siirtomaissa ja puolsiirtomaissa, jotka pyrkivät kansalliseen vapautumiseen. Porvarilliseen isänmaahan syntyy syvä halkeama, ja ensimmäisen murskaavan iskun antaa sille ensimmäinen voittoisa proletaarinen vallankumous.

Näin ollen siis, mitä pitemmälle porvarillinen isänmaa on kehittynyt, sitä enemmän ovat sen sisällä kehittyneet voimat, jotka johtavat porvarillisen isänmaan tuhoutumiseen.

Kommunistisessa manifestissa on porvarillisen yhteiskunnan, jonka perustana on palkkatyöläisten riisto, historiallisen häviön nerokas ennakkokuvaus.

„Nykyaikainen työläinen sitävastoin, [2]) — kirjoittivat Marx ja Engels, — sen sijaan että kohoaisi teollisuuden edistyessä, vajoo yhä syvemmälle oman luokkansa olemassaolon edellytysten alapuolelle. Työläisestä tulee köyhimys, ja tämä köyhäläisyys kehittyy vielä nopeammin kuin väestön ja rikkauden määrä. Täten on ilmeistä, että porvaristo on kykenemätön jäämään enää pitemmälti yhteiskunnan vallitsevaksi luokaksi ja pakottamaan luokkansa elämänedellytyksiä yhteiskuntaa määrääväksi laiksi. Se on kykenemätön hallitsemaan, koska se on kykenemätön turvaamaan orjalleen toimeentuloa edes hänen orjuudessaan, koska sen on pakko antaa orjansa vajota sellaiseen asemaan, jossa häntä on pakko elättää, sensijaan että orja sitä itseä elättäisi. Yhteiskunta ei enää voi elää porvariston alaisena, se on: porvariston elämä ei enää sovellu yhteiskunnan edellytyksiin.“

Proletariaatin diktatuurin kehitys tapahtuu päinvastaiseen suuntaan.

Työväenluokka, ollen kansanjoukkojen johtaja niiden taistelussa porvariston kukistamiseksi, esiintyy jo seuraavana päivänä proletaarisen vallankumouksen voiton jälkeen niiden johtajana ja opettajana taistelussa uuden, sosialistisen talousmuodon puolesta, missä taistelussa hävitetään kansanjoukkojen nälän, puutteen, kurjuuden ja onnettomuuden lähteet.

Proletariaatin menestyksellisen toiminnan tärkeimpänä edellytyksenä on kansan enemmistön ja ennenkaikkea työtätekevän talonpoikaiston vetäminen puolelleen. Pyrkien siihen, että sen „oman olemassaolon ehdot“ (tuotannon sosialistinen järjestäminen) tehtäisiin säännöksi, joka säännöstelee koko yhteiskunnallisen rakenteen, proletariaatti vapauttaa työtätekevät talonpojat orjuudesta, nälästä, antaa heille kollektiivitalouksissa sen talousmuodon, jossa niiden hyvinvointi kohoaa ennennäkemättömän korkealle, auttaa niitä aineellisesti (maatalouskoneilla, lainoilla, ihmisillä) uuden sosialistisen elämän rakentamisessa. Hävittäen riistävät luokat proletariaatti toimii kansanjoukkojen etujen mukaisesti. Rakentaen sitkeässä taistelussa kommunistista yhteiskuntaa proletariaatti luo olot, joiden vallitessa maataloustyö tulee samanmuotoiseksi teollisuustyön kanssa, raja työläisen ja talonpojan välillä vähitellen häviää, kaupunkien ja maaseudun työtätekevät muodostavat vähitellen sosialistisen yhteiskunnan työntekijäin yhtenäisen armeijan.

Me käymme välitöntä taistelua tä-

[1]) Lenin, Sosialismi ja sota XVIII nide, sivu 195.

[2]) K. Marx ja F. Engels. „Kommunistinen manifesti“.

män tehtävän ratkaisemiseksi toisella viisivuotiskaudella.

Erotukseksi porvariston vallasta, minkä aikana syntyy ja kärjistyy selkkaus tuotantovoimien kasvun ja yksityiskapitalistisen anastuksen välillä, proletariaatin diktatuurin olemassaolon jokainen päivä lujittaa ja laajentaa sosialismin aineellista, taloudellista perustaa, johtaen siten yhteiskunnan tuotantovoimien nousun nopeutumiseen ja työtätekevien juokkojen hyvinvoinnin keskeytymättömään kasvuun. Luokkien taistelun kannalta katsoen proletariaatin diktatuurin kehittyminen merkitsee sosialismin poliittisen perustan lujittamista, koska riistäjäluokkien (suurporvariston, tilanherrain ja kulakiston) hävittäminen ja talonpoikaiston perusjoukkojen siirtyminen sosialismin raiteille lisää proletariaatin diktatuurin voimaa.

Molemmat nämä prosessit liittyvät erottamattomasti toisiinsa ja tapahtuvat kaikkien Neuvostoliiton kansojen muodoltaan kansallisen ja sisällöltään sosialistisen kulttuurin voimakkaan kehityksen oloissa.

Tämä merkitsee, että sosialistinen isänmaa saa proletaarisen vallankumouksen kulussa taloudellisesti ja poliittisesti yhä lujemman perustan. Samaan aikaan kun porvarillisen isänmaan kehitys kasaa sen sisälle hävittävia voimia ja „räjähdysaineita“, sosialistinen isänmaa tulee luokkien hävittämisen kautta ja luokkataistelun tiellä yhä yhtenäisemmäksi.

Eräs ensimmäisen viisivuotisen tärkeimpiä tuloksia on se, että sosialismi uutena yhteiskunnallisena järjestyksenä tulee,talonpoikaiston perusjoukkojen siirtyessä kollektiivitalouksiin, myöskin näille talonpoikaisjoukoille siksi tieksi, jota myöten kulkee ja tulee kulkemaan heidän elämänsä kehitys, ja mitä menestyksellisempää on työmme kollektiivitalouksien muuttamiseksi bolshevistisiksi, sitä menestyksellisemmin voitetaan pikkuporvarilliset ennakkoluulot kollektivistien keskuudessa, sitä tärkeämmäksi tulee heille sosialistisen isänmaan merkitys.

Sosialismi ei nyt enää tuo esiin vain työväenluokan olemassaolon ehtoja, vaan myöskin mitä laajimpien työtätekevien talonpoikaisjoukkojen olemassaolon aineelliset ehdot. Sosialismin rakentamisessa saavutetut valtavat voitot ovat myös olleet edellytyksenä intelligenssin perusjoukkojen kääntymiselle neuvostovallan puolelle.

Sosialismin voittoisa rakentaminen Neuvostoliitossa on päivä päivältä kohottanut ja kohottaa Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen tietoisuudessa synnyinmaamme merkitystä, lujittaa niiden rakkautta maahansa ja samalla on ollut ja on kansainvälisen työväenluokan mahtavana tukena sen taistelussa porvaristoa vastaan.

Puolueen politiikan maailmanhistoriallinen merkitys ensimmäisellä viisivuotiskaudella oli nimenomaan siinä, että puolue turvasi maapallon yhdellä kuudenneksella sosialismin ratkaisevat voitot yhteiskunnallisen talouden korkeimpana muotona, osoittaen teoissa koko maailmalle sosialismin loputtomat etuisuudet kapitalismiin nähden. Aseistettuna Leninin-Stalinin opilla proletaarisesta vallankumouksesta ja sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa, hävitettyään kulakiston ja murskattuaan kokonaan vastavallankumouksellisen trotskismin ja oikeisto-opportunismin, puolueemme rakensi ensimmäisellä viisivuotiskaudella sosialismin perustan ja loi siten sosialistiselle isänmaalle, meidän suurelle kotimaallemme järkkymättömän aineellisen perustan. Jatkaen taistelua puolue on asettanut välittömäksi käytännölliseksi tehtäväksi toisella viisivuotiskaudella luokkien lopullisen hävittämisen. Sen, joka tahtoo olla Neuvostoliiton, työtätekevien suuren isänmaan, uskollinen poika, sen on oltava kaikkialla ja kaikessa puolueen ja neuvostovallan politiikan rehellinen ja miehuullinen toteuttaja.

Sosialistinen isänmaa ei leijaile ilmassa; se ei yleensä ole mikään abstraktinen aate tai abstraktinen periaate. Sosialistinen isänmaa on ole-

massa määrätyissä valtio- ja aluerajoissa.

Proletaarinen vallankumous meidän maassamme on osoittanut konkreettisen tien sosialistisen isänmaan luomiselle ja muodostumiselle sen uusissa valtio- ja aluepuitteissa.

Työväenluokan sosialistinen isänmaa rakentuu kaikkien Neuvostoliiton alueella asuvien kansojen taloudellisen, poliittisen ja kulttuurisen yhteistyön perustalle.

Neuvostoliittoon kuuluvissa kansallisissa tasavalloissa kehittyy muodoltaan kansallinen ja sisällöltään sosialistinen kulttuuri ja oma kansallinen kieli. Jokainen Neuvostoliiton kansoista rakastaa omaa kieltään, omaa kirjallisuuttaan, omaa maataan. Mutta tämä kaikki ei eroita niitä toisistaan, ei synnytä niiden välille vihaa ja riitaa, sillä kaiken tämän on antanut niille sosialistinen vallankumous, sillä niitä yhdistää uuden, sosialistisen elämän rakentaminen. Tärkein ja perusasia, joka eroittamattomasti yhdistää Neuvostoliiton kansat, on sosialismin rakentaminen, sen puolustaminen luokkavihollisilta.

Poliittisesti tasa-arvoisten, moniin kansallisuuksiin kuuluvien Neuvostoliiton kansanjoukkojen sankarillinen taistelu sosialismin puolesta liittää ne yhteen. Neuvostoliitto on niiden yhteinen, kallis kotimaa, jonka rajojen sisällä ne vain voivat saada välttämättömän liikkuma-alan ja välttämättömän perustan taloudelliselle, kulttuuriselle ja poliittiselle nousulle. Sosialismin edut, Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton edut — se on SNTL:n kansoille kaikkein korkeinta, se tekee suuren maamme jokaisen valtakunnanrajan sosialistiseksi rajaksi, jota suojelevat kaikki Liiton kansat.

Idän kansojen yliopiston ylioppilaiden kokouksessa pitämässään puheessa v. 1925 tov. Stalin esitti seuraavalla tavalla neuvostotasavalloissa tapahtuvan kansallisen kulttuurin nousun ja sosialismin rakentamisen välisen suhteen.

„Miten sopii kansallisen kulttuurin rakentaminen koulujen ja kurssien kehittäminen äidinkielellä ja kaadereiden valmistaminen paikallisesta väestöstä yhteen sosialismin rakentamisen, proletaarisen kulttuurin rakentamisen kanssa? Eikö siinä ole selvittämätön ristiriita? Ei tietenkään ole! Me rakennamme proletaarista kulttuuria. Se on aivan totta. Mutta totta on myöskin se, että proletaarinen kulttuuri, joka on sisällöltään sosialistinen, esiintyy sosialistiseen rakennustyöhön osallistetuilla eri kansoilla eri muodoissa ja ilmaustavoissa kielen, elinolojen y. m. erilaisuuden mukaan. Sisällöltään proletaarinen, muodoltaan kansallinen, — sellainen on se yleisinhimillinen kulttuuri, johon sosialismi kulkee. Proletaarinen kulttuuri ei poista kansallista kulttuuria, vaan antaa sille sisällön. Ja päinvastoin, kansallinen kulttuuri ei poista proletaarista kulttuuria, vaan antaa sille muodon. Kansallisen kulttuurin tunnuslause oli porvariston tunnus, niin kauan kuin vallassa oli porvaristo ja kansallisuuksien vakautuminen tapahtui porvarillisen järjestelmän turvissa. Kansallisen kulttuurin tunnuslause tuli proletaariseksi tunnuslauseeksi, kun valtaan tuli proletariaatti ja kansallisuuksien vakautuminen alkoi tapahtua neuvostovallan turvissa. Se, joka ei ole ymmärtänyt tätä kahden erilaisen tilanteen välistä periaatteellista eroa, se ei koskaan tule ymmärtämään enempää leninismiä kuin kansallisuuskysymyksen olemustakaan leninismin kannalta" [1])

Maamme työläiset ja kaikki työtätekevät ovat ylpeitä siitä, että heillä on oma suuri ja sankarillinen kotimaa. Heidän ylpeytensä tulee sitä suuremmaksi, mitä isompia voittoja sosialismi saavuttaa, mitä korkeammalle nousevat sosialistisen maan saavutukset elämän kaikilla aloilla — taloudessa, tekniikassa, kulttuurissa.

Neuvostoliiton kansojen sosialistinen patriotismi tulee vuosi vuodelta

---

[1]) J. Stalin. „Marxismi ja kansallisuus- ja siirtomaakysymys", sivu 158. Partizdat. 1934.

yhä laajemmaksi, syvemmäksi ja voimakkaammaksi, sillä tätä tunnetta ravitsevat yhä uudet ja uudet sosialismin voitot, sillä se kasvaa pidättämättömästi yhdessä sosialismin voittoisan eteenpäin kulun kanssa.

Jokainen tekniikkamme uusi voitto maalla, merellä ja ilmassa, maan alla ja veden alla, jokainen uusi tieteellinen keksintö, jokainen uusi voitto sosialistisen teollisuuden tuotteiden laadun parantamisessa, jokainen uusi saavutus peltojen muokkauksessa, satoisuuden kohottamisessa — tämä kaikki johtaa sosialistisen isänmaan kasvuun, siihen että työtätekevät yhä syvemmin tuntevat maansa voiman, kotimaansa suuruuden. Me olemme jo nyt, ei ainoastaan poliittisesti, valtiorakenteen mielessä, kaikkein johtavin maa koko maailmassa: meistä on tullut eräs maailman johtavia maita myöskin teknillis-taloudellisessa suhteessa. Vieläkin enemmän, Neuvostoliitto tulee kehittyneen kulttuurin keskipisteeksi ja järjestäväksi keskukseksi (mendelejeviläinen edustajakokous, atomin jakamista koskeva edustajakokous, kirjailijain edustajakokous, kansainvälinen fysiologinen kongressi j. n. e.). Sosialismin voittoisa kasvu on asettanut Neuvostoliiton kansainvälisellä näyttämöllä sen johtavan voiman asemaan, joka kansainvälisessä politiikassa, imperialismin sisäisten ristiriitojen verkon läpi, muuttumattomasti ajaa omaa sosialistista politiikkaansa.

Maamme työtätekevät näkevät että Neuvostoliitto esiintyy nyt mahtavana voimana kaikkien kansainvälisten kysymysten ratkaisussa, että maallemme kuuluu johtava osa taistelussa rauhan puolesta ja imperialistisen sodan vaaraa vastaan.

Työläiset ja talonpojat ymmärtävät, että meidän menestyksiämme ei voida selittää yksinomaan neuvostodiplomatin taidolla; he käsittävät että Neuvostoliiton kansainvälisillä voitoilla on tukikohtansa maan rajojen sisällä saavutetuilla sosialismin jättiläisvoitoilla. Neuvostoliiton kutsuminen Kansainliittoon on selvä todistus siitä, miten valtava paino on Neuvostoliitolla kansainvälisessä politiikassa.

Meidän on kaikin tavoin kasvatettava työtätekevien sosialistisen patriotismin tunnetta, oman maansa herättämän ylpeyden tunnetta, saatava jokainen työtätekevä tuntemaan maamme työväenluokan maailmanhistoriallisen merkityksen, Neuvostovaltiomme maailmanhistoriallisen merkityksen.

Englannin porvaristo on, työtätekeviä pettäen, antanut Englannin kansalle tällaisen mielilauseen: „Olkoon oikein tai ei, — mutta tämä on minun maani", ja sentähden englantilaisen on kaikkialla ja kaikessa oltava maansa puolella. Tällä mielilauseella on peitetty sekä siirtomaaryöstöt että Irlannin kukistaminen, samoinkuin kaikki Englannin imperialismin rosvonteot.

„Minun maani" ja „minun kotimaani" kaikuvat ylpeästi Neuvostoliiton jokaisen työtätekevän korvissa, sillä meidän maamme tuo koko ihmiskunnalle vapautuksen orjuudesta ja vapaan sosialistisen elämän.

Neuvostoliitto on tällä hetkellä kansainvälisen työväenluokan ainoa sosialistinen kotimaa.

Neuvostoliitto on kansainvälisen työväenluokan isänmaa, sillä se käy taistelua kapitalistisen orjuuden hävittämiseksi, sosialismin voiton puolesta kaikkialla maailmassa. Toista isänmaata, paitsi sosialistinen, ei työväenluokalla voi olla. Oman porvarillisen isänmaansa aktiivinen tuhoaminen ja Neuvostoliiton aktiivinen tukeminen — sellainen on ainoa poliittinen linja, jota voivat puolustaa proletaariset vallankumoukselliset.

Neuvostoliitto on maailman kaikkien työtätekevien kotimaa, sillä siellä toteutuu uusi sosialistinen yhteiskunta, sillä se antaa esimerkin ja auttaa kaikkia työtätekeviä niiden taistelussa kapitalistista orjuutta vastaan. Neuvostoliitto on kaikkien työtätekevien kotimaa, sillä se on kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen mahtava tuki (eikä työtä-

tekevällä ihmiskunnalla ole ulospääsyä ja pelastusta sen ulkopuolella) ja käy leppymätöntä taistelua imperialismia vastaan.

Kas sentähden kansainvälisen työväenluokan, kaikkien maiden työtätekevien pyhä velvollisuus on väsymättä taistella Neuvostoliiton puolustamiseksi.

Miten tapahtuu imperialismin hajoamisen ja miten kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen kasvun vastainen prosessi?

Mainiossa esipuheessaan kirjaan Lokakuun tiellä tov. Stalin määrittelee maailman proletaarisen vallankumouksen ja voittaneen sosialistisen maan sekä kaikkien muiden maiden työtätekevien joukkojen välisten suhteiden kehityksen eniten todennäköisen kulun:

„Kaikkein todennäköisintä on, että maailman vallankumous tulee kehittymään siten, että joukko uusia maita putoaa vallankumouksen kautta imperialististen valtioiden järjestelmästä, imperialististen valtioiden proletaarien antaessa tukea näiden maiden proletariaatille. Näemme, että ensimmäistä poispudonnutta maata, ensimmäistä voittanutta maata, tukevat jo muiden maiden työläiset ja yleensä työtätekevät joukot. Ilman tätä tukea ei se voisi säilyä. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö tämä tuki tule voimistumaan ja kasvamaan. Mutta epäilystä ei ole myöskään siitä, etteikö itse maailmanvallankumouksen kehitys, itse eräiden uusien maiden imperialismista poisputoamisen prosessi tule tapahtumaan sitä nopeammin ja perusteellisemmin, mitä perusteellisemmin sosialismi tulee lujittumaan ensimmäisessä voittaneessa maassa, mitä pikemmin tämä maa tulee muuttumaan maailmanvallankumouksen edelleenkehityksen tukikohdaksi, imperialismin jatkuvan lahoamisen edistäjäksi."

Näin ollen me näemme, miten syvä ja eroittamaton molemminpuolinen yhteys on yhdessä maassa voittaneen proletariaatin diktatuurin ja työtätekevien joukkojen kaikkialla maailmassa imperialismia vastaan käymän taistelun välillä.

Juuri tämä selittää sen voimakkaan tuen, jonka muiden maiden proletariaatti ja kaikki työtätekevät antoivat Lokakuun vallankumoukselle kansalaissodan vuosina.

Kaikkien maiden työläiset ja työtätekevät tulevat päivä päivältä yhä enemmän varmistumaan siitä, että Neuvostoliitto on heidän todellinen kotimaansa, heidän isänmaansa, ja sosialismin voitot ovat heille ehtymättömänä uusien voimien, uuden tarmon lähteenä taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta.

Neuvostoliitto on kapitalistisen maailman ympäröimä. Sentähden on meidän aikaammekin nähden säilyttänyt merkityksensä Vladimir Iljitshin osoitus siitä, että „sosialistisen vallankumouksen alkaneen aikakauden nykyisellä kaudella ovat historiallisesti kiertämättömiä imperialististen valtain lukuisat sotilaalliset hyökkäykset (niin Lännestä kuin Idästäkin) Neuvosto-Venäjää vastaan" [1]).

Miten pian tämä yhteentörmäys tapahtuu, sitä ei tietenkään voida likipitäenkään täsmällisesti sanoa. Lähestyvän uuden imperialistisen sodan luonne voidaan kuitenkin jo tarkasti määritellä, ja meidän on selitettävä sitä joka päivä työtätekeville. Neuvostoliiton puolelta se tulee olemaan oikeudenmukainen sota kapitalistista orjuutta, kansallista sortoa ja kapitalistista järjestelmää vastaan, joka on tullut esteeksi ihmiskunnan kehitystiellä. Siitä tulee koko maailman työtätekevien vapautumisen nimessä käytävä sosialistinen vallankumouksellinen sota, yhteiskunnallisen talouden korkeamman muodon, sosialistisen muodon puolustussota aikansa loppuun elänyttä kapitalismia vastaan.

Kansainvälinen proletariaatti tulee käymään tätä sotaa kaikilla keinoilla, jotka takaavat sille nopeimman voiton, käyttäen hyväkseen kaikkia im-

---

1) Lenin. „Päätös sodasta ja rauhasta VII edustajakokouksessa".

perialistien leirissä vallitsevia ristiriitoja ja ollen kieltäytymättä tekemästä muutamien niiden kanssa väliaikaisia sopimuksia.

Me seisomme rauhan vartiossa. Me pidämme korkealla ja horjumatta rauhanpolitiikan lippua, mikä politiikka vastaa sosialistisen isänmaan perusetuja. Väsymättä lujittaen sosialististen rajojen puolustusta, me olemme aina valmiina puolustamaan sosialismin isänmaan rajoja.

Vieläkin „Kalevalasta"

YRJÖ SIROLA

ARVELEN olevan syytä vielä palata Kalevalaan ja sen juhlimiseen. Kirjotettuani Kommunistin N:oon 2 olen ollut tilaisuudessa tutustumaan erinäisiin kansanrunoutta ja nimenomaan Kalevalaa koskeviin tutkielmiin, vanhempiin ja uudempiin, sekä suomalaisporvarillisiin ja neuvostollisiin kirjoituksiin, jotka ovat antaneet uusia näkökohtia ja pakottavat tarkistamaan silloista arviotani.

Suomen fasistisen porvariston Kalevalan hyväksikäyttämisessä on merkillepantava pyrkimys kohottaa kalevalaisen maailman sankarillisuutta. Se on yhtenä osana siinä sodanvalmistelussa, mikä Suomessa on yhä kiihkeämmin käynnissä neuvostomaatamme vastaan. Tämä Kalevalan sotaistuttaminen on hieman vaikeata sentakia, että sotaista henkeä on Kalevalassa vähän. Kun ei ole ollut tilaisuutta tarkemmin perehtyä toisintoihin, on vaikeaa sanoa, missä määrin Lönnrot olisi jättänyt pois taistelukuvauksia. Väinämöisen hän kyllä on tehnyt kovin epäsankarilliseksi. Tämähän itkee vollottaa vähän väliä. Aiheena siihen saattaa hänellä olla pelkästään se seikka, että on eksynyt vieraille rannoille! Ja kun Kalevalan urhot suurella touhulla lähtevät Sampoa Pohjolasta ryöstämään, niin ei siinäkään sotaa synny, vaan noituu Väinämöinen Pohjolan väen nukuksiin, joten Sammon saanti käy varsin helposti. Vasta sitten, kun Louhi joukkoineen ajaa kalevalaisia takaa, tulee jonkin verran tappelua.

Kuten sanottu, fasistiseen tyyliin kuuluu kalevalaisten sankaruuden kohentaminen. Uusi Suomi väittää erään kirjoituksen otsikossa, että "miekan ja sanan sankareita olivat Kalevalan urhot". Kirjoittaja on löytänyt Väinämöisestä, Pohjolan retkellä, seuraavat säkeet:

"Löip' on kerran leimahutti,
löipä kerran, löipä toisen,
listi kuin naurihin napoja,
lippasi kuin liinan päitä,
päitä Pohjan poikasien."

Lemminkäinen iskee Pohjolan isäntää, niin että

— tulta tuiski tuima rauta,
terä varsin valkeata, —
iski miestä miekallansa,
kallon kaulalta sivalsi.

Erikoisesti palvelee tätä tarkotusta prof. Jalmari Jaakkolan kirjoitus "Muinaissuomalaisesta merirunoudesta", joka julkaistiin ruotsalaisessa Hufvudstadsbladet lehdessä. Hän väittää, että Laatokan seuduilla ei muka olisi voinut syntyä sellaista merirunoutta kuin on Kalevalassa ja sen toisinnoissa. Sen sijaan heijastuu erikoisesti Inkerinmaalta, joka myös oli karjalaisten vanhin kauppakeskus, tämä puoli karjalaista heimoperintöä. Ja suurimpana merisankarina esiintyy inkeriläisissä runoissa Kaukamoinen, jota Lönnrot on käyttänyt yhtenä niistä runokuvista, joista hän on pannut kokoon Lemminkäisen. Tämä "veitikka verevä" lähtee Saarelle. Mikä tämä Saari olisi ollut, siitä ovat suomalaiset selittäjät yhä eri mieltä. Toiset arvelevat

sillä tarkoitetun nykyistä Kronstadtia (Retusaari), toiset Viron Saarenmaata, toiset taas Ahvenanmaata. Prof. Jaakkola tekee Ahti Saarelaisesta suuren merisankarin, kuninkaan, joka on mahtava maavaltias ja omistaa suuria rikkauksia. Jo nuorena on hän tottunut meriä kulkemaan. Hänen veneensäkin halajaa seikkailuille. Toverinsa Teuri eli Anteroinen lähtee mukaan viikinkiretkelle. Jos on voimakas Ahdissa rakkaus "korkeasukuista" vaimoaan, Kyllikkiä kohtaan, niin vielä vallitsevampi on hänessä taisteluhalu. «Saaren» arvelee Jaakkola olleen — Tukholman seuduilla ja Kyllikin siis — ruotsalaisen!

Prof. Jaakkola vertaa runoa Kaukamoisesta ruotsalaiseen "Hjalmarin kuolinlauluun», löytää joitakin toisiaan muistuttavia piirteitä ja arvioi, mitä keskenäisiä lainoja näissä saattaisi olla. Pääasia on kumminkin se, että suomalainen meriseikkailija esitetään hurjempana kuin ruotsalainen viikinki. Tämä on uusi piirre. Ennen on nöyrästi myönnetty skandinaavialaisille viikingeille etusija, mitä tappelusisuun tulee. Ne eivät esim. koskaan itke. Niiden uhma vihollista jopa jumaliakin vastaan voittaa suuresti suomalaisten sisun. Niin ennen. Mutta nyt koetetaan suomalaiset kohottaa viikinkien verroille, jopa edellekin.

Meillä ei ole erikoista syytä pyrkiä alentamaan hämäläisten tai karjalaisten muinaissankarien sotaisuutta. Epäilemättä ne ovat sodissaan olleet yhtä hurjia ja raakoja kuin muutkin barbaarit. Panemme vain merkille fasistisen tendenssin muinaisrunojen tulkinnassa. Kysymys on myös yhteydessä Suomen ja Ruotsin keskenäisten välien kanssa. Molempien maiden suurporvaristolla, kuten länsimaisilla suurimperialisteillakin, on pyrkimyksenä saattaa Suomi ja Ruotsi sotaliittoon. Sitä pyrkimystä haittavat keskinäiset kahnaukset, jotka yliopiston kielikysymyksen yhteydessä kärjistyivät varsin katkeriksikin. Hyvän ärsytysvaltin saivat äskettäin aitosuomalaiset siitä, kun jotkut Ruotsin lehdet moitiskelivat sikäläisen matkailijayhdistyksen sihteeriä, joka juhlatilaisuudessa oli tervehtinyt suomalaisia vieraita — suomeksi!

On ymmärrettävä nämä kahnaukset oikeissa rajoissaan. Ne eivät porvarispiirien lähentymistä estä, ovathan vain ilmausta siitä kahnauksesta, mikä näiden liittolaisten kesken on hegemoniasta. Ruotsi on suurempi ja varakkaampi maa. Suomella taas on vastuunalaisempi asema imperialismin ulkovartiona Neuvostoliittoa vastaan. Siksi Suomi riitelee itselleen etusijaa.

Siihen tarkotukseen käytetään muinaisrunoja vielä toisellakin tavalla. On ilmestynyt kirjoituksia ja kirjoja, joissa koetetaan osottaa, että Suomi joutuessaan Ruotsin vallan alle 900 vuotta sitten ei ollutkaan sellainen Ruotsia alhaisempi maa, joka sieltä käsin sai sivistyksen, kristinuskon ja länsimaisen yhteiskuntajärjestyksen, kuten tähän asti on selitetty. Nyt selitetään, että suomalaisilla oli omat yhteiskuntalaitoksensa, ei ruotsalaisia alemmat. Ruotsi esiintyy tällaisten selitysten mukaan pelkkänä törkeänä valloittajana eikä minään hyväntekijänä.

Taaskaan ei meillä ole syytä pyrkiä kumpaakaan puolta näissä heimojen ryöstösodissa millään tavalla kirkastamaan tai halventamaan. Marxilaisen historiantutkimuksen tehtävänä on ottaa selville totuus, panna asiat paikalleen. Mutta ilmeistä on, että nämä suomalaisten muinoisen "suuruuden" kirkastushommat ovat heijastusta Suomen suurporvariston hyökkäävän imperialistisista pyyteistä ja propagandakeinoja sen palveluksessa. Kalevalan 100-vuotisjuhlat palvelivat nimenomaan tätä pyrkimystä.

Sosialifasististen johtajain suhtautuminen Kalevala-juhliin on merkillepantava. Niiden pää-äänenkannattajan johtavassa kirjoituksessa helmik. 28 p. yritetään näytellä jopa — internationalistia. Puhutaan, kuinka sosdem liike mukamas suhtautuu "todellisiin kulttuurisaavutuksiin myönteisesti ja kunnioituksella" sekä "pyr-

kii omaksumaan eri kulttuuripiirien parhaat saavutukset». Tähän on heti huomautettava, että Neuvostoliiton kommunistisiin kulttuurisaavutuksiin suomalaiset sosialifasistit suhtautuvat nurjamielisesti, vaikka väliin yrittävätkin tunnustaa tosiasioita, joita eivät voi kieltää.

Kalevalan merkitystä selostaessaan Suomen sosialidemokraatti panee merkille sen vaikutuksen suomenkielen kehittämisessä ja sen "innostavan vaikutuksen taide-elämäämme" (sosialidemokraattisten johtajain taide-elämä on yhteinen porvarien kanssa). Mutta sitten tulee pääasia. Sosialifasistiset johtajat muovaavat kalevalaisia sankareita — pasifisteiksi. Kalevala on muka "täynnä rauhan, sovinnon ja rakentavan työn henkeä"! Ja samoin esitetään Suomen proletariaatti nöyränä ja alistuvana, sellaisena jollaiseksi sosialidemokraatit sen soisivat. "Työväki haluaa rauhassa ja rakentavalla työllä takoa kalkutella Suomen kansalle Sammon, joka jauhaa tarpeeksi leipää ja muita elintarpeita." Siinä sivussa väliin mietiskellä "syntyjä syviä".

Muka "marxilaisessa" alakerrassaan sosialifasistien teoreetikko J. W. Keto myös kantaa kortensa tähän kekoon. Hänen mukaansa "huolimatta alkuperäisestä luonteestaan Kalevalan runoelmat eivät ihannoi raakaa voimaa ja väkivaltaa, vaan sanan ja älyn voimaa." Näin sosdem johtajat tekevät hyveen siitä, mikä on kalevalaisten sankarien heikkous. "Sanan voimalla", samoinkuin "aatteen voimalla" sosdem johtajat tarkottavat sitä, että kapitalistit on saatava hyvällä puheella suostumaan työväen vaatimuksiin. Marx päinvastoin selitti, että aatteella voidaan kumota vain aatteita, aineellinen voima on kumottava aineellisella voimalla.

Se että sosdem johtajat näin esittävät pasifistisia mietelmiä Kalevalajuhlien yhteydessä, ei suinkaan merkitse sitä, että he eivät olisi mukana porvariston sodanvalmisteluissa ja nationalistisessa kiihotuksessa. Heillä on siinä vain oma roolinsa, jonka tärkeimpänä kohtana on työväen taisteluhalun alas lyöminen ja nationalismin verhoaminen "kansainvälisillä" fraaseilla.

Sosdem professori Voionmaa puheessaan eduskunnan juhlaistunnossa myöskin tyyten vaikeni siitä, että Kalevalassa sentään on taisteluhenkeäkin. Hän korosti mielikuvituksen maailmaa, joka "tuo ihmeellistä vihdytystä elämämme levottomuudessa ja ristiriitaisuudessa." Se on poroporvarin ihanne, joka luokkataistelun "levottomuudesta" pakenee mielikuvituksen maailmaan. Voionmaa tietysti kumarsi "suomalaiselle itsetunnolle", onhan hän aivan avoimesti propagoinut "Suur-Suomen" ideaa. Hän kehui äsken kuollutta taantumuksen pääpylvästä, prof. Setälää, ja antoi fasistihallitukselle mainesanan "Sammon vartijat". Huomattakoon, että hän ei suinkaan verrannut näitä suurporvarien poliittisia vallankäyttäjiä Louheen, Pohjolan ilkeään emäntään, joka Sampoa piti lukkojen takana, vaan puhui heistä kunnioituksella valtion, s.o. kapitalistien yhteisen kukkaron hoitajina, josta kukkarosta nyt luovutettiin 2 milj. mk. "Suomen suvun" tutkimiseen, s.o. Suur-Suomi-propagandan ideologiseen perusteluun. Täydellä syyllä saattoikin Sasu Punanen todeta, että "Suomen eduskunta saattaa olla yksimielinenkin ilman soraääniä". Sosdem johtajat eivät soraäänillä, s.o. proletariaatin kantaa tulkitsemalla suinkaan häirinneet Suomen suurporvarien imperialistista Kalevala-reklaamia.

On syytä vielä palata kysymykseen, kuinka Kalevala 100 vuotta sitten otettiin vastaan. Itse runoilija Runeberg selitti, että Kalevalalla on Homeron runojen "kaikki ansiot esityksen suuremmoiseen ja elolliseen kulkuun ja kuvien kestävään ja varmaan tarkoitukseen nähden", jopa se ehkä voittaakin Homeron "luonnonkuvausten ylevyydessä ja yksinkertaisessa juhlallisuudessa". Fennomanialle eli suomenkielisyydelle oli Ka-

levalasta suuri apu. "Suomen kieltä alettiin katsella toisin silmin", todistaa eräs merkkimies, August Schauman. Ja Suomen nousevan porvariston pyrkimykset puki varsin osuvasti sanoihin Suomalaisen kirjallisuuden seuran esimies, prof. Linsen v. 1836:

"On avautunut näköala, joka kaikille pyrinnöillemme, — entisille ja vastaisille — antaa ikäänkuin todellisemman olemuksen, joka ne siirtää toivomusten epämääräisestä piiristä saavutusten alalle... Suomi, näiden kertomarunojen edustajana, on kohonneella itsetunnolla oikein oppiva käsittämään muinaisuuttaan ja sitten myös tulevaista hengenkehitystään. Se voi sanoa itsellensä: "Minullakin on historia."

"Voi sanoa, että Suomen kansa sai uuden sielun sinä päivänä, jolloin sen kansanrunous tuli Kalevalassa sen tietoiseksi omistukseksi", sanoo artikkelissaan johtavassa porvarislehdessä, fasistisessa Uudessa Suomessa, Suomen porvariston akateeminen hovirunoilija V. A. Koskenniemi. "Siitä kansallinen itseluottamus ja usko Suomen heimon kutsumukseen ja tehtävään maailmassa saivat uutta voimaa". Sitten: "uusi suomalainen kulttuuri on tietoisesti ja tiedottomasti etsinyt rakennusaineita kalevalaisesta maailmasta", j.n.e. Tuo sävel soi juhlapuheissa ja kirjoituksissa. Proletaarisella proosalla sanoisimme, että nouseva suomalainen porvarillinen kulttuuri löysi kansanrunoudessa rikkaan lähteen, josta ammensi ja jonka avulla varsinkin pikkuporvarillisia aineksia mobilisoitiin palvelemaan suurporvariston voitonvaunuja.

Nousee kysymys, miten palkitsi Suomen porvaristo niitä laulajia, jotka sille näin kalliin lahjan antoivat. Suomen yläluokka — aatelistilanherrat ja byrokraatit pappeineen — olivat laulajia ja tietäjiä vuosisatoja vainonneet ja noitina polttaneet. Vielä Runebergin ikuistama laillisuus-maaherra Vibelius katkerasti valitti, että kansa kuluttaa iltansa laulellen eikä työtä tehden. Eikä tämä luokka tietenkään Lönnrotin ym julkaisemista runoista paljoa välittänyt. Ja uudemmankaan porvariston kulttuuriharrastukset eivät olleet niin suuret, että se olisi itse kansanrunojen kauneutta ymmärtänyt. Mutta Kalevalan "kansallisen" merkityksen, s.o. sen merkityksen sille itselleen, porvaristo kyllä tajusi.

Silti se ei kalevalaisille laulajille mitenkään kiitollisuutta osottanut. Vasta aivan loppuaikana antoi Suomalaisen kirjallisuuden seura pienen vuosieläkkeen Arhippaini Miihkalille eli Arhippa Perttuselle (1815—99), joka taisi 70 runoa, yht. 3,500 säettä. Juhlanumerossaan myöntää Uusi Suomi, että tämä sokea runonlaulaja "eli köyhyydessä Latvajärvellä."

Toinen kuulu laulaja oli inkeriläinen Larin Paraske, joka eli Suomessa, Sakkolassa (1833—1904) ja oli "maailman suurin runonlaulaja", lauloi yht. 1.343 runoa, toisintoa ja muunnosta. Uusi Suomi toteaa, että hän, joka oli "kuuluisien taiteilijaimme ikuistama", kuoli "puutteeseen ja viluun". Ja tämä tapahtui aikana, jolloin Kalevalan arvo juuri porvaristolle oli täysin tunnettu ja jolloin oli jo rahakkaita yksilöitä, yhtiöitä ja järjestöjä, joille olisi ollut helppo pelastaa edes nälästä ja vilusta nämä suuret laulajat.

Uuden Suomen Kalevalanumerossa toteaa prof. Koskenniemi, että "Kiven teokset ovat Kalevalan jälkeen suomalaisen runohengen mahtavin ilmaus". Me tiedämme, kuinka Suomen porvaristo kohteli Kiveä — tuhosi puutteeseen. Eikä se kovin lihavia palkkioita antanut niillekään kirjailijoilleen, jotka olivat täysin sen aatteellisia tulkkeja ja puolesta puhujia. Nyt, rappiokaudellaan, porvaristo kyllä jo paremmin palkitsee suoranaiset kynärenkinsä. Mutta niitä, jotka todellista kulttuuria edustavat, se nälkiinnyttää ja vainoo, kuten luonnollista. Siksi onkin, kulttuurin pelastamiseksi, se porvaristo kukistettava vallasta ja proletariaatin diktatuurin kautta tuhottava. Vain työväen valta, joka sosialismia rakentaa, pelastaa Suomessakin nääntymäs-

tä ja näivettymästä niin kulttuurin itsensä kuin sen työntekijätkin.

Joku sana siitä taistelusta, jota yhä käydään Kalevalan alkuperästä. On muistutettu siitä, että vanhassa Kreikassa 7 kaupunkia taisteli kunniasta, missä Homeros oli syntynyt. Suomessa ei sitä taistelua voida käydä. "Suomen Homeros" oli Arhippa Perttunen ent. Uhtuan nykyisestä Kalevalan piiristä Neuvosto-Karjalassa. Hänen esi-isänsä lienevät 5—6 sukupolvea ennen siirtyneet Oulujoen varsilta Vienan-Karjalaan, arvatenkin Suomen herrojen riiston ja sorron pakottamina, kuten niin monet muut suvut, jopa kokonaiset laajat kansanryhmätkin tekivät. Mutta sitä seikkaa, että Perttuset tulivat Suomen puolelta, ei esim. prof. Salminen pidä minään Kalevalan länsisuomalaisuuden todistuksena. Kuten hän muutenkin kumoo suuren joukon Krohnin y.m. teorioita. Hän on kyllä räikeä nationalisti, mutta tutkimustensa perusteella on hän tullut siihen tulokseen, että kalevalaiset runot eivät ole länsi-Suomesta kulkeutuneet Vienan-Karjalaan ja Inkeriin. Hän katsoo, että "Kalevalaisen runouden pohja on syntynyt yhteissuomalaisena eli kantasuomalaisena aikana", jolla ajalla Suomessa ymmärretään karjalaisen heimon oloaikaa Suomenlahden eteläpuolella. Tätä selitystä tuetaan m.m. sillä, että virolaisilla ja karjalaisilla runoilla on sama runomitta. Salminen korostaa sitä, että Lönnrot täydellä syyllä pani kirjansa nimeksi: "Kalevala taikka vanhoja Karjalan runoja Suomen kansan muinaisista oloista." Hän lisää: "Ei mikään tutkimus voi enää pyyhkiä Kalevalan nimestä sanaa "Karjala".

On syytä huomauttaa, että me emme Kalevalan karjalaisuutta korosta minkään paikallisen nationalismin takia. Esim. se että skandinaavien runokokoelma Edda on koottu Islannissa, ei tietenkään merkitse sitä, etteivätkö ne runot, suureksi osaksi ainakin, olisi syntyneet Skandinaavian niemimaalla. Emmekä me väitä, että koko suomalainen muinaisrunous olisi rajoittunut vain karjalaisten alueelle. Me olemme vain velvolliset osottamaan, kuinka eräillä "tieteellisillä" vaatimuksilla esiintyvillä teorioilla on ilmeinen porvarisnationalistinen tendenssi. Lisäämme vielä, että porvarillisetkaan tutkijat eivät ole läheskään yksimieliset Kalevalan runojen alkuperään nähden, enempää kuin on millään pätevyydellä voitu osottaa, missä olisi ollut Kalevalassa mainittujen paikkakuntien maantieteellinen asema.

Kalevalaksi nimitetty paikka, jonka nimen alle Lönnrot keräili kansanrunojen erinimisiä seutuja, on arvailtu olleen Laatokan itä- ja pohjoispuolella, sitten Vuoksenlaaksossa tai Kymijoella. Prof. Jaakkola väittää, että se on ollut pohjois-Satakunnassa. Tämän mukaan olisi Pohjola ollut siitä pohjoiseen, Pohjanlahden rantamilla. Jotkut katsovat Pohjolalla tarkotettavan lappalaisia, joita vastaan hämäläiset ja karjalaiset kävivät vuosisatoja ryöstösotaa. Kalevalaan otetuissa runoissa on tukea tällaiselle otaksumalle. Mutta on muunlaistakin henkeä. Lappalaisista puhutaan halveksuen kuin alemmasta rodusta. Niiden noituutta halveksitaan kalevalaisten tietäjien mahtia ala-arvoisempana. Pohjola taasen esiintyy useimmiten varakkaana maana. Suomalaiset porvaritutkijat näkevät niissä kuvissa jopa kultaporttisia linnojakin. Lisättäköön vielä, että Lönnrot on sijoittanut Pohjolaan sellaisiakin tapauksia, joiden kansanlaulaja kertoo tapahtuneen "Päivölässä". On syytä korostaa, että tätä ongelmaa voi selvitellä, sikäli kuin se enää on tieteellisesti selvitettävissä, vain marxilaisen yhteiskuntatutkimuksen avulla.

Yleensä myönnetään, että Kalevalassa heijastuu eri yhteiskuntakerrostumia. Mutta minkälaisia, siitä käydään väittelyä ja tässä kohdin täytyy minunkin tarkistaa Kommunistin n:o 2 esittämiäni väitteitä. Korostin nimittäin sitä, että Kalevalassa kuvataan alkufeodaalisia oloja. Prof. Kagarov y.m. tutkijat ovat osottaneet, että Kalevalan

runot kuvaavat sukuyhteiskunnan oloja. Tämä on epäilemättä totta. Kuvaukset metsästyksestä, kalastuksesta, karjanhoidosta ja maanviljelyksestä sopivat paraiten alkeellisen sukuyhteiskunnan oloihin. Orjat, joista Kalevalassa puhutaan, ovat enimmäkseen sukujen kotiorjia. Tämä kuten eräät muutkin piirteet kertovat siitä, että tämä sukuyhteiskunta alkaa olla hajoamistilassa. Esiintyy yksityisomistusta, erilaista varakkuutta — suuria sukuja ja köyhempiä. Luokkavastakohtien terävöityminen esiintyy varsinkin Kullervo-runossa.

Hyvin alkeellisia oloja heijastuu myöskin Kalevalan uskonnollisissa käsityksissä. Prof. Bubrich väittää, että Kalevala on katolisen hengen läpitunkema. Täydellä syyllä on näytetty, ettei niin ole laita. Kalevalaisten maailmankatsomus on maagillinen. Jo Julius Krohn vertaili tässä suhteessa Kalevalaa Homeroon ja Eddaan. Hän huomasi, että Homerossa esiintyivät jumalat mahtavina valtiaina, jotka asuivat Olympon vuorella. Ne ottivat osaa ihmisten taisteluihin ja määräsivät niiden taistelujen tuloksen. Ihmiset tunnustivat jumalten vallan. Meidän on tähän lisättävä, että tuo asema heijasti silloista yhteiskunta-astetta, jossa heimopäälliköt jo olivat mahtavia valtiaita ja luokkakehitys pitemmällä kuin Kalevalan maailmassa. J. Krohn selitti, että skandinaavisen runon sankarit tunnustivat Valhallassa asuvain jumalten vallan, vaikka väliin uhmasivatkin sitä. Ihmisen yläpuolella oli järkkymätön kohtalo. Kalevalassa esiintyy kyllä Ukko ylijumalan palvontaa, mutta pohjaltaan ei kalevalainen tietäjä ole nöyrä jumalten tahtoon alistuja. Jumalat — maan, veden ja ilman haltijat — ovat tietäjän käskettävissä. Tämä kutsuu ne avukseen ja panee ne palvelemaan tarkoituksiaan. Näyttää siltä kuin Lönnrot olisi koonnut Kalevalaan kansanrunoista runsaasti sellaisiakin kohtia, joissa Ukkoa palvotaan niinkuin kristittyjen jumalaa, uskonnollisessa tarkotuksessa.

(Jatkuu)

Toveri Antikaisen asia

P. N.

NIINKUIN Kommunistin 1. numerossa kerrottiin, joutui Suomessa viime vuoden marraskuussa vangituksi eräs SKP:n parhaimpia johtajia, toveri Toivo Antikainen. Kun tov. Antikainen on Suomen fasistisen porvariston raivoisasti vihaama pitkä-aikaisen vallankumouksellisen toimintansa ja eritotenkin sen vuoksi, että hänellä oli sangen huomattava osuus valko-suomalaisten rosvojoukkojen karkoittamisessa Neuvosto-Karjalasta vv. 1921—22, oli jo ennakolta selvää, että häntä vastaan tultaisiin ryhtymään erikoisiin kostotoimenpiteisiin.

Näiden kostohankkeiden toteuttamiseksi keksittiin mielikuvituksellinen väite, että tov. Antikainen olisi Neuvosto-Karjalassa v. 1922 käytyjen taisteluiden aikana tehnyt murhatekoja, m.m. murhannut erään valkosuomalaisten retkueeseen osallistuneen Marjaniemen. Tuollaisia syytöksiä heitettiin tov. Antikaista vastaan jo Turun hovioikeudessa, jossa helmikuussa alettiin käsitellä häneen kohdistettua n.s. valtiopetossyytettä. Oletettuja murhatekoja ja osallistumista mainittuihin taisteluihin pidettiin „raskauttavina seikkoina“. Tov. Antikainen osoitti, ettei häntä Neu-

vostoliiton kansalaisena voida Suomessa tuomita valtiopetoksesta sen vuoksi, että on palvellut Neuvosto-Venäjän armeijassa ja osallistunut sen taisteluihin. Vallankumouksellisesta toiminnastaan hän taas, niinkuin ulkolaiset lehdet kertovat, ilmoitti olevansa vastuussa vain puolueelleen. Murhasyytöksen hän jyrkästi kielsi. Kumminkin on häntä vastaan nostettu tuon väitetyn Marjaniemen murhan johdosta Siuntion käräjillä (jota istutaan—Helsingin läänivankilassa!) erikseen toinen syyte, jonka perustalla hänelle vaaditaan — kuolemantuomiota. Tällaisin keinoin aikovat Suomen kostonjanoiset fasistipiirit päästä mustien aikeittensa perille.

Suomen fasistilehdistössä on tuohon tekaistuun murhajuttuun nojaten harjoitettu ja edelleen harjoitetaan vimmattua kiihoitusta. Alinomaan on näissä lehdissä tätä aihetta käsitteleviä verenhimoa huokuvia kirjoituksia. Näytteeksi siitä, miten katalilla keinoilla tuota kiihoitusta harjoitetaan, lainaamme tähän pienen otteen Hämeenlinnassa ilmestyvästä fasistilehdestä Hämeen sanomat. Lehti kirjoittaa:

„Johtuu mieleen, että jos Antikaisen tapaus olisi sattunut esim. Yhdysvalloissa, ei ole epäilemistäkään, ettei hänen tapaistaan murhamiestä siellä pantaisi sähkötuoliin. Ja varmaan kansan raivo kohdistuisi häntä vastaan siinä määrin, että hän kansan käsiin jouduttuaan tulisi lynchatuksi. Koko maassa vallitsisi yleinen mielenkuohu, joka vaatisi murhamiehelle ankarasti rangaistusta."

Se on selvää yllytystä lynchauksen toimeenpanoon, ellei Antikaista voida „laillisesti" murhata. Tuon kiihoituksen vaarallisuus käy selväksi, kun muistamme, että Suomen fasistit ovat jo v. 1930 lähtien harjoittaneet omanlaistaan lynchaustoimintaa, n.s. muilutusta, jonka uhrit ovat tavallisesti aina joutuneet rääkkäysten kohteiksi ja toisissa tapauksissa murhatuiksi. Joukkioiden, joilla on tällainen lynchaustoiminnan kokemus, „raivon" ja „mieltenkuohun" saa kyllä miedommallakin kiihotuksella hereille!

Itse asiassa ovat murhasyytökset tulleet täysin pätevästi perättömiksi todistetuiksi. M.m. ovat nykyisin Neuvosto-Karjalassa työskentelevät toverit Heikkonen, Susi ja Tuominen, jotka olivat k.o. Kiimasjärven retkellä mukana, lähettäneet valaehtoiset todistuksensa siitä, että mitään murhia ei tov. Antikaisen toimesta ja osanotolla mainitun retken aikana toimeenpantu. Siitä huolimatta jatkuu raivopäinen murhakiihoitus Suomen fasistilehdissä edelleen. Tosiasioille ei niissä arvoa anneta.

Kuvaavaa on muuten jo se tapa, millä tämän tov. Antikaista vastaan kohdistetun murhasyytteen käsittelyä valmisteltiin. Tukholmassa ilmestyvä sanomalehti Ny Dag kertoo siitä seuraavaa:

1. Vasta lauantaina v.k. (maalisk.) 23 p:nä sai Antikaisen puolustusasianajaja tietää, että jutun käsittely alkaa seuraavana tiistaina v.k. 26 p:nä.

2. Puolustusasianajajalle ei annettu edes tilaisuutta poliisin kuulustelupöytäkirjojen lukemiseen.

3. Antikaiselle ilmoitettiin vasta sunnuntaina v.k. 23 p:nä, että häntä vastaan nostettu syyte murhasta tulee oikeudessa esille seuraavana tiistaina v.k. 26 p:nä.

4. Antikaiselle oli luettu vain osa poliisikuulustelupöytäkirjaan otetuista syyttäjän todistajien kertomuksista.

5. Oikeudessa kiellettiin puolustusasianajajalta oikeus keskustella Antikaisen kanssa.

Toveri Antikaiselta on täten riistetty alkeellisetkin puolustautumisoikeudet. Lisättäköön tähän vielä, että häneltä on evätty mahdollisuus käyttää ulkomaalaisia oikeusavustajia. Lehdessämme on jo kerrottu siitä kohtelusta, mikä Suomessa tuli erään kansainvälisesti tunnetun englantilaisen juristin osaksi hänen yrittäessään saada tilaisuuden puolustaa Antikaista. Myöhemmin yritti eräs tunnettu ranskalainen asianajaja, Kansainvälisen lakimiesyhdistyksen jäsen, päästä tapaamaan Antikaista, mutta hänellekään ei, oikeusministerin puoleen kääntymisestäkään huolimatta, annettu siihen lupaa.

Murhasyytöksen ollessa maalisk. 26—27 p:nä tuomioistuimen käsiteltävänä esiintyi toveri Antikainen nytkin, niinkuin sanomalehdissä on kerrottu, rohkeasti ja pelottomasti, ku-

mosi syytöksen ja osoitti paikalle hankittujen häntä vastaan esiintyneiden „todistajain“ väittämät ja lausunnot perättömiksi ja monissa kohdin keskenään ristiriitaisiksi.

Tätä kirjoitettaessa ei kumpikaan tov. Antikaista vastaan nostetuista oikeusjutuista vielä ole päättynyt. Se villi kamppailu, jota häntä vastaan varsinkin n.s. murhasyytöksen pohjalla käydään, osoittaa, että hänen elämänsä on joka tapauksessa vaarassa. Toisaalta kansainvälinen työväenluokka esittää päättävän protestin näitä murhahankkeita vastaan. Yhä lukuisammin tuovat eri maiden työläiset ja vasemmisto-intelligentit julki vakaan tahtonsa, että Suomen fasistien tov. Antikaista vastaan valmistelema oikeusmurha on estettävä. „Peloton taistelija“, kirjoittaa maailmankuulu tanskalainen kirjailija Martin Andersen-Nexö tov. Antikaisen puolesta julkaisemassaan taistelukehoituksessa, „ihmeellisen lahjakas ihminen kaatuu ehkä kyynillisen shovinismin pyövelinkäden uhrina taistelunsa takia ihmisarvoisten aatteiden puolesta. Jokaisen inhimillisesti ajattelevan kunnia-asia on astua taisteluun Antikaisen puolesta ja pelastaa hänen elämänsä pyövelin kädestä.“

Se ajojahti, mitä Suomen fasistien leirissä käydään tov. Antikaista vastaan, ei kohdistu yksin häneen. Murhajutuilla ja muilla valheilla, joita hänen päälleen syydetään, pyritään lietsomaan mieliä koko vallankumouksellista työväenliikettä ja sen johtajaa, SKP:tta, vastaan.

Fasistinen porvaristo suorittaa tov. Antikaiseen kohdistetulla valheellisella murhasyytöksellä fasistista päällekarkausta vallankumouksellista työväkeä vastaan. Osotuksena siitä on kuolemanrangaistusta koskevan lain voimaansaattaminen. Törkeän valheellinen murhasyytös tov. Antikaista vastaan esitettiin juuri niinä päivinä, jolloin kuolemanrangaistusta koskevan lain käsittely oli eduskunnassa esillä. Verisimmät fasistit luonnollisesti käyttivät hyväkseen tuota juttua. Sehän oli järjestetyn fasistisen päällekarkauspolitiikan rullien mukaista. Verivaahtosuinen rovasti Kares, mainitaksemme vain yhden esimerkin, pauhasi eduskunnan puhujalavalta tov. Antikaista vastaan nostetun valheellisen syytöksen jälkeisenä päivänä, nim. 27/III:

„... jos kuolemanrangaistus määrätään rikollisille, niin se myös täytyy panna täytäntöön“ ... Kares piti vääränä humaanisuutena sitä, „jos esim. sellainen rikollinen kuin Antikainen pääsee ilman että hänet tuomitaan kuolemaan ja että rangaistus myös pannaan täytäntöön“ („Helsingin sanomat“ 28/III—35).

Huomaamme tästä, että Suomen fasistiporvarit tahtovat nyt tov. Antikaisen päätä. Mutta he tahtovat myös muiden vallankumouksellisen työväenliikkeen johtajain päitä. Tiedämmehän fasismin päätehtävänä olevan vallankumouksellisen työväen etujoukon, s.o. proletariaatin kommunististen kerrosten ja niiden toimihenkilöjoukon murskaamisen, siten voidakseen hidastuttaa proletaarisen vallankumouksen voittokulkua. On tärkeätä paljastaa koko maailman proletariaatille ja kaikille työtätekeville tov. Antikaista vastaan kohdistettujen syytösten törkeä valheellisuus.

Sanottava vielä on, että uskollisina porvariston fasistisen vallan apureina ja tukijoina eivät Suomen sosdem lehdet ole sanallakaan nousseet fasistien valheita paljastamaan. Kaksimielisillä viittauksillaan ja esiintymisillään ne antavat tukea tov. Antikaista vastaan heitetyille syytöksille ja herpaisevat joukkovastalauseliikkeen nousua fasistista päällekarkausta vastaan. Sosdem puolueen johto yrittää kaikin keinoin estää työtätekevien yhteisrintaman vahvistumisen, yhteisrintaman, missä juuri on parhain tae ja turva fasistien kaikkia hyökkäyksiä vastaan ja sen tuhoamiseksi.

Fasistien raivo kohdistuu ennenkaikkea Suomen kommunistiseen puolueeseen. Sen ne tahtoisivat tuhota, samoin kuin ne tahtovat tuhota tov. Antikaisen. Mutta SKP:n tuhoaminen ei ole heille onnistunut aikai-

semmin eikä onnistu nytkään. Mikäli ulkolaisista lehdistä käy selville, jatkaa SKP, suurista menetyksistään huolimatta, toimintaansa ehjin rivein. Sen johdolla kehittyy ja voimistuu työtätekevien yhteisrintama. M.m. kuolemanrangaistuslakia vastaan on noussut huomattava joukkoliike, jonka yhteydessä on esiinnytty myös tov. Antikaisen puolesta.

Suomen työtätekevät yhdistyvät kansainväliseen taistelurintamaan fasismin hyökkäystä vastaan, tov. Antikaisen puolesta, työtätekevien oikeuksien puolesta. Maailman työtätekevien joukkoliike vain voikin pelastaa tov. Antikaisen elämän. Sen ilmentämä voima vain voi tehota niihin, jotka nyt valmistavat tämän Suomen työväenluokan pelottoman johtajan murhaa.

Horjuvasta vakaantumisesta vallankumouksien ja sotien toiseen vuoroon [1]

Fasismi Saksassa on lujittunut ja kesäkuun 3 p:n jälkeen se on yhä enemmän lujittanut valtio- ja sotilaskoneistoa, mutta samanaikaisesti se yhä enemmän menettää joukkopohjaansa. Tämä mainiosti vahvistaa Kominternin teesin siitä, että fasismi ei ainoastaan lujita, mutta samanaikaisesti myös horjuttaa porvariston asemaa. Ei saa unohtaa, että fasismin nykyinen aalto toisin kuin se, mikä kohosi kapitalismin osittaisen vakaantumisen aattona ja aikana, ei ole noussut proletariaatin tappioiden seurauksena, vaan seurauksena keskikerrosten syvällisestä köyhtymisestä, proletariaatin vallankumouksellisesta noususta ja porvariston pelosta lähestyvän vallankumouksen edessä. Ei myöskään saa unhottaa, että teollinen Saksa ei ole Italia, että Saksan proletariaatti on paljon voimakkaampi kuin Italian, että nykyinen Saksan kommunistinen puolue on kaikissa suhteissa mittaamattomasti voimakkaampi kuin Italian kommunistinen puolue Mussolinin valtaan nousun aikana.

*

Työläisjoukkojen vallankumouksellistuminen yhdeltä puolen ja fasistisen diktatuurin pystyttäminen Saksassa ja Itävallassa toiselta puolen johtivat kansainvälisen sosialidemokratian kriisiin, sen hajoamiseen Saksassa ja Itävallassa. Porvariston yhteiskunnallinen päätuki kansainvälisen sosialidemokratian muodossa on muuttunut paljon horjuvammaksi Kominternin VI kongressin aikaan verrattuna. Tämän vahvistaa Leninin Kominternin III kongressissa esittämä lausunto:

„Kapitalististen maiden pikkuporvarillinen demokratia, jonka kehittyneintä osaa edustaa II ja II ½ Internationale, on nykyisin kapitalismin päätuki, koska sen vaikutuksen alaisena on enemmistö tai huomattava osa teollisuustyöläisiä, kauppatyöntekijöistä ja toimitsijoista, jotka pelkäävät vallankumouksen sattuessa menettävänsä verraten poroporvarillisen hyvinvointinsa, jonka imperialismin erikoisoikeudet ovat luoneet. Mutta kasvava taloudellinen pula kaikkialla huonontaa laajojen joukkojen asemaa, ja tämä seikka, yhä ilmeisemmän uusien imperialististen sotien kiertämättömyyden ohella kapitalismin säilyessä, tekee edellä mainitun tuen yhä pettävämmäksi. (Harvennus meidän. — Toim.)

Nytkin vielä porvaristo vetää sosialidemokratiaa joissakin paikoin hallitukseen, nytkin vielä, kuten ovat osoittaneet viimeiset vaalit Englannissa, Yhdysvalloissa ja Skandinavian maissa sekä myöskin Amerikan työfederation

[1] Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunistin 3 numerossa.

kasvu, sosialidemokratian vaikutus eräissä maissa yhä kasvaa. Mutta yleensä se potee syvää kriisiä.

Tuo kriisi ilmenee siinä, että sarjassa maita, kuten esim. Ranskassa, sosialidemokratiasta on eronnut ryhmiä sekä oikeistosta että vasemmistosta. Oikealta eronneet ovat avoimesti siirtyneet taantumuksen ja fasismin puolelle (Mac Donald Englannissa, Marquet Ranskassa). Samanaikaisesti sosialidemokraattiset puolueet ovat joukossa maita alkaneet turvautua tavattoman runsaasti „vasemmisto"-fraaseihin (lörpötellen „proletariaatin väliaikaisesta diktatuurista", „joukkojen diktatuurista" j.n.e.) ja vasemmistotoimintoihin, joilla alussa oli pääasiallisesti manööveriluonne (lakkojen johtaminen tarkoituksena niiden murtaminen taikka niiden rajoittaminen, pitääkseen vasemmistuvat joukot vaikutuksensa alaisena, pidättääkseen niiden siirtymistä kommunismin leiriin). Sittemmin nämä toiminnot ovat usein joukkojen yhä voimistuvan painostuksen vuoksi saaneet tositaistelun luonteen fasismia vastaan, sotaa vastaan j.n.e. Jäsenjoukkojensa painostuksesta ja osaksi pelosta joutua saman kohtalon alaiseksi kuin Saksan sosialidemokraatit, jos fasismi voittaa, jotkut sosialidemokraattiset puolueet ovat taipuneet kaikenlaisilla ehdoilla ja varauksilla yhteisrintamaan kommunistien kanssa (Ranska). Espanjassa pelko Roblesin valmistaman fasistikumouksen edessä ja vallankumouksellisten joukkojen painostus pakoittivat Largo-Caballieron johtaman sosialistisen puolueen vasemmistoenemmistön, joka vielä äskettäin osallistui porvarilliseen hallitukseen, lähtien, oikeistososialistien vastarinnasta huolimatta, yhteisrintamaan kommunistien kanssa, teknillisesti valmistelemaan aseellista esiintymistä tasavallan puolustamiseksi ja yhdessä kommunistien kanssa osallistumaan aseelliseen taisteluun, joka Asturiassa ja Biscayassa kehittyi aseelliseksi joukkokapinaksi kommunistien johdolla. Sosialidemokraattisessa rivijäsenistössä kasvaa kaikkialla pyrkimys yhteisrintamaan kommunistien kanssa.

Saksassa ja Itävallassa pitävät kiinni vanhoista katsantokannoista vain ulkomaille siirtyneet entiset johtajat, jotka vississä määrin muodostavat esikunnan ilman armeijaa, ja heidän kanssaan yhteydessä olevien aktivistien pieni osa, aktivistien, jotka työskentelevät itse maissa mukautuen fasistiseen inhoittavaan komentoon. Voimakkaita sosialidemokraattisia jätteitä on Saksassa ja Itävallassa monilla sosialidemokraattisilla työläisillä, jotka nyt, eroten puolueistaan, ovat nyt jääneet aivan passiivisiksi, nähtävästi odottaen, että kun fasismi „itsestään kaatuu", niin vanhan ja heidän silmissään vararikon tehneen „huonon" sosialidemokratian tilalle tulee uusi, „hyvä". Eräs osa sosialidemokraattisista työläisistä, jotka ovat eronneet puolueestaan, ovat fasisoituneet. Osa „vasemmistosiipeen" kuuluvia saksalaisia emingrantteja yrittää, huomioiden sosialidemokraattisten työläisten enemmistön vasemmistolaistumisen, nyt herättää eloon sosialidemokraattisen puolueen uuden eklektisen „vallankumouksellis-sosialistisen" ohjelman pohjalla. Itävallan „vallankumouksellisten sosialistien" keskuudessa on alkanut rajojen selvittämisprosessi: osa on siirtynyt kommunistien puolelle, toinen osa, hyväksyen konferenssissaan joukon radikaalisia päätöksiä, on samanaikaisesti jäänyt II Internationaleen. Huomattava osa sosialidemokraattisista aktiivisista jäsenistä, ryhmistä ja järjestöistä, jotka näissä maissa työskentelevät illegaalisesti, on tienristeyksessä. Määrätty osa niistä kallistuu kommunismiin, osa on jo liittynyt kommunisteihin. Tällaisissa sosialidemokratian kriisin oloissa ei enää voida väittää, että jokainen sosialidemokraatti, joka ottaa askeleen vasempaan, vain manöveeraa — nyt on ehdottomasti tehtävä ero „vasemmisto"-sosialidemokraattien lainausmerkeissä ja vasemmistolaisten ilman lainausmerkkejä välillä.

Me emme saa unohtaa, ettei ole satunnaista, että porvaristo sarjassa fasismin teille lähteneitä maita, toisaalta hyvin muistaen, että työväenpuo-

lueen ja porvariston yhteistoiminnan sosialidemokraattinen teoria ja käytäntö on tehnyt sille korvaamattomia historiallisia palveluksia, toisaalta on laskenut, että sosialidemokraattiset järjestöt, ollen kokoonpanoltaan työväen järjestöjä, samoin kuin kaikki joukkojärjestöt, joita fasistit eivät välittömästi johda, käyvät nyt porvaristolle vaarillisiksi ja ne sen takia on hävitettävä. Meidän tuleekin tätä vastaavasti toteuttaa sellaista joustavaa taktiikkaa, että, iskien järkähtämättömästi sosialidemokratiaa ja sen kannattajia, vedämme puolellemme sosialidemokraattiset työläisjoukot.

II.

„Vallankumouksellinen kriisi kypsyy ja tulee kypsymään". Mutta „vallankumouksen voitto ei koskaan tule itsestään. Se täytyy valmistaa ja valloittaa. Mutta valmistaa ja valloittaa sen voi vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue" (Stalin).

Mutta miten meillä on asianlaita voimakkaaseen proletaariseen vallankumoukselliseen puolueeseen nähden? Sotien ja vallankumouksien ensimmäisellä kaudella Kominternin sektiat, NKP(b):tta lukuunottamatta, eivät vielä olleet sellaisia puolueita ja Komintern kokonaisuudessaan oli vielä itse asiassa vain vähässä määrin proletariaatin uuden tyypin yhtenäinen maailmanpuolue. Se oli sellaisena siihen aikaan vasta syntymistilassaan. Kominternin VI kongressin jälkeen, vv. 1928—1930, voidaan jo todeta Kominternin sektiain enemmistön konolidoituminen (vakaantuminen — Suom.) ja itse Kominternin muuttuminen proletariaatin uuden tyypin monoliittiseksi maailmanpuolueeksi. Suurimpain sektiaimme bolshevisoituminen ja vakautuminen ja Kominternin muuttaminen asiallisesti yhtenäiseksi monoliittiseksi maailmanpuolueeksi eivät ole jääneet ilman seurauksia. Kominternin toimeenpanevan komitean X täysi-istunnon (v. 1929) jälkeen me nimenomaan voimme todeta puolueittemme poliiittisen vakutuksen nopean kasvun ja kaikkein voimakkaimpien: Saksan, Kiinan, Puolan, Tshekko-Slovakian y.m.s. puolueiden useat suuret saavutukset.

Onko puolueittemme ja Kominternin kokonaisuudessaan konsolidoituminen ollut vastaisuuteen nähden takeena jälkeenjääneisyyttä vastaan? Ei ole ollut. Tälläkin hetkellä meidän täytyy tunnustaa, että puolueemme hyvin paljon jäävät jälkeen tehtävistään työväenluokan enemmistön valloittamisessa, yhteyksien lujittamisessa joukkoihin, uusien vallankumouksellisten, joukkojen kanssa läheisessä yhteydessä olevien kaadereitten valinnassa, suurille työpaikoille juurruttautumisessa, reformistisiin ammattiliittoihin ja fasistisiin joukkojärjestöihin tunkeutumisessa, joukkotaistelujen kehittymisessä johdollamme, liittolaisten valloittamisessa proletariaatille. Kaikki tämä velvoittaa meitä kehittämään mitä laajimpaa itsearvostelua.

Nykyään on suuria tilannemuutoksia avoimen fasistisen diktatuurin pystyttämisen yhteydessä Saksassa ja Itävallassa sekä fasismin hyökkäyksen yhteydessä muissa maissa, sodanvaaran lisääntymisen yhteydessä, maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisen ja laajojen proletaaristen joukkojen mielialojen vallankumouksellistumisen yhteydessä, sosialidemokratian syvän kriisin ja sosialidemokraattisten joukkojen voimakkaan halun yhteydessä muodostaa yhtenäinen taistelurintama kommunistien kanssa. Kaikki tämä vaatii, että me asetamme neuvostovallan tunnuksen poliittiseksi päätunnukseksi, jonka Kominternin toimeenpanevan komitean XIII täysi-istunto on tehnytkin. Samalla se vaatii, että me muutamme yhteisrintamataktiikan muuttuneita oloja, uutta tilannetta vastaavasti. Me emme muuta yhteisrintamataktiikkaa sentähden, että aikaisempi taktiikkamme olisi ol-

lut väärä, kuten sosialidemokraatit ja kommunismin luopiot nyt yrittävät todistella. Huolimatta yksityisistä virheistä, joita on tehty eri paikkakunnilla ja joita toisinaan ovat tehneet puoluejohdotkin, aikaisempi taktiikkamme oli ehdottomasti oikea. Nyt muutamme yhteisrintamataktiikan siksi, että tilanne on muuttunut.

Yhteisrintamataktiikan muuttumisen luonne oli jo merkitty Kominternin toimeenpanevan komitean julistuksessa kaikkien maiden työläisille maaliskuun 5 p:ltä 1932 „Kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten yhtenäisen taistelurintaman muodostamisesta pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan". Puolueemme suositteli tässä julistuksessa „kieltäytymistä hyökkäyksistä sosialidemokraattisia järjestöjä vastaan yhteisen taistelun aikana pääomaa ja fasismia vastaan", jos sosialidemokraatit noudattavat seuraavaa kahta ehtoa: todella taistelevat fasismia ja työläisten ja työttömien elinolojen kiristämistä vastaan, ja toiseksi, sitoutuvat „kaikkia niitä vastaan, jotka rikkovat sopimusehtoja yhteisrintamaa toteutettaessa" käymään säälimätöntä taistelua. Tämä taktiikka yhteisrintamaa toteutettaessa on uusi, uutta tilannetta vastaava. Aikaisemmin me käytimme sitä vain yksityistapauksissa (heinäkuussa v. 1932 ja tammikuussa v. 1933 Saksan kommunistinen puolue kääntyi sosialidemokraattisen johdon puoleen yhteisrintamatarjouksella; ja v. 1922, Leninin vielä eläessä, Komintern silloisen kansainvälisen tilanteen vallitessa osallistui konferenssiin II ja 2 ½ internationalen kanssa). Tämä uusi, laajasti sovellutettu yhteisrintamataktiikka on jo v. 1934 tuonut joukon suuria saavutuksia eri maissa. Mutta kun liike on kehittynyt korkeimpaan asteeseensa — taisteluksi vallasta, neuvostovallan puolesta (Asturiassa ja Biscayassa) — on ilmennyt, että sosialistiset järjestöt, jotka olivat valmiit kehittämään taistelua, mikäli on kysymys tasavallan puolustamisesta, alkavat tässä tällä taistelun korkeimmalla asteella, asettaa sille jarruja.

Yhteisrintamataktiikan edelleen kehittäminen avaa eteemme valtavia perspektiivejä. Sovelluttaen tätä taktiikkaa oikein me voimme päästä lähempään yhteyteen radikalisoituvien sosialidemokraattisten työläisjoukkojen kanssa; me voimme mobilisoida taistelun fasismia, pääoman hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan laajalla rintamalla; me voimme lujittaa työväenluokan uskoa omiin voimiinsa ja liittolaisten uskoa työväenluokan voimiin; me voimme viedä nämä joukot ratkaiseviin taisteluihin vallasta. Mutta toteuttaaksemme oikein laajan yhteisrintaman taktiikkaa ja välttyäksemme siihen liittyviltä virheiltä, tulee meillä olla selvä perussuuntaus.

Me elämme nyt vallankumouksien ja sotien toisen kauden aattoa. Mutta minkäänlainen kansanvallankumous, alkakoonpa tuo vallankumous minkälaisilla tunnuksilla tahansa ja olkoonpa sen luonne minkälainen tahansa — joko demokraattinen tai proletaarinen — ei voi nykyään voittaa muutoin kuin neuvostojen lipun alla. Todetessaan maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisen ja sotien ja vallankumouksien uuden kauden aaton alkamisen, Kominternin toimeenpanevan komitean XIII täysi-istunto samanaikaisesti asetti neuvostovallan tunnuksen tämän hetken poliittiseksi päätunnukseksi. Meille on selvä, että tämän tunnuksen on nyt oltava poliittisena päätunnuksena vallankumouksellisessa mielessä takapajuisissakin maissa, sillä työläisten on sielläkin ennakolta tiedettävä, mihin suuntaan heidän on kuljettava. Mutta kapitalististen maiden miljoonaiset työläisjoukot eivät vielä ymmärrä neuvostovaltatunnuksen merkitystä. Niiden myötätunto Neuvostoliittoa ja sen johdonmukaisesti toteuttamaa rauhanpolitiikkaa kohtaan kasvaa päivä päivältä, ne

päivä päivältä yhä enemmän varmistuvat siitä, että Neuvostoliitossa rakennetaan todella sosialismia. Siitä huolimatta kapitalististen maiden työläisten enemmistö ei, porvariston sosialidemokratian monivuotisen vaikutuksen vuoksi, vieläkään usko, että aseellinen kapina ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen neuvostojen muodossa on ainoa tie sosialismiin, että muuta tietä voittoon ei ole, riippumatta sen tai tämän maan erikoisuuksista. Heitä on vielä johdettava taisteluun neuvostovallan puolesta. Tätä varten on kaikkialla välttämättömästi ja väsymättömästi propageerattava neuvostovallan tunnusta, harjoitettava tuota propagandaa kunkin maan erikoisuuksia vastaavissa konkreettisissa muodoissa. Mutta laajinkaan propaganda ei yksinään ole riittävä. Viimeisen vuoden tapahtumat ovat antaneet monta selvää esimerkkiä, jotka osoittavat, että sosialidemokraattiset ja puolueettomat työläisjoukot voidaan nykyoloissa kaikkein parhaiten johtaa taisteluun neuvostovallan puolesta osallistuttamalla ne yhteisrintamataktiikan laajan soveltamisen tietä taisteluun fasismia, pääoman hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan.

Mutta yhtenäinen taistelurintama fasismia, pääoman hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan johtaa sosialidemokraattiset ja puolueettomat joukot vain määrätyissä oloissa taisteluun neuvostovallan puolesta. Meidän on muistettava ensiksi se, että yhteisrintama tämän sanan varsinaisessa merkityksessä edellyttää vähintään kahden puolueen toimimista työväenluokan keskuudessa. Kun kommunistit kylki kyljessä taistelevat toisten kommunistien tai nuorisoliittolaisten taikka punaisten ammattiliittojen jäsenten kanssa, emme tätä sano yhteisrintamaksi. Mutta proletariaatti voi käydä menestyksellistä välitöntä taistelua neuvostovallan puolesta vain yhden puolueen, kommunistisen puolueen johdolla, joka vetää mukaansa työväenluokan enemmistön. Toiseksi meidän tulee muistaa, että sosialidemokratia suostuu tulemaan yhteisrintamaan kommunistien kanssa vain sikäli, mikäli on kysymys puolustustehtävän täyttämisestä — fasismin hyökkäyksen torjumisesta yhtyneillä fasisminvastaisilla voimilla, työläisten demokraattisten oikeuksien puolustamisesta fasismin hyökkäystä vastaan, sodan vaikeuttamisesta ja lykkäämisestä. Sosialidemokratia tulee yhteisrintamaan kommunistien kanssa pysyen porvarillisen demokratian pohjalla. Mutta me emme pidä silmällä vain puolustus-, vaan myös hyökkäystehtävää, — me emme ainoastaan tahdo torjua fasismin hyökkäystä taikka valloittaa siltä niitä tai näitä sen valloittamia asemia, vaan myös tuhota fasismin ja yleensä porvariston luokkaherruuden sekä pystyttää proletariaatin diktatuurin neuvostovallan muodossa. Tätä me emme voi saavuttaa liitossa sosialidemokratian kanssa, vaan taistelussa sitä vastaan. Tästä johtuu, että yhteistaistelu voi viedä sosialidemokraattiset ja puolueettomat joukot taisteluun neuvostovallasta vain siinä tapauksessa, että me yhteistaistelun prosessissa valtaamme puolellemme työväenluokan enemmistön ja hävitämme sosialidemokratian joukkovaikutuksen.

Tätä varten täytyy, ensiksi, yhteistaistelun alote kuulua meille. Tätä varten täytyy, toiseksi, paljastaa ei ainoastaan ne sosialidemokraatit, jotka taistelevat yhteisrintaman aikaansaamista vastaan, vaan myös ne, jotka yrittävät asettaa yhteisrintamatunnuksen tilalle „organisatoorisen yhtenäisyyden" tunnuksen, jonka tarkoituksena on hämätä rajat kommunismin ja sosialidemokratian välillä ja vetää kommunistisia työläisiä sosialidemoraattiselle sovittelutielle. Tätä varten ei, kolmanneksi, saa, kun liitytään yhteisrintamaan, kätkeä puolueen kasvoja, sitoa käsiään, kieltäytyä vallankumouksellisesta alotteellisuudesta taistelujen kehittämisessä, vaan samanaikaisesti meidän täytyy, sitä mukaa

kuin yhteisrintama lujittuu ja laajenee, kaikella tavalla laajentaa yhteisrintamalle esittämiämme vaatimuksia, täytyy esittää sille vaatimuksia taistelun yhä voimakkaammasta kärjistämisestä. Vain täten meidän onnistuu jouduttaa sosialidemokratian differentioitumisprosessia — jouduttaa niiden sosialidemokraattien luopumista yhteisrintamasta, jotka eivät voi eivätkä tahdo luopua yhteistoimintapolitiikastaan porvariston kanssa, ja kiinteämmin lähentää meihin sosialidemokraattisten työläisten enemmistöä ja niitä sosialidemokraattisia järjestöjä, taikka niitä sosialidemokraattisia toimitsijoita, jotka ovat valmiit taistelemaan kanssamme loppuun asti.

NKP(b):n XV puoluekokouksessa tov. Stalin sanoi:

„Vasta silloin, jolloin esserräin ja menshevikkien pikkuporvarilliset puolueet, olivat lopullisesti häväisseet itsensä vallankumouksen peruskysymyksissä, vasta silloin, kun joukot alkoivat varmistautua politiikkamme oikeellisuudesta, vasta silloin me johdimme joukot kapinaan... Juuri tässä ovat yhteisrintama-aatteen juuret. Yhteisrintamataktiikan otti Lenin käytäntöön vain sitä varten, että helpoitettaisiin työväenluokan miljoonaisten joukkojen, jotka olivat sosialidemokraattisen sovittelutoiminnan ennakkoluulojen saastuttamia, siirtymistä kommunismin puolelle." (Harv. meidän — Toim.).

Yhteisrintama ei meille ole manööveri. Me helpoitamme sosialidemokraattisten joukkojen siirtymistä kommunismin puolelle siten, että osoitamme niille teoissa, yhteisrintaman käytännössä, että vain me johdonmukaisesti taistelemme fasismia vastaan, pääoman hyökkäystä ja sodanvaaraa vastaan. Mutta yhteisrintaman päätarkoitusta me emme salaa.

Yhteisrintaman päätarkoituksena on helpoittaa sosialidemokraattisten joukkojen siirtymistä kommunismin puolelle neuvostovallan valloittamiseksi. Se on ollut ja on nyt uuden yhteisrintamataktiikan aikanakin perussuuntauksemme.

Sen mukaisesti täytyy sovittaa, sen alaiseksi täytyy alistaa uusi yhteisrintamataktiikkamme.

Mitkä ovat tällä hetkellä muuttuneita uusia olosuhteita vastaavat välttämättömät muutokset yhteisrintamataktiikassa? Tässä meidän on merkittävä kolme kohtaa.

1. Kuten on tunnettua, asetettiin Kominternin VI kongressin aattona, Kominternin TpK:n XI täysi-istunnossa tunnus „luokka luokkaa vastaan". Tuo tunnus ei tietenkään merkinnyt eikä merkitse sitä, että porvarisluokkaa vastaan tulee asettaa vain yksi luokka — — proletariaatti — ilman liittolaisia. Tuo tunnus vain terästi taistelua sovittelijoita vastaan. Tunnus „luokka luokkaa vastaan" asetettiin aluksi Ranskan ja Englannin kommunististen puolueiden tehtäviin sovellutettuna, Kominternin TpK:n IX täysi-istunnon esittämän näiden puolueiden vaalitaktiikan muuttamisen yhteydessä (työväenpuolueen ehdokkaita vastaan esiintyminen omalla vaalilistalla Englannissa, omien ehdokkaiden asettaminen sosialistien vastapainoksi toisessa vaaliasteessa Ranskassa). Mutta olisi karkea virhe olettaa, että pääasia tunnuksessa „luokka luokkaa vastaan" on vaalitaktiikan muutoksessa. Näin tulkitsee tätä tunnusta tällä hetkellä luopuri Dorriot ja tällä perustalla hän väittää, että me nyt, uudestaan muutettuamme vaalitaktiikkaamme Ranskassa, olemme muka samalla vaieten luopuneet tunnuksesta „luokka luokkaa vastaan". Mutta tuo tunnuksen „luokka luokkaa vastaan" merkitsemä yleinen linja sisältyy sen korostamiseen, että „me olemme työväenluokan ainoa todellinen puolue", että „puolueen täytyy oikein yhdistää kaikki taistelun muodot ja metoodit, kiinnittäen päähuomio työväenluokan joukkotaistelun johtamiseen". Työväenluokan joukkotaistelua me emme voineet johtaa „ottamatta taistelun terävöittämisen suuntaa sosialidemokratiaa vastaan", jolla siihen aikaan oli voimia asettaa ja se asettikin eteemme valtavia esteitä joukkotaistelun kehittämisessä.

Komintern ymmärsi siihen aikaan

tunnuslauseella „luokka luokkaa vastaan“, että taistelua varten vihollistamme — porvaristoa vastaan on ennen kaikkea välttämätöntä terästää taistelua sosialidemokratiaa ja reformististen ammattiliittojen johtoa vastaan. Tämä johtui silloisesta tilanteesta, siitä, että siihen aikaan tapahtui erikoisen nopeasti sosialidemokratian johtamien työväenjärjestöjen huippujen yhteensulautumisprosessi valtiokoneiston ja työnantajajärjestöjen kanssa, siitä, että johtava sosialidemokraattinen puolue (Saksan) oli silloin vielä hallituksessa ja muut sosialidemokraattiset puolueet joko ottivat osaa porvarilliseen hallitukseen taikka olivat hallitusehdokkaina, siitä, että sisäiset erimielisyydet eivät silloin vielä olleet horjuttaneet ja jäytäneet tuota porvariston yhteiskunnallista päätukea, — kaikesta tästä oli seurauksena, että meidän täytyi ennen kaikkea horjuttaa tuo tuki saadaksemme mahdollisuuden kehittää joukkotaistelua. Työläiset arvioivat siihen aikaan oikein tunnuksen „luokka luokkaa vastaan“. Ja tämän vuoksi oli suurta menestystä parlamenttivaaleissa Ranskassa v. 1928, jolloin me ensi kerran käytännössä sovellutimme tätä tunnusta. Näissä vaaleissa me saimme 1.069.000 ääntä (20% enemmän kuin v. 1924). Näissä vaaleissa erikoisesti kasvoi puolueemme vaikutus teollisuuspiireissä, puolueemme muuttui voimakkaimmaksi puolueeksi Pariisin työläispiireissä ja sen esikaupungeissa. Silloin siirtyi 10.000 työläistä sosialistien leiristä meidän puolellemme.

Tämän jälkeen on tilanne suuresti muuttunut. Sosialidemokratia potee nyt kriisiä, ja muutamissa maissa (Saksa ja Itävalta) se on hajonnut ja vararikkoutunut laajojen joukkojen silmien edessä. Fasismi on samanaikaisesti suuresti kasvanut ja edelleen kasvaa. Sen mukana kulkee laajoja pikkuporvarillisia joukkoja ja eräitä deklassioituneita työläiskerroksia. Se on anastanut joukossa maita valtiokoneiston, jota se käyttää työläisten terrorisoimiseksi. Samanaikaisesti on muuttunut mieliala myös työväenluokan ja varsinkin niiden kerrosten keskuudessa, jotka aikaisemmin kulkivat ja nyt vielä kulkevat sosialidemokratian mukana. Laajoissa sosialidemokraattisissa ja puolueettomissa työläiskerroksissa kasvaa pyrkimys yhteisrintamaan kommunistien kanssa taistelua varten fasismia vastaan, taikka pyrkimys kommunismiin. Näissä oloissa on tunnuslause „luokka luokkaa vastaan“ vielä nytkin oikea, samoin kuin nytkin vihollisemme on porvaristo ja tarkoituksenamme on joukkotaistelun kehittäminen porvaristoa vastaan. Mutta meidän on nyt paljon helpompi kehittää joukkotaistelua, sovelluttaen laajasti yhteisrintamataktiikkaa. Sen yhteydessä meidän on nyt, heikentämättä taistelua, muutettava taistelumuodot sosialidemokratiaa vastaan. Meidän tulee nyt mobilisoida kaikki fasisminvastaiset voimat taisteluun fasismia vastaan, — torjuaksemme fasismin hyökkäyksen, irroittaaksemme fasismin mukana kulkevat joukot, — asettaen päämääräksemme fasismin täydellisen tuhoamisen, mikä voidaan saavuttaa vain siten, että proletaarinen vallankumous voittaa ja pystytetään proletariaatin diktatuuri. Sosialidemokratian vaikutuksen joukkoihin me voimme parhaiten hävittää yhteisrintamataktiikan onnistuneella ja oikealla toteuttamisella taistelussa fasismia (ja sotaa) vastaan, tässä taisteluprosessissa ja taisteluprosessissa fasismin kokonaan tuhoamiseksi ja proletaarisen vallankumouksen voittoon viemiseksi, jota me missään tapauksessa emme onnistu suorittamaan yhteisrintamassa sosialidemokraattisten sovittelijapuolueiden kanssa, vaan ilman niitä ja niitä vastaan, vaikkakin yhdessä sosialidemokraattisten työläisten tietoisten kerrosten kanssa, sosialidemokraattisten järjestöjen ja sosialidemokraattisten toimitsijain erään osan kanssa, jotka me onnistumme vetämään vallankumoukselliseen taisteluun porvaristoa vastaan. Kaikkeen tähän sisältyy nyt tunnuksen „luokka luokkaa vastaan“ toteuttaminen.

2. Aikaisemmin, Kominternin VI kongressin aikana, yhteisrintamatak-

tiikka ilmeni siinä, että meidän, soveltuttaessamme tätä taktiikkaa taistelun kehittämiseksi porvaristoa vastaan ja joukkojen mobilisoimiseksi tähän taisteluun, tuli kohdaten jo ensi askeleilla päättävää vastarintaa sosialidemokratian taholta, jonka mukana kulki työväenluokan enemmistö, alkaa armoton sosialidemokratian paljastaminen. Nyt myös paljastamme sosialidemokratian sovittelupolitiikan. Mutta ottaen huomioon sosialidemokratian kriisin, sosialidemokraattisten työläisten voimakkaan pyrkimyksen yhteisrintamaan kanssamme, me nyt voimme ja meidän täytyy yhteisrintamataktiikan avulla viipymättä mobilisoida laajat joukot, paljastaen sosialidemokratian kaikkein parhaiten jo taisteluprosessissa. Se merkitsee, että meidän täytyy toteuttaa yteisrintamataktiikkaa sillä tavalla, että sosialidemokraattiset työläiset eivät millään muotoa voisi pitää sitä manööverinä meidän taholtamme, jota se todellisuudessa ei olekaan.

3. Kominternin VI kongressi kehoitti „päättävästi siirtämään painopisteen yhteisrintamaan alhaalta käsin". Tämä ei periaatteellisesti poistanut mahdollisuutta samanaikaisesti sovelluttaa yhteisrintamaa myös ylhäältä. Mutta silloin, Kominternin VI kongressin aikana, ei ollut välttämättömiä edellytyksiä yhteisrintamataktiikan sovelluttamiselle ylhäältä käsin. Nytkään me emme, myös säilyttäen painopisteen yhteisrintamaan alhaalta käsin, voi kieltäytyä yhdistämästä toisiinsa tai yrityksistä yhdistää toisiinsa yhteisrintamataktiikkaa alhaalta käsin yhteisrintamataktiikkaan ylhäältä, kun se voidaan saavuttaa ilman periaatteellisia myönnytyksiä kaikkine tästä johtuvine muutoksineen sosialidemokraattien arvostelemisen tavoissa, edelleen jatkaen itse arvostelua. Meidän täytyy näin tehdä, sillä tuon ajan jälkeen ovat olot suuresti muuttuneet. VI kongressin aikana ei ollut mahdollisuutta ottaa edes laskelmissa huomioon sitä, että meidän onnistuu pakottaa nuo tai nämä sosialidemokraattiset puolueet taikka edes sosialidemokraattisia puoluejärjestöjä tai edes niitä tai näitä huomattavia sosialidemokraattisia toimitsijoita liittymään vaikkapa rajoitettuun yhteisrintamaan kommunistien kanssa, ja tämä vaikeutti pääsyämme sosialidemokraattisiin joukkoihin. Mutta nyt työläisjoukkojen oppositiopainostus alhaalta käsin sosialdemokraattisiin puolueisiin on niin paljon voimistunut ja sosialidemokraattisten johtajain pelko hillittömän fasistiterrorin edessä on jopa niin suuri, että sosialidemokraattisten puolueiden tai järjestöjen ei ole ainoastaan pakko tehdä vasemmistomanööverejä tavattomassa mitassa, vaan huomattavain sosialidemokraattisten puolueiden, kieltäytymättä yhteistoiminnasta porvariston kanssa, on pakko solmia yhteisrintamasopimuksia kommunistien kanssa taistelussa fasismia ja sotaa vastaan, ja eräät sosialidemokraattiset järjestöt ja huomattavat sosialidemokraattiset toimitsijat ovat vieläpä valmiit siirtymään ja jo siirtyvät kommunistien leiriin.

Uusi tilanne on nyt sellainen, että meidän täytyy rohkeasti käydä käsiksi yhteisrintamataktiikan laajentamiseen, jos tahdomme käyttää hyväksemme edullista objektiivista tilannetta laajojen sosialidemokraattisten työläiskerrosten, jotka vielä tänään eivät ole valmiit tulemaan kommunisteiksi, saamiseksi mukaan taisteluumme, jos me tahdomme käyttää hyväksemme edullista tilannetta työväenluokan enemmistön valloittamiseksi, kaikkien fasismivastaisten voimien yhteenliittämiseksi, laajojen joukkojen mobilisoimiseksi taisteluun fasismia ja sodanvaaraa vastaan, näiden joukkojen viemiseksi läheneviin ratkaiseviin taisteluihin vallasta, neuvostovallan puolesta.

Liityykö tähän uuteen yhteisrintamataktiikan laajempaan sovelluttamiseen vaaroja? Ehdottomasti liittyy. Me emme saa unohtaa, että joskin sosialidemokraattinen puolue kokonaisuudessaan, sosialidemokraattinen puolue sellaisenaan

on suostunut taikka huomenna suostuu solmiamaan yhteisrintamasopimuksen kommunistisen puolueen kanssa, niin päämäärät, elleivät lähimmät niin kaukaisemmat, joihin se pyrkii ja joihin me pyrimme, ovat periaatteellisesti erilaisia, keskenään sovittamattomia. Solmitessaan yhteisrintamasopimuksen meidän kanssamme taistelua varten fasismia vastaan on sen lopullisena päämääränä porvarillisen demokratian palauttaminen taikka lujittaminen, komennon, joka on eräs porvariston diktatuurin muodoista. Meillä taas solmitessamme sellaisen sopimuksen ja ollen valmiita kaikella tarmolla taistelemaan työläisten kaikkein pienimpienkin demokraattisten oikeuksien suojelemiseksi ja palauttamiseksi, kaikkein pienimpienkin työläisten taloudellisten vaatimusten puolustamiseksi, on lopullisena päämääränä porvariston herruuden kaikkien muotojen hävittäminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen.

Ottaen huomioon tuon lopullisten päämäärien vastakohtaisuuden ja siitä johtuvat periaatteelliset eroavaisuudet taktiikassa ja organisatiossa, sosialistiset puolueet voivat käyttää yhteisrintamasopimusta meidän kanssamme meitä vastaan heikentääkseen taisteluamme porvaristoa vastaan. Ja on tunnustettava, että ne joissakin paikoin jo tekevät tätä eivätkä ilman menestystä.

Meidän on nyt toteutettava yhteisrintamataktiikkaa rohkeasti. Mutta välttyäksemme tuohon taktiikkaan liittyvältä vaaralta me emme saa sovelluttaessamme tätä taktiikkaa, hetkeksikään kadottaa vallankumouksellista perspektiiviä; meidän on tiukasti kytkettävä tuo taktiikka strategiseen tehtäväämme — työväenluokan enemmistön valloittamisen tehtävään välitöntä taistelua varten vallasta, neuvostovallasta; meidän on tuo taktiikka alistettava strategisen tehtävämme alaiseksi unohtamatta hetkeksikään viimemainittua.

Tämä merkitsee käytännössä sitä, että me emme saa yhteisrintamataktiikkaa toteuttaessamme kätkeä puolueen kasvoja, että emme saa sopimuksen vuoksi sitoa itseämme joukkolakkotaistelujen läpiviemisessä, että emme saa rajottaa toimintaamme sopimuksen puitteisiin, että emme saa vaikeuttaa joukkojen itsenäisen johtamisen mahdollisuutta. Se merkitsee, että me, solmitessamme sopimuksia sosialidemokraattisten puolueiden kanssa ja tehdessämme näiden sopimuksien takia sellaisia myönnytyksiä kuin kieltäytyminen keskinäisistä hyökkäilyistä siellä, missä käymme yhteistä taistelua, emme saa, täyttäen rehellisesti tätä sitoumusta, kieltäytyä päättävästä säälimättömästä arvostelusta, kun tuota sopimusta rikotaan tai sen noudattamista saboteerataan; emme saa myöskään kieltäytyä arvostelusta, joka muodoltaan ei saa olla sellaista, että se provosoisi sopimuksen rikkomiseen, arvostelusta, joka tähtää yhteisrintamataistelun tehtävien laajentamiseen; järjestäen taistelua alhaaltapäin emme saa kieltäytyä sopimuksen liian ahtaiden puitteiden murtamisesta; emme saa kieltäytyä — uusien jäsenten värväämiseksi puolueeseen, vaikutuksemme laajentamiseksi joukoissa ja niiden taistelun johtamista varten — ohjelmamme propageeraamisesta eikä myöskään niiden, joiden kanssa olemme sopimuksen solminneet, ohjelman, strategian ja taktiikan rauhallisesta, rehellisestä, selvästä ja periaatteellisesta arvostelusta.

Ammattiliittotaktiikan alalla meidän on kaikin tavoin kehoitettava työhön reformistisissa ammattiliitoissa ja taisteltava ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta. Mutta meidän on samalla vaadittava, siellä, missä on kysymys meidän ja reformististen ammatillisten järjestöjen yhdistämisestä, että tämä yhtyminen rakentuu luokkataisteluohjelman pohjalle ja demokraattisille perusteille, s.o. toimikuntien valinnan, suhteellisen edustuksen ja arvosteluvapauden pohjalle. Meidän on taisteltava ammatillisten järjestöjemme reformistisiin järjestöihin liuentamisvaatimusta vastaan, meidän on taisteltava sitä vaatimusta vastaan, että ammattiliittojen on, koska ne ovat puolueetto-

mia, luovuttava poliittisesta taistelusta. Tämän vaatimuksen vastapainoksi meidän on esitettävä vaatimus ammattiliittojen muuttamisesta taisteleviksi luokkajärjestöiksi, jotka kaikin voimin tukevat työväenluokan poliittista taistelua porvaristoa vastaan, fasismia vastaan, sotaa vastaan j. n. e.

*

Kominternin VI kongressi totesi, että päävaara kommunistisissa puolueissa on oikeistovaara, kieltämättä tällöin kuitenkaan sitä, että on myös „vasemmisto"-virheitä ja että on välttämätöntä taistella niitä vastaan. Kominternin VI kongressin jälkeen ovat myös Kominternin TpK:n X ja XII täysi-istunnot todenneet sen, että nykyisellä etapilla oikeistovaara on opportunistinen päävaara.

Miten nyt on kysymys päävaarasta? Kominternin VI kongressin jälkeisellä kaudella on oikeistovaara ollut päävaara sentähden, että tämä kausi on ollut kapitalistisen vakaantumisen romahtamisen ja lopun, vallankumouksellisen kriisin kypsymisen, vallankumouksien ja sotien toisen jakson lähentymisen kautta, sentähden, että tämä aika on ollut valmistautumisen kautta lähestyviin vallankumouksellisiin taisteluihin, jotka vaativat proletariaatilta ja sen kommunistiselta etujoukolta mitä suurinta itseuhrautuvaisuutta ja mitä suurinta lujuutta välttyäkseen hajoittavilta sosialidemokraattisilta vaikutuksilta. VII kongressi tulee jo käsittelemään sen kauden kysymyksiä, jolloin ei ainoastaan tapahdu valmistautuminen ratkaiseviin taisteluihin, vaan sarjassa maita kehkeytyvät jo itse taistelut.

Tov. Stalin sanoi jo joulukuussa v. 1928 Kominternin TpK:n puhemiehistön istunnossa, jolloin hän suuntasi tulen oikeisto-opportunismia vastaan Kominternissa:

„Ken ei tahdo toistaa v. 1923 virheitä, sen on herätettävä kommunisteissa aate ja kutsuttava heitä kulkemaan eteenpäin, sen on valmistettava joukkoja lähestyviä taisteluja varten, sen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, etteivät kommunistiset puolueet laahaisi tapahtumain perässä ja ettei työväenluokkaa äkkiarvaamatta yllätettäisi».

Sotien ja vallankumouksien uuden jakson aattona on paikallaan muistuttaa mieliin Marxin XVIII brumairessa kirjoittamat mainiot sanat:

„... proletaariset vallankumoukset... alinomaa arvostelevat itseään, keskeytyvät tuon tuostakin omassa kulussaan, palaavat takaisin siihen, mikä näyttää jo tehdyltä, alkaakseen vielä kerran alusta... perääntyvät yhä uudestaan ja uudestaan omien päämääriensä määrittelemättömän valtavuuden edessä, kunnes on muodostunut tilanne, joka katkaisee kaikki perääntymisen tiet, kunnes itse olosuhteet huutavat: „Hic Rhodus, his salta!" („Nyt näytä, mihin pystyt!")".

Kas tuo „perääntymisen" vaara „omien päämäärien määrittelemättömän valtavuuden edessä" ja vaara, että kommunistiset puolueet laahaavat tapahtumain perässä ja työväenluokka yllätetään äkkiarvaamatta, — siinä nyt päävaara.

Mutta se tosiasia, että oikeistovaara on nykykaudelle kokonaisuudessaan päävaara, ei missään tapauksessa poista meiltä velvollisuutta taistella kahdella rintamalla, muistaen, että se vaara, jota vastaan olemme lakanneet taistelemasta, voi kasvaa päävaaraksi. Tällä hetkellä on erikoisen välttämätöntä osoittaa mitä suurinta valppautta niihin vaaroihin nähden, jotka ovat syntyneet ja tulevat syntymään sen yhteydessä, että on välttämätöntä laajasti soveltaa yhteisrintamataktiikkaa. Laajentaaksemme yhteisrintamataktiikan käytäntöönottoa on siellä täällä pitänyt ja vielä parhaillaan ja vastaisuudessa pitää voittaa hyvin voimakas „vasemmisto"-lahkolainen sulkeutuneisuus (joka aina ja kaikkialla, sitä ei saa unohtaa, kytkeytyy oikeisto-opportunistiseen passiivisuuteen). Me esim. tiedämme, miten voimakas puolueissamme on ollut reformistisissa ammattiliitoissa suoritettavan työn halveksuminen, mikä on johtunut „vasemmisto"-lahkolaisuudesta (mutta vielä enemmän passiivisuudesta, siitä, että vaikeuksien edessä on jätetty bolshevistisesti suorittamatta työ reformistisissa ammattiliitoissa). Me tiedämme, miten voimakkaasti on halveksittu työtä fasistisissa joukkojärjestöissä, miten suuresti esim. siitä on kärsinyt mo-

nien vuosien aikana puolueemme Italiassa ja miten tämä suuri laiminlyönti irroitti sen joukoista, laiminlyönti, joka osaksi johtui „vasemmisto"-lahkolaisista jätteistä (mutta huomattavasti suuremmassa määrin fasismin voimien oikeisto-opportunistisesta yliarvioinnista, proletariaatin voimien aliarvioinnista, „huippujen kriisin" passiivisesta odottelemisesta, asennoitumisesta itsevirtaukseen). Tiedämme, että Italian kommunistisen puolueen johto teki äskettäin räikeän „vasemmisto"-lahkolaisen virheen (jonka se muuten nopeasti korjasi) ottaessaan boikottiasenteen väestön militarisoimislakiin nähden. Edelleen tiedämme, miten vaikeata saksalaisille tovereille oli fasistisen diktatuurin pystyttämisen jälkeen avata ovet sosialidemokraattisille työläisille, jotka olivat valmiit liittymään puolueeseen, peläten, että sosialidemokraattisten työläisten valtava tulva, kaatereittemme lukumäärän fasistisen terrorin vuoksi vähetessä muuttaa järjestöjemme olemuksen. Perinnäistapojen ja tottumuksien mukaisesti toverimme eivät ottaneet huomioon sitä, että sosialidemokraattiset työläiset, jotka olivat valmiit tulemaan kanssamme fasistisen terrorin oloissa, jo huomattavasti erosivat entisistä sosialidemokraattisista työläisistä, että niistä voi kasvattaa paljon nopeammin hyviä kommunisteja kun ne ovat vaikutuksemme alaisia. Tiedämme, että Saksan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattaja teki äskettäin „vasemmisto"-lahkolaisen virheen yhteisrintamataktiikassa. Myös tiedämme, miten vaikeata on ollut ja on vieläkin luopua mielipiteestä, että jokainen sosialidemokraattinen toimitsija, joka puhuu vasemmistolaisesti, tekee tämän yksinomaan demagoogisissa tarkoituksissa, „vasemmisto"-manööveritarkoituksessa, tiedämme miten vaikeata on ollut ja miten vaikeata on osaksi vieläkin saada itselleen selväksi, että nyt on tehtävä ero „vasemmistolaisten" sosialidemokraattisten toimitsijain lainausmerkeissä ja vasemmistolaisten välillä ilman lainausmerkkejä. Tiedämme, miten vaikeata on ollut ja miten vaikeata on osaksi vieläkin omaksua ajatus, että pelkillä kovilla sanoilla, kuten esim. „sosialifasisti" ja „sosialipetturi", ei vielä hävitetä sosialidemokratian vaikutusta ja että nykyisissä oloissa on tärkeämpää kuin tämä osoittaa kokemuksen pohjalla, käytännöllisessä taistelussa, että sosialidemokratia pettää työväenluokan asian. Kaikki tällaiset mielipiteet ja tottumukset muodostavat nykyaikana „vasemmisto"-lahkolaisen vaaran ja siksi yksityisissä sektioissa on usein täytynyt ja täytyy, murtaaksemme jään, raivataksemme tien laajaan yhteisrintamataktiikkaan, suunnata voimakas ja toisinaan myös päätuli vasemmalle.

Sitä mukaan kuin otetaan käytäntöön yhteisrintamataktiikka ja aletaan sitä sovelluttaa, kasvaa, ellei ole selvää suuntausta, oikeistovaara, yhteisrintamataktiikan irtaantumisen vaara strategisista tehtävistämme, josta eivät meidän kustannuksellamme hyödy ainoastaan sosialistiset puolueet, vaan joka jopa voimakkaasti edistää yhteisrintamataktiikan huonoon valoon joutumista yleensä vallankumouksellisten työläisten silmissä. Oikeistovaara voi lisääntyä samalla, kun laajennetaan sopimusten solmiamista sosialidemokraattisten puolueiden ja näiden puolueiden järjestöjen kanssa, ellemme terästä valppauttamme. Oikeistovaaran uhka on meille sitä suurempi sentähden, että toisaalta sosialidemokraattiset puolueet, huolimatta sosialidemokratian kriisistä, sarjassa maita vielä lisäävät vaikutustaan, ja toisaalta sosialidemokratia myös turvautuu joukossa maita „vasemmisto"-manöövereihin sellaisessa laajuudessa, jota se aikaisemmin ei ole tehnyt, ja myös sentähden että se tosiasia, että solmimme sopimuksia sosialidemokraattisten puolueiden kanssa, pyyhkii laajojen joukkojen silmissä pois rajan meidän ja sosialidemokraattien välillä — rajan, jota meidän sitä enemmän on korostettava. Niissä maissa, missä sosialidemokratia on painettu maan alle ja murskattu ja missä joukot ovat siitä eronneet, nuo joukot eivät ole vielä tulleet mukaamme eivätkä tule, ellemme me kykene varmistamaan niitä siitä,

että sosialidemokratian vararikko ei ole mikään satunnainen ilmiö, vaan johtuu sen politiikan perusteista. Meidän on vielä todistettava sosialidemoraattisille joukoille, että me kykenemme paremmin puolustamaan niiden etuja kuin sosialidemokraattiset puolueet. Mutta me voimme paljon pienemmässä määrin kuin sosialidemokratia, koska meillä ei ole niin rikkaita avustuskassoja ja hyvin palkattuja toimia, kuin sosialidemokratialla oli aikaisemmin, auttaa puolueen ja ammattiliittojen jäseniä. Me voimme puolustaa joukkojen etuja vain kehittämällä niiden taistelua. Meidän on sentähden perin vaikea todistaa etevämmyyttämme sosialidemokratiaan ja reformisteihin nähden, jos me, solmitessamme yhteisrintamasopimuksia sosialistien kanssa, sidomme kätemme itsenäiseen taisteluun nähden ja rajoitumme vain kokouksien pitämiseen, kuten siellä täällä tehdään.

Oikeistovaara ilmenee nyt mitä erilaisimmissa muodoissa. Me olemme ylempänä viitanneet eräisiin muotoihin puhuessamme siitä, minkälaisiin myönnytyksiin me periaatteellisesti emme voi suostua (mutta joihin toverimme siellä täällä suostuvat). Oikeistovaara ilmenee m.m. myös maailman vallankumouksellisen kriisin lähenemisen kieltämisenä ja vihollisen luokkavoimien liioittelussa sekä omien voimien aliarvioimisessa. Fasistisissa maissa oikeistovaara ilmenee siinä, että me, ryhdyttyämme vihdoinkin käyttämään hyväksemme laillisia mahdollisuuksia, lyömme laimin laillisuuden horjuttamistehtävän. Vähää ennen yleislakkoa ja kapinaa ilmeni oikeistovaara puolueessamme Espanjassa hyvin selvästi siinä, että toverimme eivät kehittäessään taloudellisia joukkotaisteluja kytkeneet (vallankumouksen tilanteessa!!) taloudellisia vaatimuksia taistelutunnuksiin vallasta, kun taas sosialistit samaan aikaan ajankohdan tehtävien painostamina eivät ainoastaan puhuneet, vaan vieläpä pitivät suurta ääntä näistä tunnuksista.

Päästäkseen sopimukseen Ranskan sosialistisen puolueen kanssa ranskalaisten toveriemme oli pakko tehdä koko joukon myönnytyksiä, eikä tietysti vain yksipuolisia. Sopimus on antanut myönteisiä tuloksia, jota osoittavat maakuntavaalit Ranskassa, joissa meillä oli suurempi menestys kuin sosialisteilla. Mutta ranskalaiset toverimme ovat toisinaan sosialistien painostamina tulkinneet väärin sopimusehtoja, eivät ole riittävästi esittäneet joukoille sitä, mikä meidät periaatteellisesti erottaa sosialisteista, eivät ole valmistelleet eivätkä itsenäisesti johtaneet lakkoja sen jälkeen, kun sosialistit ovat kieltäytyneet hyväksymästä lakkoja sopimusehdoiksi. Tämä pitää vieläkin enemmän paikkansa Belgian sosialistisen nuorisoliiton sopimukseen nähden kommunistisen nuorisoliiton kanssa, jota solmittaessa toverimme tekivät mitä suurimpia opportunistisia virheitä.

Myös Puolan kommunistisen puolueen, joka on terästynyt taistelussa oikeisto-opportunismia vastaan, edustajat tekivät neuvotteluissa Bundin edustajien kanssa yhteisrintamaehdoissa oikeisto-opportunistisen virheen (jonka KK viipymättä korjasi) siinä, että tunnustivat Bundin proletariaatin luokkapuolueeksi. Tshekko-Slovakian kommunistisessa puolueessa tehtiin yhteisrintamataktiikan yhteydessä sarja pahoja opportunistisia virheitä (vanhan opportunistisen tunnuksen kokoomushallituksen muodostamisesta, johon kuuluu kommunisteja ja sosialidemokraatteja, elvyttäminen ynnä sarja muita virheitä).

Oikeistovaara on päävaara koko nykykaudella. Se ei merkitse sitä, etteikö siellä täällä olisi pitänyt ja pidä kaikella voimalla taistella „vasemmisto"-lahkolaisia uklooneja vastaan, missä niitä syntyy.

Kaikkia VII kongressissa esillä olevia kysymyksiä on Kominternin TpK:n puhemiehistön päätöksen mukaisesti kongressiin mennessä laajasti ja kaikinpuolisesti käsiteltävä sektsioittemme aikakauslehdissä ja kommunistisessa lehdistössä. Tämän artikkelin tehtävänä on vain pohjan antaminen tälle käsittelylle.

„Ernst Thälmann"

TÄLLÄ nimellä on "Kirjan" kustantamana julkaistu Mihail Ljasin kirjoittaman kirjan suomenkielinen laitos tov. M. Steinin suomentamana. Tämä kirja kertoo Saksan kommunistisen puolueen johtajan ja Kommunistisen internationalen erään kyvykkäimmän työntekijän ja taistelijan, tov. Ernst Thälmannin, elämänvaiheista ja taistelusta työväenluokan vapautumisen puolesta. Se kertoo siitä, kuinka tämä jokaiselle esimerkillinen vallankumousmies, yksinkertainen hampurilainen proletaari kasvaa ankaran luokkataistelun tulessa, leppymättömässä taistelussa porvaristoa vastaan työväenluokan vapautumisen puolesta Saksan vallankumouksellisen proletariaatin johtajaksi. Se kertoo, kuinka hän saksalaisten proletaarien johdossa loppuun saakka uskollisena proletariaatin diktatuurin aatteelle rakentaa Saksan kommunistista puoluetta marxismin-leninismin teorian ja käytännön perustalle, taistellen säälimättömästi kaikkia oikeisto- ja "vasemmisto" virtauksia vastaan. Se kertoo, kuinka hänen johdollaan Saksan kommunistisesta puolueesta kehittyy ja kasvaa eräs Kommunistisen internationalen mahtavimpia ja voimakkaimpia puolueita. Ja se kertoo siitä, kuinka hän monien muiden Saksan kommunistisen puolueen parhaimpien poikien mukana fasismin valtaannoustua Saksassa joutui — maalisk. 3 p:nä v. 1933 — fasististen pyöveleiden kynsiin, jotka ovat häntä siitä lähtien kiduttaneet ja pieksäneet, valmistaen luokkakostoa, tämän sankarillisen taistelijan tuhoamista.

Kansainvälisen proletariaatin taistelu tov. Ernst Thälmannin vapauttamisen puolesta on toistaiseksi estänyt Saksan fasisteja toteuttamasta murha-aikeitaan. Tov. Thälmann on kuitenkin vielä fasistien kynsissä ja voi hänet pelastaa vain kansainvälisen proletariaatin joukkovoima. Siksipä nyt kyseessäolevalla kirjalla onkin hyvin suuri merkitys suomenkielisten työläisten ja kollektivistien taistelun voimistamiselle Thälmannin ja kaikkien muiden poliittisten vankien vapauttamisen puolesta.

Kirjalla on suuri merkitys myöskin uusien, nuorien voimien kasvattamiselle vallankumouksen ja sosialistisen rakennustyön rintamaan. Kysymyksessäolevan kirjan alkulauseessa tov. Dimitrov kirjoittaakin, "Huomattujen proletaaristen vallankumouksellisten elämän ja toiminnan tutkimisella on suunnaton merkitys työtätekevän nuorison kasvattamisessa. Huomattujen vallankumoustaistelijoiden esimerkistä oppii kasvava polvi, miten on tehtävä työtä ja taisteltava työväenluokan asian puolesta, mitä esimerkkejä on noudatettava, mitä heikkouksia ja virheitä on välttämätön varoa ja välttää. Proletaaristen taistelijoiden sankarien ja johtajien kokemuksista ammentaa nuoriso uusia voimia vaikeuksien ja vaarojen voittamiseksi oman kehityksensä tiellä, ammentaa itselleen voiton uskoa."

Kirja ei anna yksinomaan kuvaa Thälmannista ja hänen taistelustaan, vaan luo lukijan eteen myöskin ne kysymykset ja tehtävät, joiden ratkaisemiseksi tällä hetkellä taistelee koko Saksan vallankumouksellinen työväestö. Kirja antaa pienoiskuvan Saksan kommunistisen puolueen historiasta.

Kirja Ernst Thälmannista on kirjoitettu mielenkiintoisesti. Se antaa elävän kuvan tov. Thälmannista ihmisenä, bolshevistisena taistelijana ja johtajana. Erikoisen onnistuneita ovat kirjan ensimäiset luvut, joissa kuvataan Thälmannin taistelun alkuvaiheita, mutta suurella mielenkiinnolla lukee myöskin kirjan loppuosan. Suomentaja, joitakin pieniä kankeuksia lukuunottamatta, on tehnyt tunnollista työtä. Eräästä seikasta lienee syytä huomauttaa. Sivulla 11 esiintyy kirjassa sana "marinismi", mikä tarkoittaa imperialististen valtain toimenpiteitä merisotavoimien lisäämiseksi herruuden saavuttamista varten merellä. Suomentaja on liittänyt k.o. sanaan oman selityksensä, sanoen sanan tarkoittavan "meri-imperialismia". Mielestäni ei tällainen selitys ole tarkka, vaan rajoittaa käsityksen imperialismista. Onnistuneempaa

olisi ollut selittää sanan merkitys laajemmin, useimmilla sanoilla.

Vaikkakaan kirja luonnollisesti ei anna aivan täydellistä kuvaa tämän suuren vallankumouksellisen monivaiheisesta ja taistelurikkaasta elämäkerrasta, on se kaikesta huolimatta erittäin arvokas ja suurimerkityksellinen, sillä se on ainakin suomenkielellä laatuaan ainoa tuote. Enemmän samanlaisia kuvauksia johtavien vallankumoustaistelijain elämästä! Olkoon tämä kirja myöskin kannustimena meille läheisen Toivo Antikaisen vapauttamistaisteluun Suomen fasistien kynsistä, kuin myöskin taisteluun kaikkien pääoman vankien vapauttamiseksi ja kaikkien työtätekevien internatsionalismin hengessä kasvattamiseksi.

V. V.

RASKAS TEOLLISUUS. Raskaan teollisuuden tuotannon kasvu koko tänä vuonna viime vuoteen verrattuna on edellytetty 19,6 %:ksi. I neljänneksellä kasvoi tuotanto 24,2 % viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna.

V. 1934 täytti koko raskas teollisuus I neljänneksellä vuosisuunnitelmastaan 22,7 %, mutta tänä vuonna 23,5 %. I neljänneksen suunnitelmasta täytettiin viime vuonna 91,8 %, tänä vuonna 97,6 %. Samalla kun tuotanto kasvoi yli 24 %:lla, työläisten lukumäärä raskaassa teollisuudessa lisääntyi vajaalla 10 %:lla.

I neljänneksen tulokset raskaan teollisuuden eri aloilla ovat seuraavat:

	Tuotannon lisääntyminen v. 1935 v. 1934 verrattuna (%:ssa)		Neljännesvuosisuunnitelman täyttäminen (%:ssa)	Vuosisuunnitelmasta täytetty (%)
	Vuosisuunnitelman mukaan	I nelj. lisääntynyt.		
Polttoaineet				
Kivihiili	19,7	+ 12,0	95,4	22,5
Siitä Donbas	13,3	+ 10,2	96,9	23,3
Nafta	18,2	— 1,1	88,0	20,1
Siitä Azneftj		+ 3,2	89,6	21,0
Musta metallurgia				
Valurauta	19,7	+ 28,3	95,3	22,9
Teräs	23,4	+ 32,9	99,7	23,9
Valssirauta.	22,0	+ 29,2	100,1	23,9
Värimetallurgia				
Vaski	33,2	+ 73,9	94,8	23,7
Sinkki.	66,1	+ 70,6	70,7	16,0
Aluminiumi	73,6	+ 143,7	92,9	20,6
Nikkeli	111,8	+ 160,3	63,4	11,3
Konerakennusteollisuus				
Kuorma-autot	26,9	+ 38,3	103,1	21,9
Matkustaja-autot		+ 3,2	106,3	25,6
Traktorit.	10,4	+ 28,7	100,9	27,5
Veturit.	29,8	+ 46,9	105,2	27,0
Tavaravaunut.	2,7 kert.	59,8	105,3	15,6
Kombainit	2,4 kert.	10 kert.	79,1	27,7
Peruskemia				
Rikkihappo	23,4	+ 41,1	98,7	24,5
Superfosfaatti	34,8	+ 31,4	110,1	28,8

Auto- ja traktoriteollisuus täytti suunnitelmansa ylittäen. Valmistettiin 16393 kuorma-autoa, 4359 matkustaja-autoa ja 26713 traktoria.

Menestyksellisesti päätti vuosineljänneksen myös veturi- ja vaunuteollisuus. Valmistettiin 401 veturia ja 13288 tavaravaunua.

Maatalouskoneiden valmistuksessa on suunnitelma useimmilla aloilla täytetty. Traktoriauroja on valmistettu 26240, traktorilla käytettäviä kylvökoneita lähes 5000, hevosauroja 28540, äkeitä 18914, kultivaattoreita 3000 ja hevosella käytettäviä kylvökoneita 11000.

Tyydyttävät ovat tulokset myös lannotusaineiden valmistuksen alalla. Superfosfaattia on valmistettu 281800 tonnia ja typpilannokkeita yli 78000 tonnia, vaikkeikaan viimemainittuun nähden tullut suunnitelma täytetyksi.

Mustan metallurgian alalla ovat erikoisen huomattavat terästeollisuuden saavutukset. Absoluuttisissa luvuissa on teräksen tuotanto miltei kohonnut valuraudan tasolle ja kasvun vauhtiin nähden on se sen, niinkuin taulukosta näkyy, sivuuttanut.

Vakavasti jää jälkeen polttoaineollisuus, varsinkin naftateollisuus, mikä on ainoa raskaan teollisuuden aloista, missä

tuotanto on laskenut vieläpä v. 1934 alkuun verrattuna.

Maan sähköasemat työskentelevät menestyksellisesti. Sähkövoiman tuotanto on lisääntynyt viime vuoden alkuun verrattuna miltei kolminkertaisesti.

*

PUUTAVARATEOLLISUUS. Puutavara-asiain kansankomissariaatin alainen teollisuus on ensi kerran koko olemassaolonsa aikana täyttänyt neljännesvuosisuunnitelmansa. I neljänneksen ajalla on valmistettu tuotteita 804990000 ruplan arvosta (vv. 1926—27 hinnoissa laskettuna), eli 14,6 % enemmän kuin samaan aikaan viime vuonna. I neljänneksen suunnitelma on täytetty koko puutavarateollisuudessa 101,3 ja vuosisuunnitelma 36,4 %:lla. Metsätöissä on I neljänneksen suunnitelma täytetty hakkuussa 93,2 ja ajossa 101,3 %:lla, sahateollisuudessa 103,2, paperiteollisuudessa 100,1, faneeriteollisuudessa 101,4 ja tulitikkuteollisuudessa 104,3 %:lla. Suunnitelma on jäänyt täyttämättä huonekaluteollisuudessa (suunnitelmasta täytetty 93,2 %) ja puukemiallisessa teollisuudessa (93,8 %).

*

KEVYT TEOLLISUUS. Maaliskuussa kevyen teollisuuden työskentely huomattavasti parantui. I neljänneksen suunnitelma tuli useimmilla aloilla ylittäen täytetyksi.

Puuvillatehtaat valmistivat I neljänneksen aikana 549329000 metriä kangasta (sitä paitsi valmistettiin kutomateollisuuden muiden alojen tehtaissa 10500000 metriä puuvillakangasta). Neljänneksen suunnitelma täytettiin 100,8 %:lla. Valmistettiin 14000000 metriä enemmän kangasta kuin I neljänneksellä v. 1934.

Villatehtaissa valmistettiin I neljänneksen ajalla 14135000 metriä villa- ja puolivillaisia kankaita — 103,4 % suunnitelmasta.

Silkkiteollisuuden alalla valmistettiin 7386000 metriä kangasta — 909000 metriä enemmän kuin I nelj. viime vuonna. Suunnitelma täytettiin 103,8 %:lla.

Trikootehtaat valmistivat 25640000 paria sukkia (40 % enemmän kuin viime vuoden I nelj.) 4705000 kpl. trikooalusvaatteita (lähes 2,5 kertaa enemmän) ja trikoisia päällysvaatteita 453000 kpl. (1/3 kertaa, enemmän). Sukkien tuotannon alalla suunnitelma täytettiin ja trikooalus- ja päällysvaatteiden alalla ylitettiin.

Jalkineita valmistettiin 9163.000 paria — 100,4 % suunnitelmasta ja 935000 paria enemmän kuin edellisellä neljänneksellä.

Pellavateollisuuden alalla jäi suunnitelma täyttämättä.

*

VALTION SUUNNITTELUKOMITEA. SNTL:n TpKK ja KKN ovat päättäneet tehdä SNTL:n valtion suunnittelukomitean nykyiseen rakenteeseen seuraavat muutokset:

SNTL:n valtion suunnittelukomitean (gosplan) puhemiehistö katsotaan likvidoiduksi.

SNTL:n valtion suunnittelukomitean puheenjohtajan johdolla toimiva valtion suunnittelukomissia uudestimuodostetaan. Siihen tulee 70 jäsentä, jotka SNTL:n KKN nimittää SNTL:n valtion suunnittelukomitean puheenjohtajan esityksestä Valtion suunnittelukomitean ja paikallisten suunnittelukomiteain johtavista työntekijöistä, sekä tieteen, kulttuurin ja tekniikan työntekijöistä, riippumatta heidän osallistumisestaan työhön eri laitoksissa ja virastoissa.

SNTL:n valtion suunnittelukomiteaan järjestetään:

a) synteettisen suunnittelun osastot (ja itsenäiset sektorit), jotka valmistavat yhtenäisen kansantaloussuunnitelman vastaavat osaset, valvovat suunnitelman noudattamista ja käsittelevät kansantalouden eri alojen väliset ja piirien väliset tärkeimmät probleemat sekä suunnittelun metodologiset probleemat (1. tuotannon osasto; 2. perusrakennustöiden osasto; 3. piirisuunnittelun osasto; 4. tarveainebalanssien ja tarveaineilla varustelun osasto; 5. finanssisuunnitelmaosasto).

b) osastot (ja itsenäiset sektorit), jotka suunnittelevat kansantalouden eri aloja ja valvovat suunnitelman täyttämistä näillä aloilla (1. polttoaine ja energeettisen teollisuuden; 2. vuori- ja metalliteollisuuden; 3. konerakennusteollisuuden, 4. kemiallisen teollisuuden; 5. puutavarateollisuuden; 6. kevyen teollisuuden; 7. ravintoaineteollisuuden; 8. paikallisen teollisuuden ja käsiteollisuusosuuskuntain; 9. maatalouden; 10. neuvostotilojen; 11. rautatielaitoksen; 12. vesiliikenteen; 13. tavaravaihdon; 14. ulkomaankaupan; 15. kulttuurin ja 16. asunto- ja kunnallistalouden osastot);

c) itsenäiset sektorit (1. puolustussektori; 2. työ- ja kaaderisektori; 3. rakennustarpeiden sektori; 4. auto- ja ilmailuliikenteen sektori; 5. tietoliikenteen suunnittelusektori; 6. terveydensuojelussektori ja 7. suunnittelukaaderien valmennussektori).

SNTL:n valtion suunnittelukomitean puheenjohtajan johdolla toimivat: suunnittelukomitean sihteeristö, hallinnollis-taloudellinen hallitus ja toimitus- ja kustannustoimisto.

SNTL:n valtion suunnittelukomitean alaisina ovat: valtion suunnittelukomitean yhteydessä toimivat kansantalouden luetteloinnin päähallitus ja taloudellisten tutkimusten instituutti sekä Neuvostoliiton suunnitteluakatemia ja Moskovan ja Leningradin suunnittelu-instituutit.

KATSAUKSIA KANSAINVÄLISIIN TAPAHTUMIIN

ITÄ-KIINAN RAUTATIE. Maalisk. 23 p:nä allekirjoitettiin Tokiossa sopimus Itä-Kiinan rautatien myynnistä. Asiaa koskevat neuvottelut, jotka alkoivat neuvostohallituksen alotteesta toukokuussa v. 1933 ja kestivät lähes kaksi vuotta, päättyivät siis vihdoinkin, käytyään monien raskaiden ja jännittyneiden vaiheiden kautta, menestykselliseen loppuun. Tyydytyksellä voidaan sanoa, että sopimus on neuvostohallituksen rauhanpolitiikan uusi voitto. Se merkitsee erään pulmallisimman, kaukaista itää koskevan probleeman ratkaisua ja on huomattava myönteinen ilmiö Neuvostoliiton-Japanin suhteiden kehityksessä. Eihän ole salaisuus, että Japanin imperialismin määrätyt ryhmittymät kaiken aikaa suunnittelivat aseellista esiintymistä ja rautatien valtaamista sekä koettivat alinomaan muuttaa tuon kysymyksen selkkausten aiheeksi Japanin ja Neuvostoliiton välillä.

Jo neuvottelujen aikana Tokiossa kuitenkin ymmärrettiin, että yhteenotosta Neuvostoliiton kanssa Japani ei hyötyisi mitään, mutta voisi sangen paljon menettää. Japanin hallitsevat piirit oivalsivat, että nykyisissä oloissa olisi erittäin vaarallista lähteä selkkauksiin Neuvostoliiton kanssa. Se pakoitti ne määrättyyn myöntyväisyyteen, ja niin tuli kysymys Itä-Kiinan rautatiestä lopulta ratkaistuksi kumpaakin puolta tyydyttävällä sopimuksella. Totta kyllä, siihen ei päästy ilman suurta kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä Neuvostoliiton taholta. Äsken mainitut Japanin imperialismin ryhmittymät koettivat kaikin tavoin estää asian rauhallista ratkaisua, ja monta kertaa joutuivat neuvottelut umpikujaan Japanin puolelta ilmaistun itsepintaisuuden vuoksi. Vain neuvostohallituksen myöntyväisyys ja joustavuus, sen järkkymätön pyrkimys rauhan säilyttämiseen ja lujittamiseen pelasti tilanteen kerran toisensa perästä.

Rautatien lopulliseksi hinnaksi sopimuksessa määriteltiin, kuten tunnettua, 140 milj. jeniä. Maksuehtojen helpoittamiseksi Neuvostoliitto suostui siihen, että se 1/3 hinnasta ottaa vastaan rahana ja 2/3 japanilaisina ja mantshurialaisina tavaroina kolmen vuoden kuluessa. Maksun suorituksesta on takuussa Japanin hallitus. Maksettavasta rahamäärästä suoritetaan puolet heti sopimuksen allekirjoittamisen yhteydessä ja toinen puoli kolmen vuoden kuluessa, maksaen korkoa 3 % vuodessa. Sitä paitsi Mantshou-Go maksaa Itä-Kiinan rautatiellä työskennelleille neuvostoliittolaisille toimitsijoille n. 30 milj. jeniä matka-avustuksina, eläkkeinä y.m.s.

Sen, mitä seurauksia Tokion sopimuksella tulee olemaan, näyttää tulevaisuus. Joka tapauksessa neuvottelujen menestyksellinen päättyminen antaa aiheen toivoa, että Tokiossa arvioidaan nyt tilanne ymmärtävämmin ja kiihkottomammin kuin kaksi vuotta sitten.

On yleisesti tunnettua, että eräät imperialistiset vallat ja erittäinkin ne, jotka tarvitsevat liittolaisia Euroopassa harjoittamansa seikkailupolitiikan tukemiseksi, ovat viime vuosina useamman kerran antaneet ymmärtää, että niiden laskelmiin kuuluu sota Neuvostoliiton ja Japanin välillä. Nämä maat ovat toivoneet, että tällä tavoin niiden onnistuu heikentää kumpaakin viimemainituista maista ja täten hankkia itselleen etuja niiden kustannuksella. Itä-Kiinan rautatietä koskevien neuvottelujen päättyminen myönteiseen sopimukseen todistaa, että sellaiset toiveet eivät ole aivan perusteltuja.

Kysymys on nyt sopimuksen lojaalisesta täyttämisestä. On toivottava, että Japanin hallitus ryhtyy tarvittaviin toimenpiteisiin, eikä anna minkäänlaisille seikkaileville aineksille mahdollisuutta vehkeilyillään häiritä sopimuksen täyttämistä. Tällä tavoin ja myös muiden molempia maita koskevien kysymysten rauhallisella ratkaisulla Japanin hallitus voi todistaa, että sillä on samanlaiset rauhalliset aikomukset kuin Neuvostoliitollakin.

*

TEOLLISUUS KAPITALISTIMAISSA. Maailmantalouden ja maailmanpolitiikan instituutti on julkaissut seuraavat tiedot teollisuuden kehityksestä kapitalistisissa maissa viime aikoina.

Vuodet	Teollisuustuotannon indeksi.	Eksportti (vienti)
Kriisin alin laskukohta		
Korkein nousukohta v. 1929 (kuukausittaiset tiedot)	110	105
v. 1932 (kuukausittaiset tiedot)	62	31
V. 1934:		
Tammikuu	79	33
Toukokuu	83	32
Joulukuu	82	34
V. 1935:		
Tammikuu	84	32

(Ensimmäiset numerot osoittavat teollisuustuotannon indeksia 17 maassa, vuosi

1928 laskettuna sadaksi. Toiset numerot osoittavat eksportin (viennin) indeksiä 73 maassa ilman Neuvostoliittoa, v. 1928 laskettuna sadaksi.)

Valuraudan, teräksen ja hiilen tuotannosta on seuraavat tiedot:

Vuodet	Valurauta	Teräs	Kivihiili
Korkein nousukohta v. 1928	7,9	9,8	115
Kriisin alin laskukohta v. 1932	2,3	3,2	58
V. 1934:			
Tammikuu	3,7	5,4	87
Toukokuu	5,0	7,2	77
Joulukuu	4,0	5,6	82
V. 1935:			
Tammikuu	4,5	6,7	88

(Valurautaa ja terästä koskevat tiedot ovat 15 ja hiiltä koskevat tiedot 19 maasta. Numerot merkitsevät miljooneja tonneja).

Kapitalistisen maailman teollisuustuotanto on tammikuussa hiukan kohonnut v. 1934 joulukuuhun verrattuna, mutta nousu on ollut tavattoman epätasaista sekä eri maissa että eri teollisuusaloilla. Sangen huomattava osuus on tässä nousussa ollut sesonki-ilmiöillä. Niiden avulla on selitettävissä hiilen tuotannon kasvu kaikissa maissa ja autojen tuotannon lisääntyminen Yhdysvalloissa. Juuri autoteollisuuden sesonkimaisesta vilkastumisesta johtuen teollisuuden kokonaistuotanto Yhdysvalloissa tammikuussa jonkin verran kasvoi.

Saksassa perustui teollisuuden tuotannon kasvu miltei yksinomaan sotatarveteollisuuden joudutettuun kehittämiseen. Ranskassa ja Belgiassa tuotanto raskaan teollisuuden tärkeimmillä aloilla jatkuvasti laski. Puolassa oli teollisuustuotannon indeksi v. 1934 joulukuussa 65, mutta tammikuussa v. 1935 vain 59,6. Samantapaisia ilmiöitä on havaittavissa Norjassa ja useissa muissa maissa.

Tammikuussa tapahtunut eksportin lasku osoittaa tilanteen maailman kaupan alalla edelleen huonontuneen. Niissä 73 maassa, joista tiedot on koottu, oli eksportti tammikuussa v. 1935 alempi kuin tammikuussa ja joulukuussa v. 1934 ja lähentelee se jälleen eksportin kaikkein alinta tasoa v. 1932.

V. 1935 tammikuulle on kuvaavaa työttömyyden uusi huomattava kasvu. 34 maata käsittävä työttömyystilasto osoittaa työttömien lukumäärän näissä maissa tammikuussa kasvaneen 1.400.000 hengellä. Yleinen tilastojen ilmaisema työttömien luku näissä maissa kohosi 24 milj. henkilöön. V. 1934 toukokuusta lähtien on työttömien luku niissä kasvanut 3 milj. hengellä.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гюллинга 14).

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 56 Jätetty kirjapainoon 11/IV kirj. painett. 25/IV-35 г.
Ленгорлит № 12518 4 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1820 Заказ 1059.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИС И“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1935